

Zulüm Bilançosu:

16 Ayda 668 Kişi Katledildi

101 kişi işkence ile, 10 kişi idam edilerek,
488 kişi de kurşunlanarak öldürüldü.

Ölü olarak bulunan kimliği belirsiz 69 yurttaşın
işkence kurbanı olduğu tahmin ediliyor.

Sadece Ocak 1982'ye kadar açılan davalarda
toplam 3137 idam isteniyor.

Devamı 3. sayfada

NEDEN DEMOKRAT TÜRKİYE

DEMOKRAT TÜRKİYE, Şubat 1982 sayısı ile yayın yaşamına başladı. Şimdilik ayda bir çıkacak derginin ileride onbeş günlük ya da haftalık olması düşünülmektedir.

DEMOKRAT TÜRKİYE, bir kitle dergisidir. Federal Almanya'da basılacak, yurt içinde, yurt dışında Türkiye halklarına yönelik yayın yapacaktır. Bu nedenle DEMOKRAT TÜRKİYE, her kesimden yurttaşın işçi, köylü, öğretmen, öğrenci, demokrat, aydın, esnaf tüm yurtsever kişi, çevre ve kuruluşlar arasında bağımsızlık ve demokrasi alanında ortak diyalogun kurulmasına çalışacaktır.

DEMOKRAT TÜRKİYE, özellikle F.Almanya'da, öteki batı ülkelerinde emeğini satarak yaşamak zorunda bırakılmış emekçi yurttaşlarımızın türlü dertlerini, sorunlarını dile getirecek, çözüm yolları arayacaktır. Bilindiği gibi bugün yalnız F.Almanya'da iki milyon dolayında yurttaşımız var. Bu sayıya öteki ülkelerin göçmenlerini de eklersek, bir ülke nüfusunu oluşturacak milyonlar çıkar karşımıza. Bu insanlar, anayurtlarından uzak, dağıntık, yaşadıkları toplumda yalnız, bir bakıma sağır ve dilsizdirler. Onları kendi kültür ve sanatlarında besleyecek, bir ölçüde de olsa yalnızlıktan, yabancılaşmaktan kurtarabilecek çağdaş anlamda yayın kaynakları çok azdır. Ayrıca dil yetersizliği yüzünden emekçilerin büyük bir bölümü başka dilde gazete, dergi, kitap okuyamaz. Haber dinler, ayrıntılarını anlayamaz. Bu yüzden yurdumuzda ve dünyada olup bitenlerden habersiz dev boyutlu endüstri çarklarının içinde her geçen gün biraz daha erimekte, yabancılaşmanın batağında kaybolmaktadırlar.

Devamı 2. sayfada

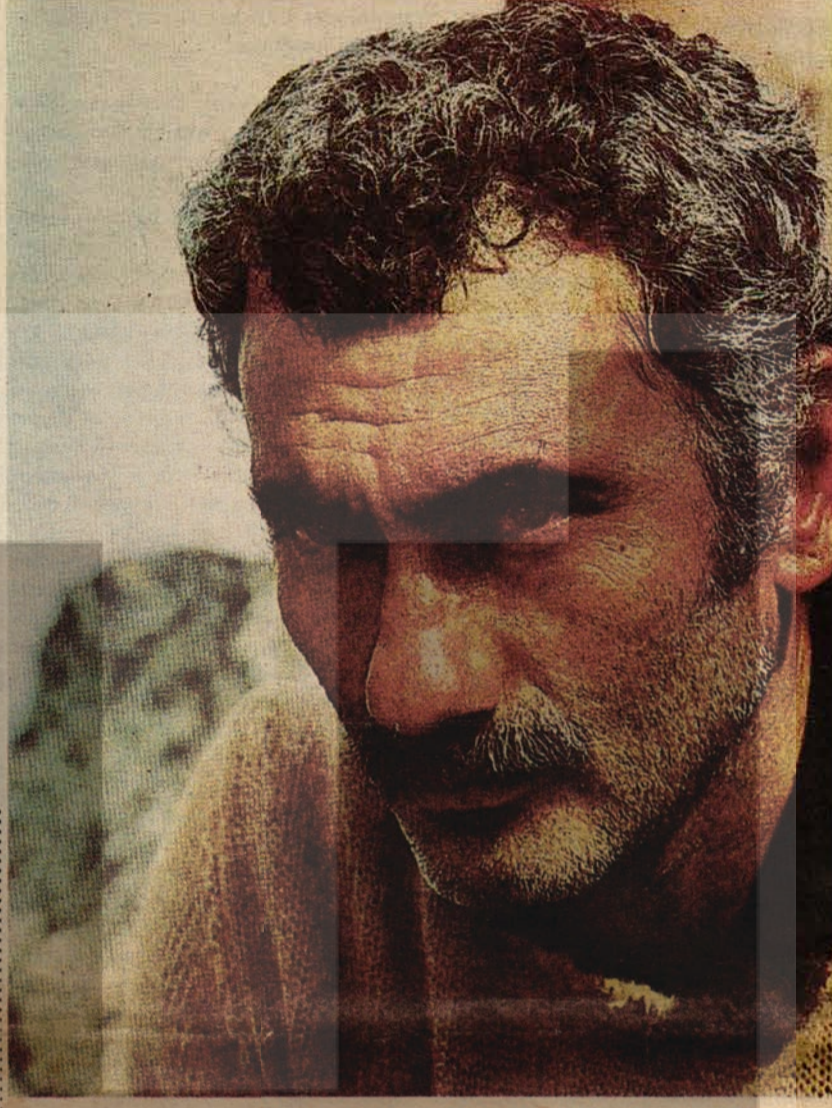
Yurt dışında baskı yapan bir kaç büyük gazete ise konuları gereği çarpıtılmış güdümlü yayınlarıyla bu yabancılaşmayı daha da hızlandırmakta, büyük sermayenin istemleri doğrultusunda koşullandırmaya çalışmaktadır insanlarımızı.

DEMOKRAT TÜRKİYE, bu alandaki boşluğun bilinci ve sorumluluğu içinde bir kitle yayın organı olmanın gereklerini yerine getirmeye çalışacak, iyinin, güzelin, yeninin ve doğrunun sesi olacaktır.

12 Eylül öncesi faşist cinayetlerden, 12 Eylül sonrası faşist baskılardan yurt dışına çıkmak zorunda kalmış sanatçı, bilim adamı, demokrat ve sendikacıların sayısı hiç de az değildir. Ancak bunlar da dağıntık ve etkisizdirler. Biçokları seslerini duyuramamalarının, ülkemize, ülkemiz insanına karşı görevlerini gereği gibi yerine getirememenin sıkıntısı ve üzüntüsü içindedirler. DEMOKRAT TÜRKİYE, bu kişileri de çevresinde toplayacak, onların çeşitli alanlardaki görüşlerini, düşüncelerini yansıtarak yurt dışındaki dayanışmanın bir örneğini yaratacaktır.

Türkiye aydınları, sanatçıları, çok kişinin sandığı gibi tümüyle teslim olmamıştır. DEMOKRAT TÜRKİYE'ye "Demir Parmaklıklar arkasındaki Türkiye'den çok sayıda yazı, haber, makale ve yorum gelecektir, şimdiden gelmektedir. Bu yazıları yazan yürekli demokratları gözümüzün bebeği gibi sakınmak, korumak durumundayız. Bu nedenle bazı yazılarda kullanılan takma adları anlayışla karşılayacağımıza inanıyoruz.

Yılmaz Güney'den Demokrat Türkiye'ye

"Halkımız Zulmü Yenecektir!"

En sıradan muhalefet bile barbarca bastırılmaktadır. *Yılmaz Güney*

Y. Güney'in tam metin mektubu, Güney Film'in halkımıza mesajı ve Y. Güney'le ilgili haberler arka kapakta.

Cunta İnsan Hakları Mahkemesine Veriliyor

7 Şubat 1982 günü Fransa, Danimarka, Norveç, Hollanda ve İsveç heyetleri Danimarka'nın Başkenti Kopenhag'da bir toplantı yaparak Türkiye'de Askeri Cunta'nın durumunu görüştüler. Cuntanın insanlara işkence yaptığını, insan haklarını açıkça çiğnediğini vurguladılar. Bu nedenle cuntayı, İnsan Hakları Mahkemesine vermek için gerekli hazırlıkların yapılmasına karar verdiler.

Bilindiği gibi, Avrupa Konseyi, son toplantısında, işkence ve cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamalar nedeniyle cunta hakkında İnsan Hakları Komisyonuna dava açılabilirliğini uygun görmüştü.

Adı geçen ülkelerin hukuk heyetlerinin Türkiye'de işkence ve insanlık dışı uygulamalara ilişkin Avrupadaki Türkiyeliler kuruluşlardan ve Türkiye'den belge ve döküman toplama girişimine başlayacağı haber verilmektedir. Bu duruma göre, belge ve dökümanlar, sözkonusu ülkelerin heyetlerine ve ilgili kuruluşlarına iletilecek ve bu belgeler dava dosyasına konulacaktır.

İÇ SAYFALARDA:

Yabancılar Politikası:

**BÜTÜNLEŞME Mİ
ÇİFTE KÜLTÜRDEN
OLMAK MI?**

Arif GELEN

**DEMOKRASİ
VE DEVLET BİÇİMİ**

Demir ÖZLÜ

**TÜRKİYE'NİN
BUNALIMDAN ÇIKIŞ
YOLLARI**

Dr. Hakkı KESKİN

YALANCININ MUMU

Şanar YURDATAPAN

**NEDEN
DÖNMÜYÖRLER**

Dursun AKÇAM

**BİRLİKTE
SÖYLENECEK
ŞARKILARIMIZ VAR**

Nihat BEHRAM

SİMSALADİM BAM BA

Yusuf Ziya BAHADINLI

**Avrupa Konseyi Cuntayı
Mahkum Etti**

Kamil TAYLAN

**Bir Kürt Masalı
SIYABEND Ü XECE**

Hüseyin ERDEM

HEDEF TAHTASI: TÜRKİYELİLER

Alman ve yabancı tüm ilerici güçler gerici yabancılar politikasına karşı birlikte mücadele ediyor.

ÖNLEMLER... ÖNLEMLER...

Kasım ayı sonu Federal Almanya'da Berlin (ilk eyalet olarak) yabancı emekçilerle ilgili bir dizi önlem aldı. Bu eyaletin önlemlerine diğer eyaletler ve Federal Hükümet de bazı ufak değişikliklerle katıldılar. Alınan önlemler, Almanya'da gün geçtikçe artan işsizliğe bağlanıyor. 1982 yılı başında Federal Almanya'da yabancılar arasındaki işsizlik oranı % 11'i aş-

mıştı, başta Türkiye'liler geliyor. Aralık ayı sonunda Türkiye'li işsizlerin sayısı 90 bindi. Bunların büyük çoğunluğunu son yıllarda gelen ve Almanya'da iş bulamayan gençler oluşturuyor.

Berlin eyaletinin gençlerde yaş sınırı 16'ya indirmesi ve iş bulamayanları Türkiye'ye sürme eğilimi geniş protestolara yol açmış ve Aralık ayı içinde yapılan

Devamı 19. sayfada

Birinci sayfanın devamı

NEDEN DEMOKRAT TÜRKİYE ?

DEMOKRAT TÜRKİYE, Türkiye'ye yönelik haberlere, yorumlara da büyük bir önem verecektir.

12 Eylül 1980'den bu yana ülkemizde çok önemli olaylar yaşandı, önemli gelişmeler oldu ve olmaktadır. Bir yanda ülke çapında operasyonlar, kitlesel gözaltına almalar, tutuklamalar, işkenceler ve idamlar, öte yandan çürümüş toplum yapısını tüm kurumlarıyla değiştirmeye, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, IMF'nin, NATO'nun istemleri doğrultusunda işlerlik kazandırmaya ve yavaş yavaş ekonomik yapısal yeni düzenlemeler!.. 1961 Anayasası'nın rafa kaldırılması, 60 yıllık CHP başta olmak üzere tüm siyasal partilerin kapatılması, düşünce, sanat özgürlüklerinin baskı altına alınması, basın-yayın, sendikal hak ve özgürlüklerin budanması, bir bakıma yok edilmesi, "Temsilciler Meclisi" adı verilen devşirme bir komisyona yapılacak yeni anayasanın(!) havale edilmesi gibi uygulamaların, Türkiye'de oluşturulmak istenen siyasal ve ekonomik yapının hangi temeller üstüne oturtulmak istendiğinin somut göstergeleridir. Yaşanan bunca olaylar, kabul etmek gerekir ki Türkiye ve dünya kamuoyuna yeterince yansıtılmamakta, her şey silahlara gölgesinde oldu bittiye getirilmektedir.

DEMOKRAT TÜRKİYE, bu sessizliği aralayacak, haberlerin ayrıntılarını ve olayların ardındaki gerçekleri belgeleriyle okurlarına sunmaya çalışacaktır. Ayrıca bugün hapishanelerde, kışlalarda çile dolduran haksızlığın kurbanı on binlerce devrimci, işçi, sendikacı, öğrenci, demokrat, sanatçı, bilim adamı yurtseverlerin haklarını ve özgürlüklerini savunacak, en zor koşullar altında dahi bağımsızlık ve demokratik düzen mücadelesini yaşatmaya ve diri tutmaya çalışan ülkemizdeki kardeşlerimizle dayanışma içinde olacaktır.

DEMOKRAT TÜRKİYE, uluslararası düzeyde bağımsızlık ve saldırmazlık temelleri üstünde kar-

şıklı saygıya dayanan barışçı bir politika izleyecek, ancak ulusal kurtuluş savaşlarını, ulusların kendi kaderlerini tayin etme haklarını destekleyecek, özellikle Kürt ulusu üstünde sürdürülen ırkçı, şoven, asimilasyoncu politikalara, baskı ve zorbalıklara karşı çıkacaktır.

DEMOKRAT TÜRKİYE, kültür, sanat, eğitim konularına da ayrı bir yer verecek. Türkiye'de boğulmak istenen sanatın, sanatçının, özgür düşüncenin sesi ve yaşadığı alan olacaktır.

DEMOKRAT TÜRKİYE, herhangi bir gurubun, bir siyasetin yayın organı değildir. Saptadığı ilkeler doğrultusunda bağımsız bir yayın politikası izleyecektir. Değişik görüşlere, düşüncelere geniş yer verecek, ancak dayanışmayı, dışa dönük mücadeleyi bozmaya yönelik polemiklere, içe dönük satışmalara sayfalarını kapalı tutacaktır.

DEMOKRAT TÜRKİYE, haberlerden fıkralara, tartışmalardan bilimsel makalelere kadar, herkesin rahatça anlayabileceği açık ve yalın bir dil kullanmaya özen gösterecektir.

Buraya kadar DEMOKRAT TÜRKİYE'nin yayın ilkelerini açıklamaya çalıştık. Bu duyuruya imza atan bizler, aynı dilekleri benimseyen yüzbinlerce kişiden sadece bir kaçıyız kuşkusuz. İlk amacımız, DEMOKRAT TÜRKİYE'yi yaşatacak olan sizlerin önce güvenini sonra da aktif katkısını sağlamaktır.

DEMOKRAT TÜRKİYE, tüm okurlarının yollayacağı yazılar, haberler, fotoğraflar, kısacası her türlü aktif katkılarla beslenecek, güçlenecek ve gönlümüzün istediği yere ancak bu şekilde gelebilecektir.

Dostça selamlarımızla.

DEMOKRAT TÜRKİYE

"Ordunun Başarıları Türklere Pahalya Maloluyor"

Almanya'nın en büyük ve en etkili haber ajansı olan ve genel olarak sağcı-liberal bir ajans diye tanınan DPA'nın muhabirlerinden Laslo Trankovitz'in Türkiye'de yaptığı bir gezinin sonuçlarını anlatan ve çeşitli Alman gazetelerinde yayınlanan yazısını aşağıda sunuyoruz. Ordunun başarıları Türklere pahalya maloluyor başlıklı yazıda Trankovitz şunları anlatıyor:

"Generaller, yeni hazırlanan Anayasanın daha sağlam bir demokrasinin temellerini atacağına inanıyorlar. Gözle görünen, gelecekte icranın güçleneceği, hak ve özgürlüklerin kısıtlı tutulacağı, ordunun kriz durumlarında yönetimi belirleme hakkının artırılacağı noktalarında yoğunlaşmakta.

Partilerin nihai olarak dağıtılmasından sonra tamamen yeni partilerin kurulmasını amaçlamakta cunta. Danışma Meclisi Başkanı şöyle diyor: "... böylece eski parti yöneticilerinin egoist tutumlarının Türkiye'yi yeniden bir kaosun içine sürüklemesini önleyeceğiz. Oysa beri tarafta partiler çoktan seçim mücadelesini örgütlemekteler. "Elbeteki siyasi hedeflerimizi gelecekte de takip edeceğiz" diyor bir CHP'li politikacı. Aynı şekilde Demirel yönetimindeki AP'nin de siyasi arenayı terk etmeye hiç niyeti yok. Ve gerek CHP, gerek AP'nin gelecekteki seçimlere besledikleri umudun belgesi, kanıtı, her ikisinin de batı yardımlarının sürmesini isteyen talepleridir.

Tüm bunların yanısıra ordu, yasaklanan partilerin faaliyetlerinden haberdar ve planlarını onlara paralel olarak hazırlıyor. Bu plan kısaca: Burjuva ve entellektüel çevrelerle kurulacak ve AP ve CHP'nin ortasında yer alacak, bir ortanın partisi şeklinde...

Bazı görüşlere göre gelişmelerin bu şekilde seyri neticesinde, yeni hazırlanan ve büyük bir olasılıkla Fransız örneği 'başkanlı anayasal düzen'e benzeyen şekilde, General Evren yeni kurulacak bir partinin yönetimini üstlenirken, bu şekilde başkanlık koltuğunun da ilk adayı olacak."

(DPA, 13-14-15 Aralık 1981 Ankara)

Duyuru:

Demokrat Okurlarının bize yollayacakları mektup, şiir, çizgi vb. ürünlerini, gelecek sayımızla birlikte, "Okurların Diline" başlığı altında yayınlamaya başlayacağız. Böylece okurların derdini, dileklerini ve özel çalışmalarını yansıtma görevimizi yerine getirmiş olacağız.

Demokrat Türkiye

Uzun çabalar sonucu hayata geçirilen "Demokrat Türkiye"yi, okurlarına sunabilmenin kıvancı içindeyiz. Bu alanda en büyük desteğimiz yine işçi kardeşlerimiz olmuştur. Bir kısım sermaye gazeteleri, yurt dışında çalışan işçileri, askeri cuntanın bir payandası gösterebilmek için olağanüstü çabalar harcamaktadır. Düzmece "İşçi Kurultayları"na, uçurlan balon haberlere bakılırsa, F.Almanya'da ve öteki Batı ülkelerinde emeğini satarak yaşayan emekçilerimizin hemen tümü, Türkiye'de yaşanan utanç verici olayların şakşakçısı!.. Onlar, işçi sınıfı üstünde sürdürülen zorbalıklara, gasbedilen işçi haklarına, DISK'in "Savaş hükümleri" ile yargılanmasına, idamlara, işkencelere hep alkış tutmaktadırlar sanki!..

İşte Demokrat Türkiye'yi alın teri, göz nuru emekleriyle büyük ölçüde finanse eden ve maddi hiç bir karşılık beklemeyen emekçiler, yalanın dolan, balonun suratına da onurlu bir yumruk vurmışlardır.

Bir kez daha yinelemek isteriz. Demokrat Türkiye, yayın ilkelerine bağlı kalarak, sağ basın karşısında alternatif bir kitle yayın organı olmanın sorumluluğunu tüm gücü ile yerine getirmeye çalışacaktır. Ancak yurt dışı koşulları içinde ve sınırlı olanaklarla gönlümüzün istediği biçimde ve içerikte bir dergi çıkarabilmenin zorluklarını takdirlerinize sunmak isteriz. Hele ilk sayıda bir takım yanlışların, ufak tefek kusurların olabileceği gerçeğinin hoş karşılanmasını diliyoruz. İlerideki sayılarımızda noksanlarımızı uyarılarımızın ışığında tamamlamaya çalışacağız.

Demokrat Türkiye, bir kişinin ya da patronun malı değildir, ona omuz veren, onunla dayanışma içinde olan herkesin dergisidir. Siyasal görüş ayrılıklarına bakmaksızın ve bir ayırım yapmaksızın faşizmle uyum içinde olmayan tüm yurtseverlerin ortak yayın organıdır Demokrat Türkiye.

Bu gerçeği çıkış bildirgemizde de ifade etmeye çalışmıştık. Bildirgeyi okuyan işçi, sanatçı, demokrat ve halktan kişilerden çok sayıda mektuplar aldık. Hemen hepsi de "böyle bir yayın organına" duyulan susuzluk içinde "her türlü yardıma" hazır olduklarını söylüyorlar, Yunanistan'dan Norveç'e değin Avrupa'nın hemen her ülkesinden abone listeleri yağdırıyorlar... Böyle bir girişimden kendilerine haber veremediğimizden gönül koyanlar, bildirgeye imza atamaktan yakınanlar da az değildiler.

Gösterilen bu sıcak ilgiye teşekkür borçluyuz. Bizlere güven vermişler, gücümüze güç katmışlardır onlar. Elimizde olmayan nedenlerle çıkışımızı çok kimseye duyuramadık, hoş görülmesini dileriz. Bildirgeyi bir kampanya biçiminde imzaya açmayı da gerekli görmedik.

Ama Demokrat Türkiye, elbette bildirgenin altında imzaları olanlarla sınırlı değildir. Onlar, yaşadığımız koşullarda yazar-sanatçı, bilim adamı ve demokrat olmanın, sorumluluğunu kendilerinden beklenen bir tarzda ve örnek bir davranışla ortaya koymuşlardır. Ve yazdıkları yazıların altına imza atmaktan öte her hangi bir savları da yoktur. Derginin yazı kurulunda aktif görevleri olmayanların, kendi imzalı yazılarında her hangi bir sorumlulukları da olmayacağı doğaldır.

Bu kez çıkış bildirgemizi dergide imzasız yayınlıyoruz ve tüm yazar, okuru Demokrat Türkiye'de İmeceye çağırıyoruz. Yazı yazın, haber yazın, resim, çizgi yollayın. Abone bulun, okuyun, okutun. Demokrat Türkiye hepimizindir.

İkinci sayıda buluşmak dileği ile esen kalın.

YAZI KURULU

IMPRESSUM

Herausgeber/Sahibi: ADA Verlags- und Handels- GmbH, Bonner Str. 24, 5000 Köln 1
Redaktionsanschrift/Yazışma adresi: Postfach 25 04 63, 5 Köln1
Verantwortlicher Redakteur/Sorumlu Müdür: Aysel Danış, Bonner Str. 24, 5 Köln 1 Tel: (0221) 21 90 64
Druck/Baskı: Druckhaus Bonn, Kon-Stahl-Stiftung KG, 5309 Meckenheim
Erscheint monatlich/Aylık dergi / Her ayın 15'inde çıkar

Yazışma Adresi: ADA Verlags- und Handels- GmbH Postfach 25 04 63, 5000 Köln 1

ABONE FİŞİ

Adi: _____

Soyadı: _____

Adresi: _____

Abone Fişini: _____

6 Aylık

Almanya İçi DM 15,00

Almanya Dışı DM 18,00

12 Aylık

Almanya İçi DM 30,00

Almanya Dışı DM 36,00

Postcheckamt Köln Konto Nr. 321568-508 BLZ 370 100 50

Deutsche Bank Köln Konto Nr. 3302551 BLZ 370 700 60

Abone parasının gönderileceği yer: ADA Verlags- und Handels- GmbH

Vatan Kurtaran Aslanlar

Güner Güneş

Cunta sözcülerinin ağızlarından düşürmedikleri bir tekerleme var, "Uçurumun kenarına varmıştık, biz geldik, vatani kurtardık!" Bu bir demogojiden başka bir şey değildir.

Bizim de sormak hakkımız, "Kimden kurtardınız vatani, emperyalist boyunduruktan, NATO'dan, devlet hazinesine ipotek koyan İMF'den mi? Yoksa halkımızı açlıktan, yoksulluktan, işsizlikten, el kapılarında el açmaktan mı kurtardınız?.." Kurtardığınız vatanın kapılarını açarsanız eğer, milyonlar hicret edecektir anayurtlarından!

Bizim bildiğimiz ulusal ordular vatani, emperyalist işgalden, düşman saldırılarından kurtarırlar. Ulusal Kurtuluş Savaşımız bunun yakın bir örneğidir. Dikkat edilsin, ulusal ordular diyoruz, NATO'nun orduları demiyoruz!

Çağımızın acı bir gerçeği var, emperyalizmin güdümlüdeki yoksul ülkelerde halkın parası ile beslenen ordular, kendi ülkelerinin işgal orduları gibidirler. Onlara gösterilen düşman hedef, sömürüye başkaldıran, insanca, uygarca bir düzen isteyen vatani ilercilerdir. Onlar vatani işte bu güçlerden kurtarırlar, yani işçi sınıfının yükselen muhalefetinden, sosyalistlerden, demokratlardan, demokratik halk güçlerinden kurtarırlar. Kimin hesabına mı? Elbet de bekleşi oldukları işbirlikçi sermayenin, uluslararası tekellerin hesabına!.. 12 Mart'ta kahramanlarımız vatani böyle kurtarmışlardı ama tam kurtaramamışlardı. 12 Eylül'de de böyle kurtardılar, daha da sağlamına, "Geçmiş deneyimlerden de yararlanarak!.." Evren Paşanın, "Aziz biraderi" Ziya - ül Hak da Pakistanı, Pinoşe Şili'yi böyle kurtarmadı mı? Brezilyalı kurtarıcı biraderleri unuttuğumuz sanılmasın, daha bir çoklarını... Şimdi de El Salvador'lu biraderler, Salvador'u kurtarmaya çalışıyorlar. Ne var ki, onların işi biraz zor. Demokrasiden yana sivil güçler diretiliyorlar, ABD'nin aktif desteği bile yetmiyor!

12 Eylül öncesinin kanlı ortamını, faşist kitle katliamları sorumsuz, yanlış eylemleri, halk kitlelerine korkulan zorbalıkları elbet de savunmuyoruz, savunamayız da! Ancak burada da bir sorumuz var, "Kimler yaratmışlardı 12 Eylül'ün kanlı ortamını? Hapisanecileri dolduran onbinler, işçiler, köylüler, kellesi istenen sendikacılar mı, Şavşathı 20 çocuk anası Fadime mi, çiçeği burnunda katledilen delikanlılar mı?... Kimlerdi CIA buyruğu taktikler uygulayarak ülkeyi silah kaçakçılığının ve ona bağlı olarak uyuturucu madde kaçakçılığının merkezi durumuna getirenler, legal ve illegal faşist terör örgütlerinin silahlı eylemlerine doğrudan ya da dolaylı yollardan arka çıkararak demokratik güçleri can savunması içinde silaha sarılmaya zorlayarak kanlı ortamın içine çekenler ve sonra da "Anarşi ve terör" yaygarasıyla, "Vatan elden gidiyor!" diyerek bugünkü üniformalı kurtarıcılar(!) halkların başına musallat edenler, ülkenin en diri, en caki evlatlarını katlettirenler?..

12 Eylül öncesi "terör" vardı da bugün yok mu? Hem de katmerlisi var, üniformalı devlet terörü. Operasyonlarda, işkence makinalarında can alan, darağaçlarında insan sallandıran, özel mektuplara, telefonlara varınca ya da dolaylı yollardan arka çıkararak demokratik güçleri can savunması içinde silaha sarılmaya zorlayarak kanlı ortamın içine çekenler ve sonra da "Anarşi ve terör" yaygarasıyla, "Vatan elden gidiyor!" diyerek bugünkü üniformalı kurtarıcılar(!) halkların başına musallat edenler, ülkenin en diri, en caki evlatlarını katlettirenler?..

Türkiyenin, 12 Eylül öncesinde var olan bunalım neyse, o bunalım bugün de değişik görüntülerle aynen vardır. Bu bunalımın asıl kaynağı, gerçek anlamda ekonomik kalkınmayı, sanayileşmeyi yıllar yılı, bile bile engelleyen göbeği dışa bağımlı tekelci burjuvazidir. Bugün onların temsilcileri akıl hocalığı yapmakta, şatafatlı düğün salonlarında generallerle kolkola görülmektedirler.

Bir ülkede egemen sınıfın çıkarı, emperyalist sömürü oranının artmasına bağlı ise yani ülkenin emperyalist sistem içinde sömürülen bir ülke olarak sürüp gitmesine bağlı ise o ülkede "Vatanın kurtulmuş"luğundan söz edilemez (12 Eylül öncesinde de böyleydi, bugün de böyledir).

Bir ülkede bacası tütürülen her yeni fabrika ithal malı yakıt, ithal malı ham madde ve anamal tüketerek çalışıyor ve emperyalist tekellere bağımlılığını artırıyor. o ülke kurtulmuştur denemez (12 Eylül öncesi de böyleydi, bugün de böyledir).

Bir ülkede ekonomi çarkı, ancak yabancı devletlerin ve bankaların, IMF, OECD gibi emperyalizmin mali kuruluşlarının kapılarında el açarak sağlanan paralarla döndürülüyorsa, o ülkede "Vatanın" kurtuluşundan söz etmek ayıptır. (12 Eylül öncesi de böyleydi, bugün de böyledir.)

Bir ülke enflasyon - devalüasyon - enflasyon girdabına yakalanmışsa ve ülke darphanesinde ne kadar para basılacağını, bu paranın dış değerinin ne olacağını yabancılar saptıysa ve bunun doğal sonucu olarak o ülkede çalışanlar, her geçen gün daha derin bir yoksulluğun içine itiliyorsa o ülkede kendilerini, "Vatan kurtarıcı" görenlere gülerler (12 Eylül öncesinde de böyleydi, bugün de böyledir).

Bir ülkede ulusal savunma, NATO'ya bağımlılık sonucu, askeri hiyerarşi bakımından yabancı komutanların buyruğu altına sokulmuşsa, onların onayı alınmadan ülke savunmasına ilişkin herhangi bir karar alınamıyorsa, yani ulusal savunma, ulusal olma niteliğini yitirmişse ve ülke topraklarında yabancı askeri savunma üsleri kurulmuşsa o ülkede "Vatanı kurtardık" diyenlerin göğüslerine bir "Maşallah!" asmak gerekir (Bu 12 Eylül öncesinde de böyleydi, bugün de böyledir).

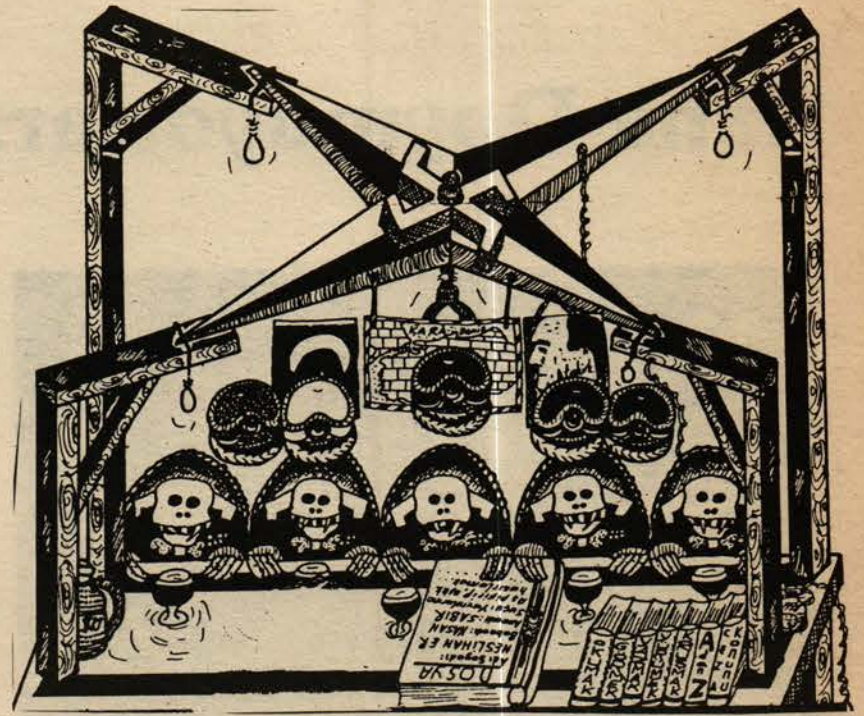
Bir ülkenin eğitimi ve kültürü emperyalizmin yozlaştırıcı kültürüne peşkeş çekiliyorsa ve o ülke halkının yüzde 50'si okur - yazar değilken öğretmenler cezaevlerine tıkılıyor, 5033 öğretmen bir kalemde işten atılıyorsa, öğrenim olanağı bulabilen genç insanlar prasa gibi doğranıyor, zindanlarda çürütülüyorsa o ülkede "Vatanı kurtardık" diyenlerin yeri herhalde hastahane klinikleri olmalıdır. (Az farkla, 12 Eylül öncesinde de böyleydi, bugün de böyledir.)

Kahramanlarımız, emperyalizme taviz verme konusunda da gelmiş geçmiş iktidarları gölgede bırakmışlardır. ABD emperyalizmi karşısında tam bir teslimiyet içindedirler. NATO'nun çeşitli organları yokmuş gibi, Türkiye ile ABD arasında "Savunma İşbirliği Anlaşması" yetmezmiş gibi şimdi de iki ülke arasında ortak bir "Askeri Konsey" kurulması sözkonusudur. Bu ay içinde yeni bir "Askeri Mutabakat Belgesi'nin" (Memorandum of Understanding) imzalanması beklenmektedir. Amaç, ABD'nin Ortadoğu ve petrol planlarına NATO'nun "aslan üyesi" Türkiye'yi de buluşturmak ve kullanmak!

Vatan kurtarıcıların IMF, OECD, Dünya Bankası ve yabancı bankalar karşısındaki davranışları ise ayrıca onur kırıcıdır. Demirel hükümetinin (muhalefet yüzünden) meclislerden bir türlü geçiremediği IMF programını darbe yapar yapmaz uygulamaya koyanlar bu kahramanlar değil midirler? İşbirlikçi sermayenin, dolayısıyla emperyalist tekellerin çürümüş bir düzende sarsılan ömürlerini biraz daha uzatabilmek için devlet yapısında yeni düzenlemelere ve örgütlemelere gitmiyorlar mı?

Bugün cuntanın kapatmadığı tek meslek örgütü yalnız tekelci sermayenin örgütleridir. Ve sermaye sözcüleri tam bir şımarıklık içindedirler. TRT'de, basında pervasızca yalan kusuyorlar, halka meydan okuyorlar. IMF programı gereği bir yandan devalüasyonlara, zam furyalarına girişirken öte yandan iş sözleşmesi tekelini işçi düşmanı bürokratlara terketmişlerdir. Yükselen enflasyon karşısında ücretler dondurulmuş, emekçilerin yoksulluğu daha da katmerleşmiştir. Daha da acısı tek muhalefet sesin çıkmasına izin vermiyorlar, en masum ve insancıl eleştirileri bile barbarlıkla susturuyorlar. Ülkede boydan boya bir mezar sessizliği!.. Ve Nazilerin temerküz kamplarını andıran zindanlarda çürümeye terk edilen insanlar. Sıkıyönetim mahkemelerinde kellesi istenen binlerce, işkence, idam sehpaları!..

Evet, bu aslanlar vatani işte böyle kurtardılar!..

Zulüm Bilançosu: 16 Ayda 668 Kişi Katledildi

Bir darbeyle iktidarı ele geçiren 16 aylık cunta döneminde halktan 668 kişinin öldürüldüğü saptandı. 12 Eylül 1980'den, 12 Ocak 1982'ye kadar geçen sürede, 101 kişi işkence ile, 10 kişi idam edilerek, 488 kişi de dağlarda, evlerde veya sokak ortalarında kurşunlanarak katledildi. Boş arazilerde veya tarlalarda bulunan kimliği belirsiz 69 cesedin işkence sonucu hayatını kaybetmiş ilerciler ve devrimci kişilere ait olduğu tahmin ediliyor.

Ayda Ortalama 45 Kişinin Canına Kıyılıyor

General Evren, faşist darbeyi haklı gösterebilmek için, 12 Eylül öncesinde hergün ortalama 20 kişinin öldürüldüğünü, kendi dönemlerinde ise ölüm oranının çok az olduğunu her fırsatta öne sürmektedir. Oysa yapılan hesaplar ve yukarıdaki rakamlara göre darbenden sonra her ay ortalama 45 kişi hayatını kaybetmiştir. 12 Eylül'den sonra halka karşı düzenlenen saldırılar nedeniyle meydana gelen çatışmalarda 150'ye yakın polis ve askerin öldüğü resmen açıklanmıştır. Bu duruma göre, 16 ayda toplam 818 kişi öldürülmüştür. Ölüm olaylarının yüzde 90'a yakını çeşitli biçimlerde cunta kuvvetleri tarafından gerçekleştirilmiştir. Sivil faşist saldırı merkezlerinin faaliyetlerine ara verdiği düşünülürse bu rakamlar bir gerçeği ifade etmektedir: CUNTA HALKLARIMIZA KARŞI İÇ SAVAŞ SÜRDÜRÜYÜR.

16 ayda öldürülen 668 kişinin 20'si Aralık 1981 - Ocak 1982 tarihleri arasında katledilmiştir. Bunların büyük bir bölümü Aralık 1981'de Tun-

celi ve çevresindeki operasyonlarda şehit olmuştur. Aralık ayının son günleri, 3'ü cezaevinde, 1'i de emniyette olmak üzere yalnız İstanbul'da 4 anti-faşist katledilmiştir.

İdam Talebi Sayısı 3137'yi Buldu

Cuntanın savcılar tarafından açılan davalarda bugüne kadar idamı istenen insan sayısı 3137'yi buldu. Bu sayı sadece 25 Ocak 1982'ye kadar olan dönemi kapsamaktadır. Açılması beklenen diğer davalardaki sayılarla birlikte yaklaşık 5000 kişinin Sıkıyönetim mahkemelerinde idamla yargılanacağı tahmin edilmektedir.

Askeri Mahkemelerce karar verilen, Askeri Yargıtay tarafından da onaylanıp MGK'nin onayını bekleyen idam sayısı ise 116 olarak saptanmıştır.

AÇIKLAMA

Sıkıyönetim Komutanlıklarının resmi açıklamalarından ve Demokrat Türkiye'nin kendi kaynaklarından elde ettiği bu bilançonun eksik olduğu kabul edilmelidir.

Türkiye'de yaşanan bu zorbalık döneminde akıbetleri bilinmeyen, öldürüldükleri halde adları açıklanmayan ve bizim de öğrendiğimiz daha nice kurban vardır. Okuyucularımızdan, bildikleri ölüm olaylarını ve kayıplarını isim, yer, tarih ve olayın nasıl olduğunu içeren bilgi ve dokümanla birlikte Demokrat Türkiye'ye göndermelerini rica ediyoruz. Bize ulaşan isimleri "12 Eylül Şehitleri" bölümünde ve diğer bölümlerde ayrıntıları ile yayınlamayı bir görev sayıyoruz.

Mc Namara Merkez Bankası Danışmanı oldu

Dünya Bankası eski başkanlarından ve ABD eski Savunma Bakanlarından Mc Namara'ya Türk Merkez Bankasına danışman olması için davet yapıldığı öğrenildi. Merkez Bankası yetkililerinin yaptıkları açıklamaya göre, Mc Namara, Dünya Bankası'ndaki deneyimlerinden yararlanmak için Danışman olarak Türkiye'ye davet edildi. Mc Namara'nın Dünya Bankası Başkanlığı yaparak Türkiye'ye ilgi gösterdiğini ABD'nin amborgasına rağmen IMF ve çeşitli kuruluşların Türkiye'ye kredi vermesini sağladığını belirten yetkililer "eski Dünya Bankası Başkanlığından çok yararlanacağız" dediler.

DİSK-Yeraltı Maden-İş Genel Başkan Vekili İşkencede

Cuntanın işçi önderlerine ve sendikacılara saldırısı devam ediyor.

16 Aralık 1981 günü Ankara Sıkıyönetim ve Emniyet Müdürlüğü 1.Şube görevlileri tarafından gözaltına alınan Yeraltı Maden-İş Genel Başkanı vekili Bayram Çam'ın işkencede olduğu öğrenildi. Cunta, Bayram Çam'ın akıbeti hakkında şimdiye kadar herhangi bir açıklama yapmadı.

DİSK'e bağlı Yeraltı Maden-İş sendikası'nın genel başkan vekilliği görevini yapan Bayram Çam, 16 Aralık gecesi kaldığı evden alınarak 1.Şube'ye götürüldü. Henüz Askeri Savcılığa çıkarılmayan Bayram Çam'ın işkencede olduğu bildiriliyor.

Kana Doymuyorlar: İDAM!..İDAM!..İDAM!..

Baştürk ve Avukatı Orhan Apaydın ilk duruşmada ancak el sıkışabildiler.

52 Sendikacının İdamı İstenilen DİSK Davasında Savaş Hükümleri Uygulanıyor

Cuntanın işçi sınıfına ve tüm emekçilere yönelttiği saldırıların bir parçası olarak açılan DİSK davasında 52 sendika yöneticisi için idam cezası isteniyor. Askeri Savcının talebi üzerine, DİSK davasında da savaş hükümleri uygulanması kararlaştırıldı.

24 Aralık 1981 günü başlayan DİSK davası devam ediyor.

İstanbul'daki bir spor salonunda başlayan davanın ilk duruşmasında, Askeri Savcı Albay Süleyman Takkeci, davada "Savaş hali hükümlerinin uygulanmasını" istedi. Savunma avukatlarından İstanbul Barosu Başkanı Orhan Apaydın, savcının bu istemine karşı çıktı. Mahkeme heyeti savcının istemine uyarak yargılamanın "savaş hali hükümlerine" göre yapılacağına karar verdi. Orhan Apaydın, karar hakkında söz isteyince, mahkeme başkanı "itiraz istemiyorum. Kararımız kesindir" dedi. Apaydın tekrar "konuşmak istiyorum" diye söz istedi. Bunun üzerine Orhan Apaydın "inzibati bozduğu için" mahkeme heyetinin kararı ile salondan dışarı çıkarıldı. Duruşmaya katılan diğer avukatlar ise, mahkemenin bu kararını protesto için topluca salonu terk ettiler.

Türk Ceza Kanununun 146. Maddesinin 1. Fıkrasına göre idam talebiyle yargılanan DİSK yöneticileri mahkemenin "Savaş hali hükümleri"ne

dayanarak avukat sayısını sınırlanmasına karşı çıktılar. Mahkeme her sanığın ancak bir avukat tarafından savunulabileceğini kararlaştırdı.

Duruşmanın daha sonraki bölümlerinde avukat tartışması sürdü. Ancak mahkeme kararını değiştirmede. İlk duruşmada daha önce tahliye edilen 10 kişi yeniden tutuklandı.

12 Martın gedikli savcı ve hakimlerinden Süleyman Takkeci tarafından hazırlanan DİSK iddianemesi yaklaşık 1000 sayfa tutuyor. İddianemesini 1960 yılındaki işçi hareketlerinden başlayan savcı, DİSK'in 12 Eylül 1980 tarihine kadar yaptığı faaliyetleri suç olarak gösteriyor ve DİSK yöneticilerinin idamla cezalandırılmasını istiyor. DİSK'in bütün faaliyetlerini "Anayasal Düzeni yıkmak" çerçevesinde ele alan Takkeci, yöneticilerin dışında 2000'e yakın DİSK üyesi hakkında da dava açıldığını belirtti.

Uluslararası işçi kuruluşlarının gözlemci gönderdikleri DİSK davası, dergimizin baskıya girdiği günlerde iddianemenin okunmasıyla devam ediyordu.

Savunma avukatları, mahkemenin aldığı kararı protesto için uzun süredir duruşmalara katılmıyorlar. Avukatlar "Savunma hakkının yok edildiğini" açıkladılar.

Uluslararası DİSK'le Dayanışma Komitesi'nin Açıklaması

24 Aralık 1981 günü başlayan ve halen devam eden DİSK davasıyla ilgili bir açıklama yapan Uluslararası DİSK'le Dayanışma Komitesi, "İşçi sınıfına ve tüm emekçilere açık bir saldırı içinde olan faşist Generaller cuntasına karşı herkesi birlikte mücadele etmeye" çağırıyor. Açıklamada özetle şöyle denildi: "Cunta, DİSK davasında da somut olarak görüleceği gibi işçi sınıfına karşı topyekün bir saldırıya girişmiştir. Türkiye işçi sınıfının ilerici-devrimci sendikal örgütü DİSK'i ve emekçi halk güçlerinin çeşitli demokratik ve politik örgütlenmelerini yok etmek isteyen cuntaya karşı yurtdışında birlik içinde mücadele etmek gerekir. DİSK yöneticilerinin, ve diğer tüm davalarda idamla yargılanan insanların idam edilmelerini engellemek için bütün gücümüzle mücadele etmeliyiz. Cezaevlerindeki tüm ilerici demokrat ve devrimci tutuklularla dayanışma içerisinde olunmalıdır. Savaş hükümlerine göre yargılanan DİSK'i ve fabrikalarda silah zoruyla çalıştırılmak istenen işçi sınıfımızı hiç bir güç teslim alamayacaktır."

Gizlenen Bir Dava:

64 Kömür İşçisi İçin İdam İsteniyor

666 Kişilik Yeni Çeltek - Yeraltı Maden-İş Davasında 478 işçi, 105 köylü, 49 esnaf, 18 öğretmenin yanı sıra mühendis ve avukatlar da bulunuyor.

3. Ordu ve Erzincan, Amasya, Tokat ve çevre İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığınca açılan bir davada, 64 kişinin idamı isteniyor. Askeri Savcılıkça, "Yeni Çeltek, Yeraltı Maden-İş, THKP-C Devrimci Yol" adıyla hazırlanan 352 sayfalık iddianamede toplam 666 sanık bulunuyor. Sanıklardan 478'i Yeni Çeltek Maden Ocağında işçi olarak çalışan yurttaşlar, diğerleri ise esnaf, öğretmen, köylü, mühendis, öğrenci ve avukat.

Hazırlanması Ekim 1981'de tamamlanan ve sanıklara tebliğ edilmesine rağmen kamuoyuna açıklanmayan ve henüz başlatılmayan Yeni Çeltek Davası'nın iddianame özetini elde etmiş bulunmaktayız. Ayrıntılı bir incelemesini dergimizin gelecek sayısında bulacağınız bu iddianamenin cuntanın işçi sınıfına ve emekçilere yönelttiği saldırının boyutlarını ve kapsamını açıklamaya yeter ipuçları verdiği görülecektir.

Suçlar

İddianame, klasik "komünist, terörist, aşırı uçlar" gibi ifadelerle işçilerin TCK'nın 146. Maddesine göre cezalandırılmasını isterken, ilginç bazı yeni suçlar da üretmekte-

İdamı istenenler arasında, Yeraltı Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Çetin Uygur ile aynı sendikanın işyeri yöneticileri de bulunuyor.

dir: "İşyerinde yasa dışı üretimde bulunmak" gibi. Yani Yeni Çeltek İşçileri, MC Hükümetleri zamanında, Maden Ocağının kapatılmasını engellemek için üretimde bulunarak ve ürettikleri kömürü çevrede ucuz fiyatla halka satarak suç işlemişler...

Gözaltında Kalma Rekoru

Türkiye'de gözaltında kalma rekorunu da Yeni Çeltek İşçilerin kırdığı bir gerçek. İddianameden anlaşıldığı kadarıyla, idamı istenen işçilerden 37'si 90 günden daha fazla gözaltında kalmışlar. Bunlardan Yaşar Yılmaz, 160 gün, Ahmet Sabri Yavuz 160 gün, Mustafa Büyüker 179 gün, Hikmet Hamarat 180 gün gözaltında tutulmuşlardır.

Yeni Çeltek - Yeraltı Maden-İş Davasının ne zaman başlayacağı henüz belli değildir. Tıpkı iddianame gibi davanın başlamasının da gizli tutulacağı tahmin edilmektedir.

Öğrendiğimize göre, bazı haber kaynakları bu olayı Avrupa'daki çeşitli işçi kuruluşlarına ulaştırmış bulunmaktadır. Bu nedenle birçok sendikanın Yeni-Çeltek davasına gözlemci yollamak için hazırlık yaptıkları gelen haberler arasındadır.

PKK davasında 35 idam istendi

Erzurum 9. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığınca 2 No.lu Mahkemede açılan PKK davasında askeri savcı, 35 kişi için idam, 102 kişi hakkında da 6 ay ile 24 yıl arasında çeşitli hapis cezaları istemektedir.

DHB davası

Adana Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Nolu Askeri Mahkemesinde başlayan Gaziantep TKP/ML/DHB Davasında yargılanan 49 kişiden 5'i için ölüm cezası istendi. Askeri Savcılık tarafından hazırlanan iddianamede, "örgütün 1976-1981 tarihleri arasındaki faaliyetleri" anlatıldı ve sanıklardan 5'inin idam, diğerlerinin hapisle cezalandırılmaları istendi.

Devrimci Sol Davasında 6 Kişiye İdam Cezası Verildi

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde duruşmaları yapılan Devrimci Sol Davasının birisi sonuçlandı. Nihat Erim ve Mahmut Dikler olaylarına karıştıkları iddiasıyla yargılanan devrimcilerden Aslan Şener Yıldırım, Tayfun Özkök, Baki Altın, Ahmet Fazıl Ercüment, Sadetin Güven, Harun Kartal mahkeme tarafından idam cezasına çarptırıldılar. Kararın açıklandığı son duruşmada sanıklar, mahkemeyi ve kararı protesto eden, mücadeleye devam edeceklerini belirten sloganlar söylediler.

Adana'da 277 kişilik Devrimci Yol davasında 126 idam isteniyor

6. Kolordu ve Adana Hatay İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığınca açılan bir davada 277 kişiden 126'sı için idam cezası isteniyor. Adana Devrimci Yol davası olarak adlandırılan davanın duruşmalarına Ocak ayı ortasında başlandı. Kimlik tespitinden sonra iddianemenin okunmasına geçildi. Bu dava da savaş hükümlerine göre yapılıyor.

İstanbul Devrimci Yol davasında 30 idam isteniyor

1. Ordu ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı tarafından hazırlanan İstanbul Devrimci Yol davası iddianemesinde 30 kişinin idamı isteniyor. 159 kişinin sanık olarak bulunduğu davada, diğer sanıklar için 5 yıl müebbet kadar değişen hapis cezaları isteniyor.

Partizan davasında 3 idam isteniyor

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı, "Partizan örgütüne üye oldukları ve çeşitli eylemlere katıldıkları" iddiasıyla 20 kişi hakkında dava açtı. Davada 3 kişi için idam, diğerleri için 10 ile 20 yıl arasında hapis cezası isteniyor.

Yine idam

İzmir "Devrimci Yol örgütüne üye olmak ve çeşitli eylemlerde bulunmak" iddiasıyla yargılanan 8 kişiden İlyas Has ölüm cezasına, Hamdi Filizcan ile Cihan Aslan da ömür boyu hapse mahkum oldular. 2 Nolu mahkemede ayrıca 5 kişiye 3 ile 15 yıl arasında hapis cezaları verildi.

Bir idam cezası daha

Elazığ 8. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde yargılanan İmam Sakıncı'ya, adam öldürmek ve silah taşımak iddiasıyla idam cezası verildi.

16 Kişinin idamı istendi

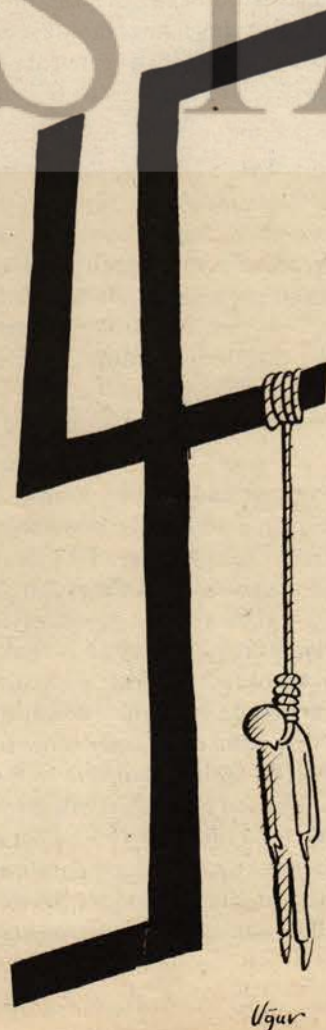
Diyarbakır 2 No.lu Sıkıyönetim Mahkemesinde Kawa, Denge, Red Kawa davasında 16 sanık hakkında idam, 94 sanık için 10 yıldan az olmamak kaydı ile hapis, 74 sanığa 5 ile 10 yıl arası, 13 sanığa da 3 yıldan 5 yıla varan değişik hapis cezaları istendi.

Mersin'de 8 idam talebi

Mersin'de başlayan Devrimci Yol davasında askeri savcı 8 kişi için idam istedi. İdamı istenenler arasında Canan Akgül ve Fatma Sedat Gültekin adlarındaki iki kadın tutukluda bulunuyor. 87 kişinin yargılandığı bu davada öteki sanıklar için de çeşitli ağır hapis cezaları istenmektedir.

KUK davasında 18 idam istendi

Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığınca açılan KUK davasında idam istemiyle yargılanan sanık sayısı 18 olarak açıklandı. Diyarbakır 1 Nolu Mahkemesinde başlanan KUK davasında toplam sanık sayısının 199 olduğu bildirildi. Askeri Savcı, 181 kişinin de çeşitli hapis cezalarına çarptırılmalarını istiyor.

Uygur

**Yeni bir rekor:
600 sanığın yarısına idam!..**

Ankara Devrimci Yol Davasında 300 Kişiye İDAM İsteniyor!..

-12 Savcı tarafından hazırlanan iddianamede 300 kişinin idamı, 300 kişinin de çeşitli ağır hapis cezalarına çarptırılması isteniyor.
-Duruşmalara, Mamak Askeri Cezaevi yakınında özel bir salonda başlanacak.

12 Askeri Savcı, 14 aydan beri üstünde çalıştıkları Devrimci Yol Merkez Davası İddianamesini tamamladılar: 600 sanıktan 300'üne idam, 300'üne de çeşitli ağır hapis cezaları..

Büyük bölümü ile Mamak Askeri Cezaevi hücrelerinde tutuklu bulunan Devrimci Yol sanıklarının, "Anayasal düzeni zorla değiştirmeye teşebbüsten" yargılanacakları bildiriliyor. Bu nedenle 300 kişinin TCK'nun §146/1'den idam, 300 kişinin de §146/3'den ağır hapis cezası ile mahkeme önüne çıkarılmış olmaktadır.

Duruşmalara güvenlik endişesi ile Mamak Askeri Cezaevi yakınında özel olarak hazırlanmış bir salonda başlanacaktır.

Bilindiği gibi geçtiğimiz günlerde Devrimci Yol Merkez Komitesi üyelerinden oldukları iddia edilen Oğuzhan Müftüoğlu, Nasuh Mitap ve Melih Pekdemir'e, Mamak Askeri Cezaevindeki bir direniş nedeniyle ağır işkenceler yapılmış ve hastahaneye kaldırılmışlardı.

126 idam istenen Adana Devrimci Yol Davası protesto gösterileri ile başladı.

Siverek ve Nusaybin de iki PKK taraftarı katledildi

Mardin ve Urfa çevresinde operasyonlara devam eden askeri birlikler, devrimcilerin yerini söylemeyen köylülere ağır işkenceler yapıyorlar.

1 Eylül 1981 tarihinden beri Tunceli, Mardin, Urfa, Malatya ve çevresindeki operasyonlarına devam eden cunta kuvvetlerinin geçtiğimiz ay iki yurtseveri daha katlettiği öğrenildi. Selahattin Kurmuş Urfa - Siverek'te, Hüseyin Arslan ise Mardin - Nusaybin'de askeri birliklerle giriştikleri çatışma sırasında hayatlarını kaybettiler.

Özellikle Mardin ve çevresindeki operasyonlar sırasında askeri birliklerin köyleri tam bir ablukaya aldıkları bildiriliyor. Tanklar ve toparla kuşatılan köylerde insanlara yaşlı genç, kadın erkek farkı gözetmeden meydanlarda toplu halde işkence ve insanlık dışı uygulamalar yapıldığı öğrenildi. Sıkıyönetim görevlileri, çevrede gizlenen devrimcilerin yerlerini ve kimliklerini söylemeyen köylülerin toplu halde tutuklanıp cezaevlerine dolduruldukları saptandı. Nusaybin'in sadece bir köyünde tutuklanan köylü sayısının 100'e yaklaştığı ifade ediliyor.

Köylerin basılması sırasında Nusaybin'de Hüseyin Arslan, Siverek'te de Selahattin Kurmuş adlarındaki devrimcilerin askeri birliklerle çıkan çatışmalar sonucu öldükleri öğrenildi. Bu çatışmalarda askeri birliklerin katıp verip vermediği ise açıklanmadı.

Aralık ayı içinde Dersim, Pülümür, Mezra ve Malatya'da meydana gelen çatışmalarda da 4 devrimcinin hayatını kaybettiği açıklandı.

2 CHP Milletvekili hakkında devrimcilere yardım yaptıkları iddiasıyla 10 yıla kadar hapis isteniyor

CHP Eski milletvekilleri Ertuğrul Günay ve Temel Ateş'in Devrimci Yol'un Ordu ve Fatsa'daki faaliyetlerine yardım ettikleri iddiasıyla Ekim 1980 tarihinden beri tutuklu oldukları saptandı. Ordu milletvekilleri Günay ve Ateş'in Fatsa Belediye Başkanlığı seçimlerinde bağımsız aday Fikri Sönmez için çalıştıkları ve bölgedeki Devrimci Yol faaliyetlerine yardım ettikleri iddia ediliyor.

Ankara Sıkıyönetim Askeri Savcılığınca açılan davada, Ertuğrul Günay ve Temel Ateş'in 10 yıla kadar hapisle cezalandırılmaları isteniyor. CHP eski milletvekilleri Günay ve Ateş'in davalarının önümüzdeki günlerde başlayacağı açıklandı.

CHP Milletvekilleri hakkında dava açıldı

1980 yılında Nevşehir'de, faşistler tarafından katledilen CHP il başkanının cenaze törenine yine faşistlerin saldırılarına nedeniyle meydana gelen olaylarda, "silah çekmek ve rastgele ateş etmek" iddiasıyla CHP eski milletvekilleri hakkında dava açıldı. Haklarında dava açılan CHP eski milletvekilleri şunlar: Ertuğrul Günay, İmadettin Elmas, Celal Doğan, Konya Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı tarafından açılan davaya önümüzdeki günlerde başlanacağı bildirildi.

İlhan Erdost Davasında Bir Yüzbaşı Erdost'un Kalp Krizi Sonucu Öldüğünü İddia Etti

Yayıncı ve yazar İlhan Erdost'un Mamak Askeri Cezaevinde dövülerek ve işkence edilerek öldürülmesine ilişkin davaya Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde dava edildi. Duruşmada Yüzbaşı Baysal Balaban tanık olarak dinlendi. Cezaevi görevlilerinden yüzbaşı Balaban, "Erdost'un kalp krizi sonucu öldüğünü duydum" dedi. Bunun üzerine müdahil Avukatlardan Tuğrul Çakın, tanığın bilerek yalan söylediğini belirtti ve mahkeme heyetinden tanık yüzbaşıya, "olay günü Astsubay Şükrü Bağ ve diğer askerlerin ne şekilde görevlendirildiklerinin" sorulmasını istedi. Mahkeme bu isteği reddetti.

Yazar Adalet Ağaoğlu Mahkemede

Yazar-Romancı Adalet Ağaoğlu bir roman nedeniyle yargılanıyor. Ağaoğlu, "Fıkkımın İnce Gülü" adlı romanında suç işlediği iddiasıyla İstanbul 3. Ağır Ceza Mahkemesinde ifade verdi. Mahkeme, kitabın bilirkişi heyetine yollanmasına karar verdi ve duruşmaları ileri bir tarihte erteledi.

İlhami Soysal 497 Gündür Tutuklu

Gazeteci-Yazar İlhami Soysal 497 gündür tutuklu bulunuyor. EMAŞ Matbaasında yasadışı yayın yapmak iddiasıyla uzun süre tutuklu bulunan İlhami Soysal, son duruşmada tahliye talebinin reddedilmesi üzerine tekrar Mamak Askeri Cezaevine konuldu. EMAŞ Matbaası Davasında diğer bütün sanıklar tahliye edildiği halde İlhami Soysal tahliye edilmedi.

Erdal Atabek'in Mahkemesi Sonuçlandı

Türk Tabipler Birliği Başkanı Erdal Atabek ile aynı örgütün Genel Sekreteri Şakir Derkut'un mahkemeleri sonuçlandı. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığınca 19 Eylül 1980 tarihinde gözaltına alınan TTB Yöneticileri Atabek ve Derkut, 1 ay gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakılmışlardı. Sağlık personelini direnişe teşvik etmek iddiasıyla yargılanan Erdal Atabek ve Şakir Derkut'a, 5'er gün hapis cezası verildi. Askeri Mahkeme, Atabek ve Derkut'un 1 ay gözaltında kaldıklarını gözönünde bulundurarak bu cezayı verdiğini açıkladı.

Selda Bağcan Yargılandı

Almanya'da bulunduğu sırada Frankfurt'ta düzenlenen bir yürüyüşte, "Türkiye aleyhine sözler sarfettiği" gerekçeyle şarkıcı Selda Bağcan hakkında açılan davaya İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde başlandı. Yapılan duruşmada askeri savcı, Selda için 5 yıla kadar ağır hapis cezası istedi. Davada tanık olarak adı geçen bir gazetenin Almanya muhabirinin duruşmaya gelmemesi üzerine mahkeme ileri bir tarihte ertelendi.

Rıza Zelyut'a 7.5 yıl hapis cezası verildi

Öğretmen-Yazar Rıza Zelyut'a bir kitabında, "halkı isyana teşvik ettiği ve suç sayılan fiili övdiğü" gerekçeyle 7.5 yıl ağır hapis cezası verildi. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde karara bağlanan davada Zelyut'a bu ceza "Kızılder Destanı" adı ile yayınlanmış olan kitabı nedeniyle verildi. Rıza Zelyut bir öğretmendir.

Yönetmen Ali Habip Özgentürk Gözaltında

Film yönetmeni Ali Habip Özgentürk 1 Aralık 1981 günü çalıştığı film montaj atelyesinde 1. Şube görevlilerince gözaltına alındı. İlk uzun metrajlı filmi "Hazel", çeşitli uluslararası festivallere katılan Özgentürk'ün yönettiği diğer filmlerden "Bereketli Topraklar Üstünde", adlı yapım, İspanya'daki San Sebastiyen Film Şenliğinde en büyük ödüle değer görülmüştü. Özgentürk'ün son olarak, Başrolünü Genco Erkal'ın oynadığı "At" adındaki filmin montaj çalışmalarını yaptığı ve bu sırada gözaltına alındığı öğrenildi. Özgentürk halen Selimiye'de bulunuyor.

Edebiyat Dergisi Hakkında Dava Açıldı

Ankara Atatürk Lisesi eski Müdürlerinden Vecihi Timuroğlu hakkında "Ekin ve Yazın" adlı Edebiyat dergisinde yazdığı bir yazıda "komünizm propogandası yaptığı" iddiasıyla dava açıldı. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı tarafından açılan davada, Edebiyat dergisinin yazı işleri müdürü Hasibe Ayten de sanık olarak bulunuyor.

Tarık Akan yargılanıyor

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığınca sinema sanatçısı T. Akan hakkında yurtdışında Türkiye aleyhinde propoganda yaptığı iddiasıyla dava açıldı. 3 Numaralı Askeri Mahkemede başlayan davada, T. Akan, "iddiaların Tercüman Gazetesinin verdiği bir yalan habere dayandırıldığı, doğru olmadığını" söyledi. Duruşma ileri bir tarihte ertelendi.

Işık Yurtçu 1 yıl hapisle cezalandırıldı

Cunta tarafından 12 Eylül 1980 günü yayını durdurulan Demokrat Gazetesinin sorumlu yazarları Müdürlerinden Işık Yurtçu Askeri Mahkeme tarafından 1 yıl hapisle cezalandırıldı. Işık Yurtçu hakkında, Demokrat Gazetesinin 15 Şubat 1980 tarihli sayısında yayınlanan "Tariş İşçisine" başlıklı ve "Çağaloğlundan bir grup matbaa işçisi" imzalı yazı ve ayrıca, Cihan Ateş imzalı, "Tarişli İşçilerin onurlu direnişi" başlıklı yazılarda suç işlendiği iddiasıyla dava açıldı. Yurtdışı, "kanunun suç saydığı fiili övmek" suçundan 1 yıl hapisle cezalandırıldı.

Uluslararası Af Örgütünün Açıklaması

PKK Davasının

Son Avukatı da Tutuklandı

Uluslararası Af Örgütü Uluslararası Sekreterliği'nin 4. Aralık 1981 tarihinde yaptığı açıklamaya göre Diyarbakır'da Hüseyin Yıldırım adlı avukat, PKK davasında yargılanan tutukluların savunması için işkence gördü ve bugüne kadar yaşamı konusunda bir bilgi alınmadı. Kürt Ulusuna uygulanan yaygın ve sistematik devlet terörünün uluslararası örgütlerce saptanmasına ilişkin bu belgeyi aslından tercüme ederek yayınlıyoruz.

Uluslararası Af Örgütü
Uluslararası Sekreterliği
10 Southampton Street
London WC 2E 7HF; ENGLAND

TÜRKİYE : Hüseyin Yıldırım

"Hüseyin Yıldırım, Kürt avukat, 8-12 hafta önce Doğu Anadolu'da Diyarbakır'da göz altına alındı. Kendisine işkence yapıldı ve yaşayıp yaşamadığı konusunda korkular var. Yıldırım, Diyarbakır'da PKK (Kürdistan İşçi Partisi) davasında yaklaşık 2000 sanığın savunmasını yapan, tutuklanmayan avukatların sonucusu. Diyarbakır'da Nisan 1981'de açılan 447 sanıklı PKK davasında askeri savcılar 97 sanık hakkında ölüm, diğerleri hakkında da en az beş yıldan başlamak üzere ceza istedikler. 14.Nisan. 1981 tarihli Washington Post'ta yayınlanan bir raporda bir çok tutuklu mahkemede işkence gördüklerini söylediler. Gazete haberinde 20 yaşında "ancak ayakta durabilir" bir gençten bahsediliyor. Şimdi bu sanıklar avukatsız ve savunmasız.

Yıldırım kardeşi, kardeşinin durumu ile bilgi almak için yetkililere başvurduğunda "İşkence gördü, fakat daha sonra serbest bırakıldı" yanıtını almış. Yıldırım herhangi bir örgüt üyesi değil, tutukluğuna ve işkence görmesine neden, Kürt tutuklularını savunması.

Türkiye'de politik olaylardan tutuklananlara işkence uygulanması 1980 Eylül darbesinden önce de sonrada yaygın ve sistematik olarak uygulanmaktadır.

Eylül 1981'de AI. Londra'da ki Türkiye Büyükelçiliğine içinde 60 kişiden fazla isim bulunan, gözaltındayken ölen kişilerin bir listesini göndermiş. ölüm nedenleriyle ilgili bilgi istemini içeren bu başvuruya bugüne değin hiç bir cevap alınamamıştır."

DERSİM'İ UNUTMA

Aştı, yeryüzünün kızartısı, günbatımı rengini...
Akan kandır: oluk oluk bebelerden, yaşlılardan...

Aştı, dağların uğultusu, gök gürültüsünü...
Döven top mermileridir: göğüsleri, alınları.
Akan kandır; döven top mermileri
O mazlum halkı, o öksüz vatani...

Derinleştirdi Lâç deresi, Harçık çayı, Zilan...
Yükseldi Halis dağı, Haydaran, Munzur...
Akan kandır, döven top sesleri, mahzun vatani..

Aksakallar, ölü canlar, kundak bezleri
İnim inim kan içinde kaynadı;
Günlerce yaraları yaladı zulüm rüzgârı;
Analar yavrular için, yavrular bacılar için
Gökyüzünün yıldızınca ağladı...

Akan kandır, Dersim'i unutma yoldaş;
Bin kat daha akıtılsa, savun nazlı vatani..

Bimre koletfi....
Biji azadi....

Nihat Behram

Not: Yukarıdaki şiirinden dolayı şair
Nihat Behram 6 ay hapis cezasına
çarptırılmıştır.

Cezaevleri: İşkence ve Ölüm Kamplarına Döndü

Alemdağ Askeri Cezaevinde Üç Yurtsever Gaz Bombası İle Katledildi

● **Metris Cezaevinde Maraş Faşist Katliamını protesto eden tutuklulara yapılan saldırıda 60'a yakın kişi yaralandı.** ● **Askeri Cezaevi yönetimi, kadınlar koğuşuna kurt köpeklerini saldırtarak çok sayıda tutuklunun yaralanmasına neden oldu.**

22-26 Aralık tarihleri arasında, Maraş Faşist katliamını protesto amacıyla Askeri Cezaevlerinde direniş yapan devrimci, ilerici ve yurtsever tutuklulara askeri birlikler tarafından yapılan saldırılarda 3 tutuklu hayatını kaybetti, Metris, Alemdağ ve Mamak'ta toplam 65 kişi de ağır yaralandı. Ankara ve İstanbul'da tutuklu yakınları, saldırıları çeşitli biçimlerde protesto ettiler.

Askeri Cezaevlerinde tutuklulara yapılan saldırılar giderek yoğunlaştı. Aralık ayının son haftası, İstanbul'daki Metris ve Alemdağ Askeri Cezaevlerinde, 1978 Maraş faşist katliamını protesto eden tutuklulara, cezaevi yönetiminin emriyle ağır baskı ve işkenceler yapıldı. Yemek almama biçiminde başlayan direnişi kırmak isteyen görevliler, koğuşlara girerek tutukluları zorla yemek almaya zorladılar. Bunun üzerine tutuklular koğuşların kapılarını asker ve polislere açmadılar.

22 Aralık'ta başlayan, 26 Aralık'ta

sona erdirilmesi kararlaştırılan direniş sırasında, tutukluların protesto eylemine engel olamayan sıkıyönetim kuvvetleri, 26 Aralık günü koğuşlara toplu bir saldırıya girişti. Aynı günde hem Alemdağ hem de Metris'te pencereler kırılarak koğuşlara sis ve gaz bombaları atıldı.

VAHŞET!..

Cezaevi yöneticilerinin bizzat İstanbul Sıkıyönetim Komutanı Haydar Saltuk'un buyruğu ile başlattıkları bu saldırıda Alemdar Cezaevi koğuş camlarını kırılarak içeri gaz bombaları atıldı, bir vahşet ve barbarlık örneği olan bu saldırıda Şerif Sar, Hakan Mermeroğlu ve Bahadır Dumanlı adındaki anti-faşist üç tutuklu şehit oldu. Adı saptanamayan bir tutuklunun da sağ kolu koptu.

Metris Askeri Cezaevi koğuşlarına atılan bombalarla da ayrıca 60 dola-

yında tutuklu yaralandı. Bunlardan adları saptanabilenler şunlar: Hasan Koç, Hasan Şensoy, Hüseyin Özlütaş, Hayat Şenerler, Mehmet Teker, Tayfun Özkök, Sabri Çalkoç, Cemil Ulu, Mehmet Çakır, Mehmet Kılıç, Kerim Peşkirli, Burhan Tekeli.

Direniş nedeniyle TDKP Merkez Komitesinden Ercan Öztürk ile Ömer Özsökmenler'in 1. Şubeye işkenceye götürüldüğü öğrenildi.

KADINLAR KOĞUŞUNA KURT KÖPEKLERİ SALDIRTILDI

Maraş Faşist katliamını protesto direnişine katılan bayan tutukluların koğuşlarına ise kurt köpekleri saldırtıldı. Özel olarak yetiştirilmiş kurt köpekleri, tutuklular üzerine azgınca saldırdılar. Bir çok bayanın eli ayağı parçalandı, üstleri başları kan içinde kaldı! Bombalı ve köpekli saldırılarla üç yurtseverin ölümü ve çok sayıda tutuklunun yaralanmasına karşın direnişten vazgeçmeyen tutuklulara bu kez de ayrı cezalar verdiler. Aileleriyle görüşmeleri yasaklandı. Görüşme gelen aileler cezaevinde asker barajıyla karşılaştılar.

AİLELER ÇOCUKLARINA SAHİP ÇIKIYOR

12 Ocak 1982 günü yeniden cezaevi önünde toplanan tutuklu yakınları, koğuşlardan, "Doktor isteriz!" sesleri duydular. Bunun üzerine 400'e yakın tutuklu ailesi topluca "çocuklarımızla görüşmek istiyoruz" diyerek direndiler. Bu sırada askeri birlikler ailelerin çevresini kuşattı. Ziyaretçiler korkmadan protestolarını sürdürdüler. Sonunda Haydar Saltık, tutuklu yakınlarından bir heyetle görüşmek istedi. Aileler, aralarından seçtikleri bir heyeti Saltık'la görüşmeye gönderdiler. Bu görüşme neyi değiştirdi bilemiyoruz. Ancak tutuklular ve yakınlarının bu ortak direnişi ve dayanışması, baskıya ve zulme halkımızın teslim olmayacağı gerçeğini bir kez daha gösteren küçük bir örnektir.

Mahkemede Adını Söylemeyen Bir Devrimciye Cezaevinde 3 Gün İşkence Yapıldı

Adana'da devam eden 277 sanıklı Devrimci Yol davasında, sorgu sırasında kimliğini söylemeyen Duran Şahin, mahkeme heyeti tarafından inzibati bozduğu gerekçesiyle duruşmadan dışarı çıkarıldı. Duran Şahin, duruşmaların daha sonraki bölümlerine getirildiğinde, kendisine cezaevinde işkence yapıldığını ve mahkemede ismini söylemesi için tehdit edildiğini açıkladı. Şahin, şöyle dedi: "Duruşmadan çıkarıldıktan sonra beni hücreye attılar. 3 gün hücrede kaldım ve işkence gördüm. İzlerini gösteriyorum. Bu izlerin tesbitini ve tutanaklara geçirilmesini istiyorum." Mahkeme heyeti, Şahin'in bu isteğini reddetti ve izleri sorgu sırasında göstermesini söyledi.

Elazığ Askeri Cezaevinde Tutuklular Arkadaşlarının Emniyete Yeniden İşkenceye Götürülmesine İzin Vermediler

Diğer bütün cezaevlerinde olduğu gibi Elazığ Askeri cezaevinde de devrimci ve yurtsever tutuklular yeniden emniyete götürülerek işkenceye çekiliyorlar. Önceleri 90. şimdilerde ise 45 gün olan gözaltı süresi içinde emniyet müdürlüklerinde ve gizli yerlerde işkenceye maruz kalan devrimci, ilerici ve yurtseverler, tutuklanıp cezaevine getirildikten bir süre sonra yeniden emniyete götürülerek sorguya çekiliyor. Bu durum bütün Türkiye'de genel bir uygulama haline almıştır. Geçtiğimiz Aralık ayı içinde Elazığ Askeri Cezaevinde tutuklu bulunan bazı dev-

rimecilerin yeniden emniyete götürülmesi üzerine direniş yapıldığı öğrenildi. İki devrimcinin yeniden işkenceye götürüleceğini anlayan tutuklular asker ve polislerle arkadaşlarını vermediler. Subay ve polislerin iki devrimciyi koğuştan zorla çıkarmak istemesi üzerine direniş başladı. Bir hafta süreyle cezaevi idaresi koğuşa giremedi. Tutuklular, iki arkadaşlarının yeniden sorguya çekilmesini engellediler. Cezaevi idaresinin, tutukluların emniyete göndermeyeceği, sadece Askeri Savcıya gönderileceği sözünü vermesi üzerine direniş son buldu.

2.12.1981
Değerli Kardeşim Çaycı!
Mektubuma başlarken özlem dolu selamlarımı iletir, hasretle kucaklar yaşama savaşımında başardıklar dilerim. Kardeşim nasılsın işimizin sıhhatini ne ahemide çalışmaları hangi ahemide? işini severek yapmışsun onun için işinden memnunsun

"35 Sene ceza vermişler mühim değil"

Değerli kardeşim Çaycı,

Mektubuma başlarken özlem dolu selamlarımı iletir, hasretle kucaklar, başarılar dilerim. İşlerinden memnunsun? Bizleri sorarsan sıhhatimiz yerinde, olanaklarımız çerçevesinde ileriyeye yönelik her yönden kendimizi sağlam dinamik tutma temelinde uğraş verip gidiyoruz. Çünkü bizlerden umut bekleyenlere karşı sorumluluğumuz var. (...)

Arkadaşım, 30.11.1981 tarihinde Konya'ya mahkemeye gittim, duruşmam yapıldı, cezaı kestiler. Geri buraya geldim. Mahkemeye avukatım falan gelmemesine nazaran duruşma yapılmak üzere beni içeri aldılar ve duruşmanın ortasında, savunmam esnasında siyasi olarak mahkemeyi aşağılayıcı ve devlet büyüklüklerine, millî güvenlik konusunu tahkirde bulduğum gerekçesi ile beni dipçikleyerek mahkeme salonundan dışarı attılar. Bu arada, avukatın gelmesi ile bizi tekrar içeri aldılar. Karar okunurken ben

dedim bu mahkemeyi tanımıyorum ve salonu terkettim. Sonradan avukatın öğrendim durumu. Otuzbeş sene ceza vermişler, mühim değil, düşünüyorum. Çünkü hiçbir zaman güvenim sarsılmadı ve sarsılmayacak ta. Şair deyişle yeterli sol mememizin altındaki cevahir kararın. O kararın madıkça da bizleri çürütmezler. Geçmişin eksikliğini tamamlayıp yaratıcı gücümüzü koruduğumuz sürece zaffer yaratıcı gücü olan emeğin olacaktır.

Neyse gardaşım, beni en çok sevdiğim şey ise Konya'daki arkadaşlarla görüşmem oldu. Hepsi iyi, sana selamlar var. Her ne koşul altında olursa olsun iki kelime konuşmak bile güce güç katıyor. (...)

Gönderdiğin emaneti aldım çok sağıol. Mektubuma son verirken tekrar selam ederim. Ayrıca oradaki arkadaşlara da selam ederim. Hoşça kal. Saygı ve sevgilerimle.
Kardeşin F. Yılmazoğlu."

Nuray Şenay'a 1.5 ay işkence edildi

Mersin'de başlayan 8 idam talepli 87 kişilik Devrimci Yol davasının 20 Ocak 1982 günü yapılan duruşmasında, Nuray Şenay adındaki bayan tutuklu, kendisine 1.5 ay işkence yapıldığını açıkladı. Nuray Şenay, emniyet müdürlüğünde işkencenin yanı sıra polislerin kendisine sarkıntılık yaptığını, cezaevine getirildikten sonra kanama geçirdiğini ve hastaneye kaldırıldığını söyledi. Şenay, elinde doktor raporu olduğunu da ifade etti. Nuray Şenay, ayrıca duruşma sırasında, mahkeme heyetinden Mersin Emniyet Müdürlüğü görevlilerinin mahkeme salonuna getirilmeleri halinde kendisine işkence yapmaları taniyacağını ekledi ve dedi ki:

"Evren ve diğerleri işkence iddialarını soruşturduklarını söylüyorlar. Ben bu salondan açıklıyorum. Eğer gerçekten bu soruşturmayı yaptığınızı iddia ediyorsanız, bana işkence yapan polisleri taniyorum. Mersin Emniyet Müdürlüğü 1. Şube görevlilerini buraya getirin, işkence yapanları göstereyim. İşkencecileri öyle tanıdım ki, zallimlerin bu silik uşaklarını hiç unutmuyacağım. Mahkemenizin, işkenceciler hakkında soruşturma yapmasını istiyorum."

Nuray Şenay'ın bu isteği mahkeme tarafından, kendilerini ilgilendirmeyi gerektirmediği reddedildi.

Mamak'ta Maraş Katliamını Protesto İçin Direniş Yapan Tutuklulara İşkence Yapıldı

Cezaevi yönetiminin emriyle yapılan işkence sonucu ağır yaralanan ve koma halinde hastaneye kaldırılan 4 devrimcinin durumunun iyiye gittiği öğrenildi.

Ankara Mamak Askeri Cezaevinde 22-26 Aralık tarihleri arasında, Maraş faşist katliamını protesto için açık grevi yapan tutuklulara işkence yapıldı. Alınan haberlere göre, devrimci tutuklular, 22 Aralık günü, 1978 yılında faşistlerin Maraş'ta düzenledikleri katliamı ve cezaevindeki baskıları protesto için direnişe başladılar. Cezaevi yönetimi tutukluları direnişten vazgeçirmek için koğuşlara özel yetiştirilmiş işkence uzmanları doldurdu. İşkence uzmanlarının, hücrelerde ve koğuşlarda kalan tutuklulara yaptığı işkence sonucu çok sayıda devrimcinin yaralandığı öğrenildi. İşkence nedeniyle ağır şekilde yaralanan tutuklulardan Oğuzhan Müftüoğlu, Nasuh Mitap, Ali Başpınar ve Melih Pekdemir'in hastaneye kaldırıldığı saptandı. Adı geçen kişiler, Devrimci Yol Merkez Komitesi üyeleri oldukları iddiasıyla tutuklu bulunuyorlardı.

Uluslararası Af Örgütü'nün Millî Güvenlik Konseyi'ne 28 Aralık günü yaptığı müracaata Konsey'in verdiği cevap olaya doğrulandı. Türkiye'nin Londra Büyükelçiliği, 3 Ocak günü Af Örgütü'ne verdiği bilgede, adı geçen 4 kişinin hastahanedeki "doktor denetiminde" olduğunu bildirdi.

Aynı günlerde Türkiye'de bulunan Avrupa Konseyi Heyeti'nin de olay hakkında bilgi sahibi olması ve Hükümet'ten konu ile ilgili olarak bilgi istemesi 4 kişinin hayatlarının kurtarılmasını sağladı.

Yurtdışından çeşitli kuruluşların ve kişilerin MGK'ne protesto telgrafları çekmelerinin de işkenceye ara verilmesinde önemli bir rol oynadığı öğrenildi.

Binbaşı Ahmet, Bayan Tutuklulara Gece Talim Yaptırıyor

Mamak'ta yapılan direniş sırasında, C-Blok'ta kalan ve direnişe katılan bayan tutuklulara C-Blok Emniyet Amirliği Binbaşı Ahmet Uluçay'ın işkence ve hakaret yaptığı öğrenildi. Binbaşı Uluçay, bayan tutukluların direnişten vazgeçmesi üzerine gece bayanlar koğuşuna girdi. Çevresindeki erlerin silah zoruyla ve küfürle dışarı çıkardığı bayan tutuklulara talim yaptırdı.

Ailelerin Protesto Yürüyüşü

Maraş faşist katliamını ve cezaevindeki baskıları protesto için yapılan direniş nedeniyle yakınlarıyla görüşemeyen aileleri, cezaevindeki durumu öğrenmek için görevlilerden bilgi almak istedikler. Görevlilerin aileleri otobüslere bindirip geri göndermek istemesi üzerine 100 dolayında tutuklu yakını protesto yürüyüşü yaparak Ankara Sıkıyönetim Komutanının kararına gittiler. Cezaevi yakınında bulunan binaya kadar slogan söyleyerek yürüyüş yapan ailelerle Sıkıyönetim Komutanı görüşmek zorunda kaldı. Tutuklu yakınları aralarından bir heyetin Sıkıyönetim Komutanıyla yaptığı görüşmede cezaevinde açıklık grevi olduğunu öğrendiler.

**DİSK Davasını Gözlemci Olarak İzleyen
İCTUF Temsilcisi Felix Poulsen:**

"Türkiye'de Her Şey İşkence İle Yapılıyor"

İCTUF'nun temsilcisi olarak DİSK Davasını izlemek için Türkiye'ye giden Norveç işçi sendikaları Konfederasyonu Avukatı Felix Poulsen, DEMOKRAT TÜRKİYE'NİN sorularını yanıtladı!

"Türkiye izlenimlerimi birkaç kelime ile somutlaştırayabilirim: DİKTA-TÖRLÜK, İŞKENCE, YILDIRMA, BASKI, SANSÜR..."

"Bana kalırsa, Türkiye'de gerçekten bir demokrasiye dönüşten söz edilemez. Her şey işkence ile yapılıyor."

22 Aralık 27 Aralık tarihleri arasında, Norveç İşçi Sendikaları Konfederasyonu avukatı Karl Nandrup Dahl'la birlikte, İCTUF'ü temsilen DİSK davasını izlemek üzere Türkiye'ye giden Danimarka İşçi Sendikaları Konfederasyonu (LO) avukatlarından Felix Poulsen'in DEMOKRAT TÜRKİYE'nin sorularına verdiği yanıtları sunuyoruz:

- Sayın Poulsen, Türkiye'de kaldığınız süre içinde genel izlenimleriniz neler oldu?

- Türkiye izlenimlerimi birkaç kelime ile somutlaştırayabilirim; diktatörlük, işkence, baskı, yıldırma, sansür, hem devletin sansürü hem de kişilerin kendilerini koydukları sansür. Türkiye'ye giden birisinin edinebileceği en son izlenim demokrasiye dönüş havası olabilir bence.

Bildiğiniz gibi benim Türkiye'ye geldiğim nedenim Norveçli meslektaşımla beraber 24 Aralıkta başlayan DİSK davasını izlemektir. Türkiye'de kaldığım süre içinde davanın ilk iki gününü izledim, ve davaya katılan avukatlar ile sanıkların yakınlarından başka kimseyle görüşemedim.

Dava çok sayıda silahlı askerin bulunduğu büyük bir spor salonunda başladı. Yanımda Danimarka Dışişleri Bakanının bizzat verdiği ve elçilikçe Türkçeye çevrilmüş bir yazı bulunmasına rağmen duruşma salonuna zorlukla girebildim. Dava da olanları buradan da izleyebiliyorsunuz. Onun için ben daha çok gözlerden kaçan noktaları vurgulayacağım. İddianamede yer alan suçlamalardan çoğu daha önce çeşitli mahkemelerde karara bağlanmış davaların konuları. Herşeyden önce bu hukukun temel prensiplerine aykırı. Dünyanın hiçbir yerinde daha önce karara bağlanmış bir suçlama konusunda yeniden dava açılamaz.

Bir sendika işçi sınıfının haklarını savunuyor, sosyalizmi istiyor diye mahkeme önüne çıkarılmaz. Cunta, DİSK' i "amacı rejimi devirmek" gibi aslı astarı olmayan iddialarla suçluyor. Mahkeme sırasında sanıkların avukatlarıyla konuştu. Hepsi aynı şeyleri belirtiyorlar. Avukatlara sanıkların doğru dürüst savunma hakkı verilmiyor. Mahkeme başkanı avukatları sık sık sudan bahanelerle salondan dışarı çıkarıyor. Sanıkların yakınlarıyla konuşmağa kalkarsanız hemen yanınızda bir subay yada bir polis bitiriyor.

Arkadaşım, Norveçli avukat bir duruşma arasında sanıkların yakınlarından biriyle konuşurken yanlarında bir polis belirdi. Elinde bir teyp konuşulanları saptamağa çalışıyordu.

Duruşmanın ikinci günü bir sanık ayağa kalkarak kendisine bir gün önce hapis hapsedildiğini belirtti. Mahkeme başkanı sanığı duruşmanın nizamını bozuyor diye salondan polis zoruyla çıkarttı.

Bu arada DİSK davasına avukat olarak katılan eski Ecevit hükümeti bakanlarından Hasan Fehmi Güneş ile görüştük. Kendise bize iki oğlunun da

hapseste olduğunu ve 15 yaşındaki küçük oğlunun 33 gün süreyle işkence gördüğünü anlattı.

"TÜRKİYE'DE HER ŞEY İŞKENCE İLE YAPILYOR"

- "Peki diğer davaları da izleyebildiniz mi? Bildiğiniz gibi DİSK davasının yanında bir yığın dava daha var bugün Türkiye'de. Bunları da izlemeyi düşünüyormusunuz?"

- Bizler, yukarıda da belirttiğim gibi Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Birliğinin temsilcileri olarak katıldık DİSK duruşmalarına. Dolayısıyla görevimiz de bu davayı izlemek ve izlenimlerimizi bir raporla bu örgüte bildirmekle sınırlıydı.

Ama diğer davaları da okuduğum raporlardan az çok biliyorum. Fakat Türkiye'deki Cuntanın başağrısı bizce bu DİSK davası olacaktır. Bizden sonra bir İsveçli meslektaşımız da İsveç Sendikaları Konfederasyonunun temsilcisi olarak bu davaya katıldı. Ayrıca bu ay sonunda Uluslararası İnşaat İşçileri Sendikaları Birliği Başkanı Danimarkalı Bent Larsen Türkiye'ye gidiyor. Bu davaya da katılacak. Bundan sonra başka ülkelerden avukat ve hukukçular da DİSK duruşmalarını ve diğer DİSK'le ilgili davaları izleyecekler. Bu duruşmalarda yabancı avukatların bulunmasının yararları çok fazla, ama biz birer sendikacı olarak öncelikle DİSK'le ilgili davalara katılacağız. Diğer davalara da diğer başka örgütler hukukçu gönderirse çok faydalı olur.

-Sizce demokrasiye doğru dönüş var mı Türkiye'de?

-Bana kalırsa Türkiye'de bir demokrasiye dönüş bahsedilemez. En başta hukuki prensipler açısından. Her şeyden önce anayasayı yapacak olan Konseyin Cunta Tarafından atandığını unutmamız gerekiyor. Cuntanın atadığı bir konsey ne kadar demokratik olabilir ki? yapacağı anayasa demokratik olsun.

Bildiğiniz gibi geçtiğimiz günlerde Avrupa Konseyinden bir heyet Türkiye'de incelemelerde bulundu. Bu heyette bulunan Danimarkalı milletvekilleri Lasse Budtz (Sosyal Demokrat) ve Björn Elmqvist (Liberal) buraya geldikten sonra yaptıkları basın toplantısında da aynı şeyleri belirttiler. Kendileriyle ben Pariste buluşup Avrupa Konseyine verilecek raporları tartıştık. Her ikisinin de izlenimleri aynı. *Türkiye'de gerçekten bir demokrasiye dönüşten bahsedilemez. Her şey işkence ile yapılıyor.* Bu koşullarda nasıl demokrasiden bahsedilebilir.

-Danimarka Dışişleri Bakanı 'Polonyayı tartışırken Türkiye'nin durumunu unutmayalım' diyerek Amerikan Dışişleri Bakanı Haig'in tepkisini üstüne çekti. Bu konuda Danimarka Hükümetinin tutumu nedir sizce?

-Polonya olayları gerçekten çok düşündürücü ve üzücü. Ama sayın bakanımızın da belirttiği gibi *Türkiye'de olanlar Polonyada olanlardan farklı değil. Hatta kat kat vahim.* Batılı ülkeler Haig'in bu konuda söylediklerine önem vermeyip, Türkiye konusunda içinde buldukları çifte ahlak anlayışından sıyrılmalı ve Türkiye konusunu da gündeme getirmelidirler uluslararası platformda. Danimarka hükümetinin tutumu da bu doğrultudadır kanımca.

-Teşekkür ederiz.

Demokrasi ve Devlet Biçimi

Demir Özlü

Sorunun görünüşleri elbette bu kadar değil.

* 1889 liberal İtalyan Ceza Yasası'nda ölüm cezası yoktu. Bu ceza, İtalyan mevzuatına, gene Faşist rejimle birlikte gelmiştir. Öyle ki, ilkel toplumların "sahsi öç" anlayışından kaynaklanan bu gayriminsani ceza, siyasal amaçlara kullanıldığında, o çeşitten rejimleri çağrıştırmaktadır. İşkence de... 2. Dünya Savaşı yıllarında Fransa'da işbirlikçi Mareşal Petain hükümeti, bu cezayı, özel mahkemeler yoluyla, siyasal amaçlarla yurtseverlere, solculara, direnişçilere uygulamıştı. Gene, faşist olduğunu açık açık söyleyen Franco rejiminin siyasal yaptırımlarından biriydi bu ceza, çağımızda.

* Hukukla özel olarak ilgilenmeyen bazı kişileri, belki de, şaşırtacak bir olguyu daha yaşadık, yaşıyoruz.

İtalya'da, faşist dönemde, "anayasal düzeni zorla değiştirmeye girişmek" diye özetleyebileceğimiz, bizdeki 146. maddenin karşılığı olan ceza yasası maddesi "ölüm cezası" ni kapsamıyordu. Kendi adını açık açık koyan o günkü rejim dahi, sadece sabotaj... v.b. suçlar için getirmişti ölüm cezasını. Bugün, dünyanın bütün uygar ülkelerinin ceza yasaları "anayasal düzeni zorla değiştirmeye girişmek" niteliğindeki suçları, belli sayıda ve güçte bir ordu gücüyle işlenebileceğini kabul ederler. Karşılığında da yaptırım olarak ölüm cezasını getirmezler.

* Basın özgürlüğünün yasaklarla ya da baskı yoluyla kaldırılması, basının eleştiri özgürlüğünü elinden alan (gene kaynağı aynı yer) 159. maddenin bol bol uygulama alanı bulması da demokrasinin doğasına uygun değildir. Demokrasi, bu çeşitli yasakların ötesinden, işlemedikleri ve düşünülmedikleri alanlardan başlar. İster "demokrasi" olsun, ister "demokrasiyi kurtarmak" olsun, isterse "demokrasiyi yeniden kurmak" olsun yaşanan dönem.

Bir devletin örgütlenme biçiminin, siyasal yapısının niteliği, önce Ceza Yasasından ve onun uygulanma biçimlerinden anlaşılır. Amaç nedir? Uygulamalar niçin yapılıyor? Uygulamalar demokrasiye mi dönük, yoksa onu geriye çekmeye mi çalışıyor? İnsan hak ve özgürlüklerine saygı gösteriliyor mu? Düşünce özgürlüğü, bilim özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü, işçi hakları, sendikal haklara dönük uygulamalar nehalde? Köylünün ekonomik örgütlenmesine izin veriliyor mu? Halkın, kendi çıkarları doğrultusunda, demokratik bir devlet anlayışının yapısı içinde, "yerel yönetimler" yoluyla yaşamı nasıl düzenleniyor? Demokratik olmak isteyen devlet-biçimi, sadece bu haklara izin vermekle yetinmez, daha da ötede, bu hakları korur, teşvik eder, kullanılmasını kolaylaştırır. Varılacakca "demokrasi"ye, demokrasi yönünde uygulamalarla varılacak. Demokratik olmayan yönetimlerle demokrasiye varmak, bütün toplumlarda görüldüğü gibi, en azından, o anti-demokratik uygulamaları kullanan güçlerin harcı değildir.

Anayasaları da ilerici güçler yaparlar. İngiltere'deki Magna Carta'dan 1876 Amerikan Anayasası'ndan, 1789 İnsan Hakları Bildirisi'nden, 1948 faşist rejimi deviren İtalyan halkı Anayasası'na kadar böyledir bu. Özellikle Türk halkının tarihinde: 1876 da Mithat Paşa ile Namik Kemal'in yazdıkları Anayasa, 1908 Hürriyet Anayasası, 1920 Meclis egemenliği, 1921 ve 1924 Anayasaları, 9 Haziran 1961 27 Mayıs Devrimci Anayasası... herbiri insan haklarına saygının ve toplumsal özgürlüklerin, tarih boyunca, ardarda genişlemesinin, halka doğru yayılmasının tarihsel belgeleridir.

Tersine bir örnek yok tarihimizde.

Türk Ceza Yasası'na, 1936 yılında, 1930 İtalyan Ceza Yasası'ndan 141 ve 142. maddeler alınıp yerleştirilmiştir.

Bu maddelerin kaynağı, Mussolini'nin çıkardığı bir kararname olan Faşist Devleti Koruma Kararnamesi'dir. Çünkü, Mussolini'nin Faşist Partisi'nin iktidarıyla, İtalya'da, Meclis feshedilmiş, öteki partilerin tümü kapatılmış, yasa çıkarma yetkisi "korporatif meclis"le, başkana (Duçe) verilmiştir.

Başkanın yasa gücünde kararname çıkarılmasıyla, siyasal düzenlemelere gidiliyordu.

141 ve 142. maddeler, esasta, programına "cebren" iktidara gelmeyi almış komünist örgütlenmelerle, bu örgütlenmelere bağlı olarak yapılan "komünizm propogandası" ni yasaklıyor görünse de, bir defa yasak başladı mı, başladığı noktada kalmamakta, çeşitli sosyalist düşünceleri de kapsamı içine almakta, sosyal-demokrat, demokrat ve özgürlükçü düşüncelere kadar yayılmaktadır. Elbette demokrasi, düşünce, düşüncenin örgütlü olarak ifade edilmesi ve siyasal örgütlenme alanlarında yasak tanyan - bir rejim değildir. Yasak getirenler demokrat değildirler.

Bu noktada çağımızın en büyük paradokslarından biri yatmakta. 20. yüzyılın, komünist olmayan aydınlarınca da dile getirilmiş bir çelişik düşünce, bir demogojidir bu. Ünlü Alman romancısı Thomas Mann: "Çağımızın en büyük hastalığı anti-komünizmdir" diyor. Varoluşçu Albert Camus, "Başkaldırın İnsan" adlı yapıtında, komünist sistemi, kendi düşünceleri açısından iyiden iyiye eleştirirken, aynı zamanda "Anti-komünizm, faşizme yol açar" düşüncesini öne sürüyordu. Gerçekte, sola düşmanlık, faşizmin ta kendisidir. Kendini ve türlü bahanelerle saklamaya çalışırsa çalışsın.

Çağdaş gerçek, bu yazarların düşüncelerinde yatmaktadır. Düşünce, örgütlenme özgürlüklerinin olmadığı yerde demokrasinin "herhangi bir türü"nden söz etmek olanaksız. "Kendimize özgü" demokrasiden de.

141 ve 142 maddeler, 1950 de, Demokrat Parti'nin iktidara gelmesinden sonra beş misli şiddetlendirilmiştir. Bu işin "bize özgü" bir yanı. Öte yandan Türkiye'de, programına herhangi bir biçimde, "cebren" iktidara gelmeyi almamış örgütlerle, kitap yazan ya da çeviren kültür adamlarına da uygulanmaktadır ki, burada Mussolini İtalyası'nı da aşan hukuk-dışı mantıkla karışılmamak elde değildir.

Türkiye'de, daha önce, 1934 yılında, kişi güvenliğini ortadan kaldıran "Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu" kabul edilmişti ki, bu yasa, vatandaşların kişi dokunulmazlığını valilerin takdirine teslim etmekteydi.

Kişi dokunulmazlığının, temel insan hak ve özgürlüklerinin devletce korunmadığı yerde, demokrasinin varlığından söz etmek elbette mümkün değildir. Bugünkü Danışma Meclisi'nin ilk seçimini valilerin takdirine bırakan kural, ister istemez bu yasanın verdiği yetkilerin, başka bir alanda kullanılmasını ve genişletilmesini düşündürmektedir. En kapalı, tek partili rejimler dahi, bu çeşitten bir yol tutmamışlardır. 20. yüzyıl boyunca, En kapalı rejimler dahi, halkın seçimine şu ya da bu ölçülerde olanak tanımaymışlardır.

Gene, 1933 yılında çıkarılan bir yasayla üniversite özerkliği kaldırılmıştır.

YALANCININ MUMU

Antenler yalan söylüyorsa
Yalan söylüyorsa rotatifler
Olsa olsa yatsıya kadar söyler.

Şanar Yurdatapan

Umut Fakirin Ekmeği "Ye Memet Ye"

Neler okumuyoruz ki ? ... Türkiye dışında yaşayanlar, hamdolsun, Türk basınına yakından izleyebiliyorlar... Dört BÜYÜK gazete, sırf yurt dışındaki işçilerimizi düşünerek -sağolsunlar- dış ülkelerde bürolar açmışlar. Hürriyet, Tercüman ve Milliyet Almanya'da, Günaydın İngiltere'de, yurt dışı için özel baskılar yapıyorlar. Hem bu gazeteler, hem de bunların yan yayınları olan Radyo-TV ve dedikodu dergileri; Almanya'dan Avustralya'ya, Amerika'dan İsveç'e kadar, Türkiye'lerin yaşadığı her ülkede, her gazeteci kulübesine girmiş durumda... "Anadolu" gibi, bu ülkelerde basılanları da caba...

Yabancılar bu kadar çok yayma bakıp hayret ediyor, takdir de ediyorlar : Aferin yahu, ülkelerine, kültürlerine ne kadar bağlı bir millet diye... Ah bir de Türkçeyi anlayıp okuyabilseler, bunca gazetenin sayfalarını dolduran yazıları !... İşte asıl o zaman hayretten gözleri faltaşı gibi açılır, küçük dillerini yutarlardı... Şöyle özetleyebiliriz : Eğer bizim anlı şanlı gazetelerimizden bir tanesi, mesela Almanya'da, Almanlar tarafından yayınlanıyorsa ve aynı şeyleri, aynı dille yazıyorsa, daha ikinci sayısına kalmadan hakkında binlerce dava açılır, savcılıkça kapatılır, sorumlularını hapis ve milyonlarca Marklık ceza beklerdi...

Beğensek de beğenmesek de, bu yayınların çıktığı ve insanların (başka çare olmadığı için, kendi dilinde - kendi yurdundan haber almaya muhtaç olduğu için) bu yayınları okuduğu, okumak zorunda olduğu bir gerçek !... Anlı şanlı Türk basını patronları da, bir yandan tonla parayı cebe indiriyor, öte yandan da iki milyonu aşan yurttaşımızı -her gün her saat- kendi parçasıyla zehirlemeye devam ediyorlar...

YALANCININ MUMU sayfasının görevi, bu gazetelerin yalan dolan dolu sayfalarını izlemek, okuyucuya aşlamaya çalıştığı her zehirin panzehirini vermek... Ama iki büyük güçlüğümüz var.

Birincisi : Onlar her Allahın günü 10-12 sayfa zehir saçıyor, biz -şimdilik- ayda bir, 1-2 sayfa panzehir verebiliriz.

İkincisi : Onların baskısı kat kat çok, her kesimden insan okuyor, biz ise, daha çıkar çıkmaz GOMONİST- ALLAH-SIZ GAVUR diye saldırıya uğrayacağız. Kimin kendisinden yana, kimin domuzdan yana olduğunu kestiremeyen birçok yurttaşımız, bir süre de olsa, gazetemizi okumaktan çekinecek...

ALDIRMIYORUZ... Işık, eninde sonunda karanlığı yener... Biliyoruz ki, kısa sürede, her eve gireceğiz. Kadın erkek, genç ihtiyar tüm insanların okuyacak bizi. Ve bir kere okuyunca devamlı okuyacak. O da komşusuna, dostuna okutacak. Beylerin pašaların basını bize ne kadar çok saldırıyorsa, anlayın ki o kadar etkimiz artmış. Etkimiz artmış ki onların da korkuları artmış, onun için saldırıyorlar...

Sevgili Okuyucu, YALANCININ MUMU sayfası, aslında, her ay dışarda yayımlanan Türk gazetelerini izlemeyi, onların yalanlarını -yatsıya varmadan- söndürmeyi amaçlıyor. Ama bu ilk sayfada geçen ayın zehirlerini değil, son bir yılın zehirlerinden gelişigüzel örnekleri bulacaksınız. Örnekler gerçekten gelişigüzel seçilmiştir. Bunlardan çok daha etkililerini, çok daha önemlilerini şüphesiz her gün okudunuz bir yıl boyunca... "Bula bula bunları mı bulmuşlar" demeyin. Bizim verdiğimiz örnekleri kendi hatırladıklarınızla birleştirdiğinizde, kendisine "Büyük Türk Basını" diyen ve kurumundan yanına varılmayan bu yüz kızartıcı gurubun içyüzü aydınlığa çıkmış olacak...

Haydi hep birlikte bir göz atalım, o güzelim kâğıtları zehirle dolduran gazetelerimizin karanlık sayfalarına...

- Bu yıl mahsul çok iyi, çiftçinin yüzü gülüyor...
- Büyük petrol yatakları bulundu, yaşadık!...
- Bu yılın falan ayında, ihracatımız geçen yılın aynı devresine nisbetle % 56,72 arttı!...

Bu haberleri okuyanlar bir sevinir, bir ferahlar. "Demek ki sıkıntının sonuna gelmişiz, az daha dişimizi sıkarsak bu iş tamam" diye düşünür. Bazı zenginler de "Dur kardeşim", der "hemen sevinme... Evet havalar iyi gitti, mahsul biraz arttı ama dünya piyasasında hammadde fiyatları gene düştü, mamul madde fiyatları arttı. Dış açığımızı kapamaz bu mahsul."

Vay sen misin böyle diyen ? Adamın tepesine çullanırlar. Ne bozgunculuğu kalır, ne vatan hainliği, ne de Moskof casusluğu... Eğer biraz yürekli birisiyse, biraz eli kalem tutuyor ve yazacak sütun bulabiliyor da fikrinde inat ediyorsa, o vakit başka silahlar konuşur :

- "Bozguncu Mehmet'in Şişli'deki apartmanı..."

- "Gizli sevgiliyle kırıştırmak yakaladık..." vs. uydurmalarla, cepheden yenemedikleri adamı arkadan vurmaya çalışırlar. Zavallı dürüst adamcağız avukatlar tutar, tekzipler yollar, davalar açar, yıllar sonra kazanır da... Ama ona çamur atan yazı birinci sayfada boydan boya çıkmıştır ; haklı olduğunu anlatan haber, aylarca-yıllarca sonra, son sayfalarda bir köşeye minicik yazılır, kimse görmez bile...

(Tabii bu anlatılanlar 12 Eylül öncesiydi. 12 Eylül sonrasında kimin hadine böyle lâf etmek ? Gözün yiyorsa hapsi, işkenceyi ; söyle ! Söyleyip de zindanı boylarsan, bunu bile duyurmuyorlar halka.)

Yıllar yılı, biz kendimizi bildik bileli, Türkiye'de zengin petrol yatakları bulunur. Hem de nedense bu yataklar hep ekonomik sıkıntı zamanlarında bulunup, "Gazino Assolisti" gibi en baş köşeye yazılır gazetelerde... Hani ya o zengin yataklardan çıkan petrol ?... Neden bir türlü varilleri dolup bize kadar ulaşmaz da, benzincilerin önünde kuyruk oluruz ?... Kışın yanmayan Fuel-Oil kaloriferlerinin önünde tıkkard şehirlerin "mutena" semtlerinde oturanlar ?...

İhracatımız geçen yıla oranla habire yüzde bilmemkaç artar da, neden dış ticaretimiz habire daha büyük açıklar verir ?... Neden ha, neden ?...

Çünkü bu haberler doğru değildir. Veya öyle ince doğrulardır ki, (iş iyi bilmeyenlerin gözüne büyük gösterildi mi) herkes işler iyiye gidiyor sanır, çektiği ıstıba biraz daha katlanmayı göze alır... İşte şişirilmiş umut yazılarının ana amacı da budur. Bakın hatırlatalım ; Darbe sonrası günlerde, gazeteler habire şöyle haberler yazıyordu :

"Filan ülke şu kadar milyon dolar veriyor... Filanca banka yeşil ışık yakıyor... Şu kadar milyon daha gelecek..."
Ne oldu sonra ? Şu yazıları da hatırlayacaksınız ;

- Dünyaya ders verdik!...
- Var mı bizim gibisi ? ...
- İki Türk 300 Ermeni'yi dövdü! ? ...
- Yabancı kadınlar Türk erkeklerini paylaşmıyor ! ? ...

Böyle bir sürü kuru sıkı lâf, bir sürü boş böbürlenme, Türk gazetelerinin sayfalarını doldurur. Hem de makale-fıkra-tarih sohbeti sütunlarına sığmaz Koca koca harflerle, başlık olur gazetelere. Bunun örneği o kadar çok ki biz örneklerimizi biraz daha değişik bir yerden seçeceğiz. Ama örneklerden önce, bu böbürlenmelerin neden habire kıskırtıldığına, daha önemlisi nasıl olup da taraftar bulduğuna bakalım :

En Büyük Biziz

Aynı gazetenin ilk sayfasında, başka başka tarihlerde çıkan yazılar ; 16 OCAK 1981'de :
"ALMANYA'NIN YABANCI GENÇLERE İHTİYACI VAR."
Bu cümleyi kocaman başlık yapmış. Kimse dikkatle okumaz "Bunu kim demiş" diye. Zanneder ki, Alman makamlarının resmi görüşü buymuş.

ITAG 20 JAHR 6965 D6703A

Yabancılar uzmanı
Hans Kühn

"Almanya'nın yabancı gençlere ihtiyacı var"

«Almanya'da uzun süredir yaşayanlar mahalli seçimlere katılmadılar»

Sevinir, gurur duyar, umutlanır. Ama 6 ay sonra :
18 TEMMUZ 1981'de :

"TÜRK GENÇLERİNİN ALMANYA'YA GİRİŞLERİNE DUR DEMELİYİZ !"

Hoppalaa... Hani bizim gençlere ihtiyaçları vardı ?
Ve darbenin ilk aylarında, 'AVRUPA TÜRK'ÜN KIYMETİNİ ANLADI' gibi manşetlerle boş umutlar saçan gazetelerde ;
13 KASIM 1981'de :
"ALMANYA KAPISI YABANCI-LAR İÇİN TAMAMEN KAPANDI..."

Bonn'da "Yabancılar Yasası" görüşüldü

Almanya kapısı yabancılar için tamamen kapandı

Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu ?... Dikkati çekmek istediğimiz nokta bu değil. Dikkat edin, hatırlayın okuduğunuz birçok gazeteyi, hak vereceksiniz. Bu gazeteler, okuyucularını "Aptal ve Kör" sanıyorlar. Hepinizi enayi zannediyorlar. Zaten ön sayfalarına "Aslan Türk, Yaşsa Türk" diye yazıları yazarken bile aralarında şöyle konuşmalar geçer ;

- Duydun mu Rauf, bizim iki işçi Berlin'de şöyle söyle yapmış, kah kah kah, kih, kih, kih...
- Yaparlar Ahmet Hocam, yaparlar. Allahın ayısını Çemişgezek'ten Berlin'e getirirsen böyle olur...
- Yahu bizim de yüzümüze kara çıkarıyorlar. Geçen gidişimde hava alanında polis bana bile ters davranırdı. Hep bu hiyanların yüzünden.
- Bir de "millet, millet" diye yazıp duruyoruz...
- Bizim millet, millet değil, illet ! Adam olmazlar vessem...
- Bu yazıya ne manşet atıyorduk ? Haaa, "TÜRK LUK SAHLANDI".

"Nerden biliyorsun böyle konuştuklarını" diyebilirsiniz ?
Çoğunu -ne yazık ki- tanımak bahtsızlığına uğradık ta oradan...

MHP'li Faşistler Bile Bu kadar İleri Gidememişti

Cunta Maraş Katliamının Sorumlularını Gizlemeye Çalışıyor

24 Aralık 1978, Kahramanmaraş...

Faşist saldırı ve katliam... Yüzlerce ölü... Yakılan, yıkılan evler... Ecevit Hükümetinin sıkıyönetim ilan etmesi...

Faşist güçlerin Türkiye'de düzenledikleri en büyük katliamlardan birisi olan ve planlayanların amaçlarına uygun olarak son derece önemli siyasal sonuçlar yaratan Kahramanmaraş katliamının üzerinden tam üç yıl geçti. Bu üç yıl boyunca, MHP'li faşistlerin devlet desteğinde düzenledikleri bu cinayet halklarımızın zihninden hiç silinmedi.

Ana karnındaki bebeklerin, üç dört yaşındaki çocukların, yaşlı ninenin hunharca öldürüldüğü gün olan 24 Aralık 1978, egemen sınıfların bütün propaganda ve çabalarna rağmen halkımıza unutturulamadı.

Maraş katliamını faşistlerin düzenlediği o kadar açıktı ki, MHP'liler bile olaylardaki suçlarını inkar edemiyorlardı. MHP'liler, faşist katliama açıklan olmasa bile sahip çıkıyorlar ve canavarlıklarını "alevi-sünni çatışması" demagojisi ile gizlemek için özel bir çaba harcıyorlardı. Bilinen demagoji ve yalanlarla, "olayları solcuların başlattığını" iddia edip duruyorlar, fakat AP'liler dahi bu iddialara inanmıyor, Tercüman Gazetesi ise suspus oluyordu. Olay o kadar açıktı ki, sıkıyönetim MHP'li birçok faşisti tutuklamak zorunda kalmıştı.

Cunta MHP'ye Yeniden İtibar Kazandırmaya Çalışıyor

Kahramanmaraş faşist katliamı gerekçe gösterilerek Ecevit Hükümeti tarafından ilan edilen sıkıyönetimle birlikte ordunun devreye sokulmasının 12 Eylül Faşist darbesiyle noktalandığı bilinmektedir. 12 Eylülcülerin devrimci, demokrat ve ilerici halk güçlerine yönelttiği ağır ve sistemli saldırıyı dengelemek, meşrulaştırmak ve kitlelere benimsettirmek için MHP'lilere de "tavır aldığı" ilk günler "kati" gibi görünen bu tavrın süreç içinde yumuşadığı bilinmektedir. (MHP da-

vasından tahliyeler vs.)

6. Kolordu ve Adana Hatay Gaziantep-Kahramanmaraş illeri Sıkıyönetim Komutanlığının 2 Ocak 1982 tarihinde yaptığı bir açıklama göstermektedir ki, cunta MHP'ye "karşı" tutumunu iyice yumuşatarak MHP'ye yeniden itibar kazandırmak amacındadır. Kamuoyunda ve kitleler nezdinde mahkum olan sivil faşistler devlet adına yapılan resmi açıklamalarla masum gösterilmeye çalışılmaktadır. Türk ve Kürt halklarının mahkum ettiği MHP'liler, devlet tarafından aklanmaya çalışılmaktadır. Bunun son ve en somut örneği 2 Ocak 1982 günü TRT'den yayınlanan 6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının bildirisidir. Adı geçen bildiri ve açıklama, 3 Ocak 1982 tarihli Tercüman Gazetesinin 1. sayfasında manşet olarak şöyle verilmiştir: "Kahramanmaraş olaylarını başlatan sol örgüt çökertildi."

Tercüman Gazetesinin büyük bir sevinçle geniş yer ayırdığı bu açıklamada Sıkıyönetim komutanı, Maraş ve Afşin'de yapılan operasyonları ve yakalanan sol bir örgütü ve kişileri belirttiikten sonra "bu sol örgütün yaptığı eylemleri" şöyle anlatmaktadır: "Kahramanmaraş ilinde:

1) 19 Aralık 1978 tarihinde Çiçek Sinemasında oynanan 'Güneş Ne Zaman Doğacak' adlı filmin oynatılmasına mani olmak için sinemaya bomba koyarak K. Maraş olaylarının başlatılmasına neden olmak.

2) 20 Aralık 1978 tarihinde, Çiçek Sinemasının bombalanmasının misillemesi olarak sağcıların tepki imajını yaratmak için solcuların devam ettiği Akın Kıraathanesini bombayla taramak.

3) 21 Aralık 1978 tarihinde, Mustafa Yüzbaşıoğlu ve Hacı Çolak isimli öğretmenleri öldürmek, öğretmen Mehmet Güngör Gencay'ın evine patlayıcı madde atmak.

4) 22 Aralık 1978 tarihinde Cemal Karadutlu ve Memili Bakıcı adlı şahısları öldürmek.

5) 23-26 Aralık 1978 tarihlerinde Kahramanmaraş toplumsal olaylarında kendilerine üs olarak seçtikleri yerlerden uzun menzilli silahlarla toplu-

Yücel Savaş

luk üzerine ateş açmak."

Cuntanın 6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanı özetle diyor ki, Maraş olaylarına solcular sebep olmuş ve yüzlerce kişiyi "THKP-C Devrimci Savaş Örgütü" ve diğer sol örgütler öldürmüştü.

Bu açıklamayı yapana ve yaptırana, faşist sıfatı bile az gelmektedir. Bu adilik, çirkeflilik, sinsî bir yalan ve demagojidir.

Cuntanın açıklamasına göre olaylar şöyle olmuş: "THKP-C Devrimci Savaş örgütü", olayları başlatmak için sağcıların seyrettiği 'Güneş Ne Zaman Doğacak' adlı filmin oynadığı sinemaya bomba atıyor. (MHP'liler bu işi 'Aydınlanma'çıların yaptığını iddia etmişti). Yine aynı sol örgüt bu eyleme karşı sağcıların misilleme yaptığı imajını yaratmak için solcuların devam ettiği bir kahveyi bombalayıp tarıyor. (Yani solcular, solcuların gittiği kahveyi bombalıyor.) Yine aynı örgüt, ertesi gün aynı maksatla iki öğretmeni öldürüyor. (Öğretmenlerin her ikisi de TÖB-DER üyesi devrimcilerdir.) Yine aynı örgüt, yine aynı maksatla, yani sağcılar misilleme yapıyor imajını yaratmak için iki kişiyi daha öldürüyor. (Bu kişilerin de solcu olduklarını bütün Türkiye biliyor.) Yine aynı örgüt bütün bunlarla da yetinmeyip uzun menzilli silahlarla topluluk üzerine ateş açıyor.

İşte Kahramanmaraş olaylarının Cunta tarafından yazılan yeni senaryosu...

MHP'lilerden Çok MHP'li Generaller

Cuntanın böyle bir açıklamaya ve senaryoya niçin gerek duyduğu sorusunun cevabı, MHP ile ilişkilerindeki açmazlarda aranmalıdır.

MGK'nun MHP'ye karşı tavır almasının, MHP'lileri tutuklamasının tek nedeni, "sağa da sola da karşı olduğu" imajını yaratmak değildir. "MHP Davası"nın önemli nedenlerinden birisi bu olmakla birlikte diğer bir önemli neden de, generaller cuntasının, TC devletinin faşist esaslar üzerine yeniden örgütlenmesi sürecinde burjuva siyasal güçlere, sağcı gerici gruplara ve sivil faşist harekete "yeni" bir çeki düzen vermek istemesidir.

MHP'ye yeniden itibar kazandırmaya çalışan cunta, 6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanı aracılığıyla yaptığı bir açıklamada "Maraş olaylarının solcular tarafından başlatıldığını" iddia etti.

Cunta Bu Çocukları Katledenleri Aklamaya Çalışıyor

Cunta bunu diğer partileri kapatarak, MHP'lileri ise tutuklayarak gerçekleştirilmeye ve bu partilerin kitle tabanını ve özellikle de MHP'nin kadrolarını kendi programı etrafında birleştirmeye çalışmaktadır. Ancak MHP'liler "fikirlere iktidar, kendilerinin tutuklu olması" nedeniyle bu programın uygulanmasında bir takım engeller çıkarmaktadırlar.

Cunta bu engeli, MHP'yi kamu vicdanında aklayacak, onu masum gösterecek, kamuoyu nezdindeki mahkumiyetlerini ortadan kaldıracak adımlar atarak aşmaya çalışmaktadır. Böylesi bir amaç için en uygun yol MHP'nin en büyük suçlarından birisi olan ve dolayısıyla kitlelerden tecrit olmasında en büyük rolü olan Maraş Katliamının yukarıdaki şekilde yeniden ve resmen çarpıtılması ve bu katliamdan MHP'lilerin değil, solun sorumlu olduğunun iddia edilmesi olacaktır. Nitekim de öyle olmuştur...

MARAŞ UNUTULMAYACAK!

Bunlar işin hukuki yanından çok politik yanını ilgilendiren gelişmelerdir. Cuntanın 6. Kolordu Komutanının bu açıklamasından sonra, "Maraş olayları sırasında toplu katliama girişmek" suçlarından Adana Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi tarafından 12 Eylül 1980'den önce ölüm cezasına çarptırılan 22 MHP'linin halen Askeri Yargıtay'da incelenmekte olan davalarının nasıl bir şekil alacağını tahmin etmek kolaylaşmıştır. Bu dava muhtemelen bzulacaktır.

Nitekim, cuntanın bu açıklamasından hemen sonra, 5 Ocak 1982 tarihli Tercüman Gazetesinde Ergun Göze'nin bir yazısı yayınlanmıştır. MHP savunucusu Ergun Göze, 6. Kolordu Komutanının açıklamasına dayanarak "Maraş olayları nedeniyle yargılanan ve cezalandırılan kişilerin yeniden yargılanması gerektiğini, çünkü olayların hakiki suçlularının ortaya çıkarıldığını, yeni delillerin bulunduğunu" iddia eden ve MHP'lilerin serbest bırakılmalarını isteyen bir yazı yazmıştır.

Muhtemeldir ki, cunta Ergun Göze'nin yazısını ve isteklerini dikkate alacak ve "Maraş Olayları Davası"na yeniden bakılacaktır.

Böylece MHP'li faşistler, MHP'lilerden daha çok MHP'lilik yapan generaller sayesinde "suçsuz ve masum" gösterilecektir. Ve yine böylece, itibarı büyük ölçüde sarsılan MHP'ye yeniden itibar kazandırılmaya çalışılacaktır.

Bunun boşuna bir çaba olduğu bilinmelidir.

Estirdiği faşist terör ve zulüm uygulamaları nedeniyle kendi itibarı dahi düşmeye başlayan cuntanın MHP'yi kurtarması mümkün değildir. Emekçi ve yoksul halklarımız, başta Maraş olmak üzere, 1 Mayıs 1977 ve diğer katliamların sorumlularının kimler olduğunu ve bunları kimlerin örgütleyip koruduğunu bilmektedir. O nedenle cuntanın çabası boşunadır.

Maraş'ta katledilen yurttaşlarımızın kanı ve ahı yerde kalmayacaktır!..

İdam Talebiyle yargılanan MHP'lilerden Tahliye Edilenlerin Sayısı 20'ye Yaklaştı

Askeri Cuntanın Türkiye solunu, sosyal demokratlarını ezme için bir kalın olarak kullandığı, "Sağa da karşıyım, sola da..." diyerek hem dünya kamuoyunu ve hem de Türkiye kamuoyunu kandırdığı MHP Davası balonu git-tikçe sönmektedir. İdam talebiyle yargılananlar daha davanın ilk sorgu aşamasında birer birer tahliye olmaktadır. Tahliye olanların sayısı yirmeye yaklaşmıştır. Ağâh Oktay Güner gibi bunların büyük çoğunluğu MHP üst düzey yöneticileridir. Bu durum karşısında öteki sanıkların neden hala salıverilmedikleri merak konusu!

Gizlendiği Evin Kızını İğfal Eden Bir Faşist Yakalandı

Hakkında tutuklama kararı bulunan ve bir yıldan beri aranmakta olan MHP davası sanıklarından Şevket Ertaş, evinde saklandığı MHP sempatisinin kızını iğfal etmesi üzerine yakayı ele verdi. Ertaş, faşistlerin, "Ankara-Ayvalı semti Oba Başkanlığı yapmak, adam yaralamak ve adam öldürmeye teşebbüs"ten sanık bulunuyordu.

Ankara'daki evinde Şevket Ertaş'ı uzun süre saklayan MHP sempatisinin baba, beslediği ve koruduğu bu kişinin kızına saldırarak iğfal etmesini öğrenir öğrenmez, tabancasını çekerek sanığı karından yaraladı. Hastahaneye kaldırılan Ertaş'ın, kimlik saptamasında aranan katil olduğu anlaşıldı ve hastahanece gözaltına alındı.

Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan bu haber Ankara Emniyet Müdürlüğü doğruladı. Kızını iğfal etmesi nedeniyle Şevket Ertaş'ı yaralayan babayı da gözaltına aldı. Polis, kızın ve babasının adını "Ahlaki sebeplerle" açıklamadı.

Bir Annenin Talebi: Oğlumu Öldürenler Cezalandırılсын

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Nolu Askeri Mahkemesinde yapılan bir duruşmada, işkence ile öldürülen ODTÜ öğrencisi İbrahim Eski'nin annesi, "oğlumu öldürenlerin cezalandırılmasını istiyorum" dedi. İbrahim Eski'nin işkence ile öldürülmesinden sonra emniyet görevlileri hakkında suç duyurusu yapılması üzerine dava açıldı. Ocak ayında başlayan duruşmada anne Ayşe Eski'nin avukatı, İbrahim Eski'nin ölümünün işkenceye dayalı olduğunu açıkladı. Avukat, Ankara Em-

niyet 1. Şube Müdürü Azmi Derin'in de "olayı gizlediği ve görevini kötüye kullandığı için" yargılanmasını talep etti ve Azmi Derin için suç duyurusunda bulundu.

Duruşmaya katılan ODTÜ öğrencisi devrimci İbrahim Eski'nin annesi Ayşe Eski, "hayatta tek dayanağım oğlum İbrahim'di. Onu da elimden aldılar. Oğlumu öldürenlerin cezalandırılmasını istiyorum" dedi. Duruşma ileri bir tarihe ertelendi.

Türkiye İşkence Konusunda Çekimser Oy Kullandı

Geçtiğimiz günlerde Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda ilginç bir durum ortaya çıktı. Birleşmiş Milletlere üye bazı ülkeler Şili ve El Salvador'da işkence yapılması nedeniyle bu ülkelerin kınanmasını isteyen bir öneriyi genel kurula sundular. Latin Amerika ülkelerindeki baskı, zulüm ve işkence-

leri kınayan bu karar tasarısına, Türkiye ABD ile birlikte çekimser oy kullandı. Diğer bütün ülkeler karar tasarısına olumlu oy verirken Türkiye'nin ABD ile birlikte çekimser kalması, Türkiye'de de benzer uygulamaların devletçe yapıldığının bir kanıtı olarak belirtildi.

Le Monde Gazetesinin Türkiye Başmakalesi:

"TÜRKİYE, İŞKENCE VE AVRUPA"

Ünlü Fransız Gazetesi Le Monde, 30 Ocak 1982 tarihli sayısında Türkiye ile ilgili bir yorum yayınladı. Aşağıda okuyacağımız yazı Le Monde'un başmakalesinden aktarılmıştır.

"Avrupa Parlamentosu'nun geçtiğimiz 22 Ocak'ta aldığı, "Ankara ile ilişkilerin dondurulması" kararının ardından Avrupa Konseyi, üye ülkelerin Türkiye hakkında İnsan Hakları Komisyonuna dava açabileceğini belirtti. İşkence konusunda gelen haberler alarm çanlarını çaldırıyor. Çok kesin deliller olmadan işkenceler hakkında açıklama yapmayan Uluslararası Af Örgütü, şu ana kadar 70'ten çok kişinin Türkiye cezaevlerinde öldüğünü bildiriyor.

Resmi makamlar, 12 Eylül 80'den beri 30.000 den çok insanın askeri mahkemelerde yargılandığını ve 20.000 den çoğunun da tutuklu bu-

lunduğunu belirtiyorlar. 71 idam kararı verildi, bunlardan 27'si onaylandı, 10'u ise infaz edildi.

Baskı, yasal olarak ve resmi bir görünümde uygulanıyor. Milli Güvenlik Konseyi, "kanlı anarşiye son vermek için gerekli önlemler" gerekçesine sığınıyor. Aynı zamanda, darbe öncesi 5.000'den çok ölüm olayına değinerek, darbe sonrası ele geçirilen 794 bin tüfek, tabanca ve 5 milyon 271 bin mermi ile terörizmin boyutları konusunda gerekçeler ileri sürüyor. Ancak bu gerekçeler sendikacılara karşı kullanıldığında çok kötü yakıştırmalar olduğu ortaya çıkıyor. Bu baskının bir diğer görünümü de henüz yargılanmadan sorgu odalarında, işkencede öldürülenler ve çok sanıklı davalar!.. Bunlar devlet terörünün yerleştirilme- Türkiye cezaevlerindeki işkencehaneler, ne yazık ki yeni olaylar değil.

Darbe öncesi hükümetler döneminde de ve sivil davalarda bile işkenceye başvurulduğu bilinmektedir.

Cezaevlerinde ve sorgu sırasında işkence ile sindirme ve cezalandırma yönteminin sistemleştirildiği, bundan önceki askeri yönetimler için bugünkü kadar iddia edilmemiştir.

İlk işkence haberleri öğrenildiğinde Türk resmi çevreleri, bunları "üzücü dedikodular" olarak nitelendirmişti. Ancak bunların arttığı, eğer Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'nun araştırması sonucu kanıtlanırsa bu savunma geçersiz kalacaktır.

Batılı hükümetler Ankara üzerinde baskı olanaklarından yoksun değildir. Türk hükümeti, Avrupa Topuluğu ve yaşlı kıtanın diğer organizasyonları ile geliştirdiği ilişkiler ağına çok önem vermektedir. Kendisine yöneltilen eleştirileri, "temelsiz ve iyi niyetten yoksun" diye nitelendirerek şiddetle protesto etmektedir. Türkiye,zayıf ekonomik durumunu göz önüne almadan kendi içine kapanıp, Avrupalı müttefiklerinin tepkilerini hiçe sayabilir mi? Ancak batılıların yaptırımları, Polonya'yı gerekçe yapıp Türkiye'de olanlara göz yumulmasıyla mümkündür."

Uluslar Arası DİSK Dayanışma Komitesi Kuruldu

Yurtdışında bulunan DİSK, TÖB-DER, TMMOB ve diğer demokratik kitle örgütleri yöneticileri tarafından DİSK ve diğer demokratik kuruluşlarla dayanışma komitesi kuruldu. DİSK ve DİSK'e bağlı sendikaların başkanı ve diğer yöneticileri ile TÖB-DER Genel Merkez yöneticilerinden bazılarının içinde yer aldığı Uluslar Arası DİSK Dayanışma Komitesi, ilk yaptığı açıklamada, yurtdışındaki tüm anti-faşist kişi ve kuruluşları, Türkiye işçi sınıfı-

la, ve tüm emekçilerle dayanışmaya çağırıyor. Açıklamada, 12 Eylül 1980'de iktidarı zorla ele geçiren Askeri faşist yönetimin işçilere, onların sendikal örgütlerine ve diğer tüm ilerici demokrat ve devrimci kuruluşlara amansız bir saldırı başlattığı belirtildi.

Cuntaya karşı yurtdışındaki anti-faşist güçlerin birlik içinde hareket etmesinin zorunlu olduğunu belirtildiği açıklamada, işkence ve idam uygulamalarına, sendikacıların ve diğer

halk güçlerinin baskı altında tutulmasına karşı çıkmanın ve bu uğurda mücadele etmenin Türkiye Halklarına karşı en önemli sorumluluk ve görev olduğu ifade edildi.

34'e yakın DİSK, TÖB-DER ve öteki demokratik kitle örgütleri yöneticilerinin bir araya gelerek işçi sınıfıyla ve Türkiye halklarıyla dayanışma çalışmalarına başladıklarının belirtildiği açıklamada, bu çalışmaların tüm Avrupa çapında yürütüldüğü ve çeşitli ülkelerde komitelerin kurulduğu anlaşıldı.

Alt Komiteler Kuruluyor

Çok sayıda DİSK ve diğer örgüt yöneticisi tarafından oluşturulan Uluslararası DİSK Dayanışma Komitesi, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde, alt komiteler oluşturmaya başladı. Bu komitelerin DİSK'le ve Türkiye Halklarıyla Dayanışma çalışmaları, bütün Türkiye'deki anti-faşist eğilimlerin desteği ve katkısıyla ülkeler düzeyinde örgütlü yürütüleceği bildirildi. Uluslararası DİSK Dayanışma Komitesi'nin Merkez Yürütme Komitesi'ndeki yetkililerden alınan bilgilere göre, bilinen bir siyasal eğilimin bazı Avrupa ülkelerinde kendi başına ve DİSK adını kendi çıkarları için istismar ederek yaptıkları çalışmalar bu komiteyi bağlamıyor.

Uluslararası DİSK Dayanışma Komitesi'nin oluşumunda yer alan sendika ve diğer kuruluş yöneticilerinin sayıları şöyle: Basın-İş'ten 4, Nakliyat-İş'ten 1, Yapı-İş'ten 2, Maden-İş'ten 2, Yeraltı Maden-İş'ten 1, Sine-Sen'den 1, Genel-İş'ten 5, Deri-İş'ten 1, Tekstil'den 1, Keramik-İş'ten 1, Gıda-İş'ten 1, DİSK Bölge Temsilcisi 2, DİSK Yönetim Kurulundan 1, DİSK Uzmanı 2, Barış Derneğinden 1, TÖB-DER'den 5, TMMOB'den 2, Tüm-Der'den 1.

Fuat Saka'nın Konseri Büyük İlgi Gördü

Fuat Saka'nın Frankfurt Theater am Turm'da verdiği konserler izleyiciler tarafından büyük ilgi ile karşılandı. 26 Ocak'tan 28 Ocak'a kadar üç gün süren konserleri Türkiyelilerin yanı sıra, Alman ve İspanyol demokratları da izledi.

Konserin düzenlendiği Frankfurt Theater am Turm salonu üç gün boyunca dolup taşı. Fuat Saka'nın iki gitar, saz ve flüt eşliğinde sunduğu "Sevda ve Kavga Türküleri" izleyiciler tarafından coşkuyla dinlendi. 28

Ocak akşamı yapılan son gecede ise Saka, gitaristler Mesut, Ömer ve flüt çalan Yaşar'la birlikte iki saate yakın uyum içinde güzel bir gösteri sundular.

Türkiye'deki zulüm ve baskıların da anlatıldığı konserlerin sonucunda İspanyol Sosyalist İşçi Partisi ve Alman Sosyal Demokrat Parti üyeleri de katıldılar. İspanyol Sosyalist İşçi Partisi adına bir mesaj okuyan bir parti üyesi, Türkiye'deki yurtseverlerle dayanışma içinde olduklarını belirtti.

Stockholm Mektubu

"Burjuva Hükümeti" Tarafsızlık Ve Yeni Politikalar

Demir Özlü

Kavram kargaşasına yer bırakmadan, kendine "burjuva hükümeti" diyen, bu günkü İsveç "Merkez Partisi-Halk Partisi" azınlık hükümetinin iktidarı sırasında İsveç'in dış politikasında, uzun yıllar sürmüş olan Sosyal-Demokrat hükümetin çizgisinden önemli bazı ayrılmalar gözleniyor. Bu ayrılmalar, ülkenin Batı blokuna daha çok yaklaşması, savaş endüstrisinin gelişmesi, bazı anlaşmalar çerçevesinde tank, savaş uçağı gibi bazı silahların geliştirilmesi, militarizmin, ulusal planda aklanması gibi olgular.

Kırk yıllık sosyal-demokrat iktidar, bugünkü İsveç'i ekonomik olarak da, toplumsal ruh olarak da biçimlendirmiş iktidardır. Beş yıl önceki genel seçimleri, bunca yıl sonra ilk defa kaybetmesi, "burjuva hükümetleri"nin insiyatifi ele almasına yolaçtı. 1979 sonbaharındaki genel seçimlerinde, sağ kanadın çok az bir farkla kazanması Muhafazakar-Merkez-Halk Partisi iktidarlarının devamına ve bugünkü politikaların oluşmasına olanak verdi. Muhafazakar Parti'nin bazı harcamalarda ve kapitalist yönde istediği düzenlemelerin kamu oyunda tepki yaratması - iktidarda Merkez Partisi ile Halk Partisi'nin kalmasına yolaçtı. Bugünkü merkez hükümetini Sosyal-Demokratlar da vergiler ve sosyal harcamalara ilişkin bazı konularda destekliyorlar. Daha doğrusu, İsveç'in siyasal geleceği içinde, hükümetlerin oluşması için önce partiler arasında bazı uzlaşmalara varılıyor, sonra hükümetler oluşturuluyor. Devletin resmi politikası da, çok önceden Sosyal-Demokratların denge hesapları içinde, belirlenmiş.

İsveç'in ikinci partisi olan Muhafazakar Parti de iktidarın ortağı olduğu dönemlerde, yaptığı zorlamalara karşın bu toplumsal politikaların dışına pek çıkamadı. Bu yüzden bugünkü merkezci azınlık hükümetinin kurulması zorunluluğu doğdu. Bugünkü azınlık hükümetinin İsveç'in sosyalleşmiş kapitalist yapısı içinde, halka dönük harcamalar açısından Muhafazakarlarla Sosyal-Demokratlar arasındaki dengeli korum ak görevini üstlendiği de söylenebilir. Fakat dış politika alanında, bu hükümetin İsveç'in eski - bir ölçüde - tarafsız olan politikasından sağa, Batı blokuna, özellikle Amerikan yandaşlığına doğru kaydığı kolayca gözlemlenebiliyor.

Merkez Partisi, gelenekçi anlamda liberal bir partinin görevini üstlenmiş. Halk Partisi ise eski Köylü Partisi'nin bir devamı. İsveç'te %4 çevresinde olan köylü nüfusunun dengeli bir kapitalist gelişmeden yana olduğu, partiler yelpazesinde aldıkları yerden belli olmakta. İsveç'in, bütün bütüne kapitalist üretime geçmiş, kapitalist çiftlikler ve makine üretimi yoluyla yaşayan küçük bir tarım sektörü var.

Genellikle devletin yönetimi altında orman zenginliğini bunun dışında tutmalı.

Muhafazakar Parti, 1979 seçimlerinde Meclis'teki sandalye sayısını ve oy oranını arttırdığı halde, o dönemdeki parti başkanı Gösta Boman başbakanlık görevini alamadı.

Çünkü Sosyal-Demokrat Parti halkın, hemen hemen yansın oylarını topluyor. Sosyal-Demokratlar, erken seçim zorlamasıyla burjuva hükümetlerinin varlığına son veriyorlardı, bu yaşanan dönemde. Ama öyle sanılıyor ki, onlar, burjuva hükümet politikalarının iyice yıpranmasını bekliyorlar. Bu arada Sosyal-Demokratların, İsveç Solcu Komünist Partisi'nin desteği olmaksız-

zın iktidara gelmeyi de beklediği söylenebilir. 20. yüzyılın başından bu yana, özellikle 30'lu yıllarda dört işçinin askerlerin açtığı ateş sonucu ölmesinden bu yana Sosyal-Demokratlarla, Komünistlerin uzun sürelerle aralarında dayanışma yaptıkları da tarihsel bir gerçek. Zaten, ülkenin kapitalist büyümesini temel aldıkları, sadece bu kapitalist büyümeden halka sosyal alanda güvenlik olanakları yarattıkları halde Sosyal-Demokratların kökeni marksçı. Kendileri de söylüyor bunu, onların düşüncelerine göre marksçılığın gerçekleştirilmesi budur. Özellikle eski kuşaklar bunu öne sürüyor. Sosyal-Demokrat Partinin mitinglerinde kızıl bayrak taşımaları ve enternasyonal marşını her vesileyle söylemeleri bu geleneğin sonucu. Sorun siyasal anlamda, 2. Enternasyonal, 3. Enternasyonal sorunu. Solcu Komünist Partisi ise %6 çevresinde oy topluyor.

Bugünkü İsveç "burjuva hükümeti" sırasında, ordu birliklerinin küçük bir bölümü Stockholm kenti kuyusunda bir askeri tatbikat yaptı. 2. Dünya savaşından sonraki ilk tatbikatı bu. Bu Sovyet denizaltısının Güney İsveç'te Kalskuruna açıklarında karaya oturması sırasında da, biraz da gülünç komando tatbikatlarına rastladık. Bunları TV verdi. İsveç Genelkurmay Başkanı ile bir çok subay TV aracılığıyla konuşuldu. İsveç askeri TV'de bir sivil gibi konuşup, sadece düşüncelerini ve tahminlerini söylediği halde -hatta askerler, politikacılar ve basın mensuplarından daha ölçülü konuşmuşlardır. İlk defa İsveç kamu oyu bu ölçüde, kendi askeri otoriteleriyle karşılaşmış oluyordu.

Öyle sanıyorum ki, asıl sorun İsveç savaş sanayiinde toplanıyor. Sonbaharda, ABD Savunma Bakanı Caspar Weinberger'in İsveç'i sözde "davetsiz" ziyareti, konuk bakan onuruna yapılan tatbikat, İsveç'in yeni savaş uçakları "Viggen"leri Weinberger'in incelemesi ve İsveç-Volvo ile Pentagon arasında yeni bir savaş uçağı planlamasının gündeme gelmesi ABD-İsveç yakınlaşmasının ve İsveç'in politikasının tarafsızlıktan uzaklaşmasının belirttileri. İsveç basını Polonya olaylarında, gerçekçi bir gözle yaklaşmadı. Polonya'nın sorunlarını ve bu ülkede yapılan tarihsel hataları sergilemek değil de amaç. Sadece, Doğu blokunu kötülemek ve Polonya'da rejimin çökmesini istemek yönünde bir kamu oluşturmaya, gerçekleşen. Polonya'da sıkıyönetimin ilan edilmesinin erdesinde, muhafazakarların, Stockholm'un merkezi Sergels Torg'da toplanıp, anti-komünizm düzeyiz sloganlarını söylemeleri ve "bizde de var bunlar" diyerek, kendi toplumları içinde kişikirtıcı bir tavır takınmaları da, bugüne kadar bu ülkede rastladığım olaylara benzemeyen bir olaydı.

İsveç'i, bu özel kapitalist - isterse sosyal sosyal kapitalist ülkeyi oluşumuyla tanımak, Türkiye'deki bazı ütopyaların da anlaşılmasına yardım edecek sanırım. Özellikle, bu tür bir gelişmenin yarattığı "insan yabancılaşması". Dünya emperyalist sisteminin bir parçası olmadan, bu çeşit bir kalkınma gerçekleştirilebilir miydi? İsveç sosyalist bir ülke midir? İsveç'i yaratan özel koşullar nelerdir?

Çünkü İsveç'te yaşarken insan, 20. yüzyıl filozoflarının kitaplarında okuduğu yabancılaşma, nesneleşme olgusunu somut olarak görüyor ve kuramın hayattan önce geldiğini daha iyi anlıyor.

YABANCILAR POLİTİKASI

Bütünleşme mi, Çifte kültürden olmak mı?

Arif Gelen

Bir süredir Federal Almanya'da bir korkudur dolaşiyor: Ülkenin yabancılaşması korkusu. Herkes, yabancı işçilerle aile bireyleri ve sığınmacılar ordusu içinde boğulup kalınacağından, kendi ülkesinde Almanların yabancılaşacağından söz ediyor. Bu paniğe Federal Hükümet bile kapıldı ve geçtiğimiz yılın sonlarına doğru, ülkede yabancı sayısının dondurulması için gerekli önlemlerin alınmasını eyalet hükümetlerinden istedi.

Beş milyona yakın yabancıya yaşadığı ülkede, yabancılar konusunda bütün eyaletlerde uygulanan bir politika üzerinde bugüne değin bir türlü görüş birliğine varılmadı. Federal hükümetin isteği üzerine eyaletlerin aldığı son önlemler, bundan böyle aile bireylerinin getirilmesini önlemeyi amaçlıyor. Ülkede çalışan yabancılar, anne ve baba birlikte burada oturuyorsa 16 yaşından küçük çocukların ancak getirebilecekler. 18 yaşını dolduran gençlerin, işsiz oldukları takdirde sınır dışı edilmelerine ilişkin olarak Berlin İçişleri Senatörü Lummer' in aldığı karar, çok yönlü protestolar ve eleştiriler karşısında uygulanamayacak hale getirildi. Ama gene de, böyle bir kararın yabancılar ve özellikle Türkler konusunda yarattığı korku havasını dağıtmaya olanağı yok.

Yabancıardan duyulan korkuyu, bir yayın organı şöyle dile getiriyor: "Hiç kimse yadsıyamaz: Federal Almanya'da bulunan yabancılar bir öfke kaynağı oldu; burada yaşadıkları için değil, Alman olmadıkları için, bizden başka türlü düşündükleri için, çoğunun deri rengi bizimkinden başka türlü olduğu için ve bunun yanında belki de, çoğu burada kalmak istemekle birlikte, kendi aralarında olmak istedikleri için." Bu yüzden politikacılar ve bir kısım yöneticiler, "entegrasyon" denilen bir yöntem uygulama çabası içinde. "Entegrasyon" sözcüğü Türkçeye, bilerek bilmeyerek, tüm yabancılar tarafından yanlış çevrildiği için, kavram olarak yanlış anlaşılımıştır ve bu yüzden de birçok yabancı böyle bir uygulamayı istemiş, savunmuştur; oysa yabancıların büyük çoğunluğu buna karşıdır. Sözcüğün tam Türkçesi vardır ve "bütünleşme" demektir. Böyle bir politikanın uygulanması, yabancıların toplumla bütünleştirilmesi, toplumun bir parçası haline getirilmesi, kaba bir deyimle "Almanlaştırma" amacını güdüyor. Böyle bir süreç girmeye istekli yabancılar olmakla birlikte, buna karşı olanlar çoğunluktadır.

Nordrhein-Westfalen eyaletinin işçi dostu olarak tanınmış çalışma bakanı, "Yabancılar sorunu, Türkler sorunudur," diyor. Bu görüşte olanlara göre, bütünleşmeye yanaşamayan asıl büyük topluluk Türklerdir ve çalışmayan nüfus oranının yüksek olduğu topluluk da onlardır.

Federal Almanya'da bulunan en büyük yabancı topluluklarının sayısı şöyle:

Türkler	1 546 311
Yugoslavlar	637 313
İtalyanlar	624 505

Bunlardan çalışanların sayısı da şöyle:

Türkler	588 012
Yugoslavlar	348 874
İtalyanlar	308 365

Bütünleştirme politikasını ortaya atanların çıkış noktası şuydu: Doğumların az olduğu yıllarda dünyaya gelen Alman çocukları çalışma yaşına geldiğinde, Almanya'nın iyi yetişmiş işçiyi gereksinmesi yüksek olacak. İyi bir eğitimden geçmeyen işçi yardımcısı işçi olarak işsiz ordusunu büyütecek. Çünkü sanayi ülkelerinde her alanda otomasyonun gittikçe uygulanmaya başlaması yalnızca kalifiye hale gelmiş işçiyi gerektiriyor. Bunun için de yabancı gençlerin dili iyi öğrenmesi ve sağlam bir okul eğitiminden geçirmesi ve hatta bunlar isterlerse, kendilerine Alman yurttaşı olma olanağının tanınması yolu-

na gidilmeli. Genç nüfusun kalabalık olduğu Türkler arasında ise, kültürel ve dinsel bağlardan, kişisel geri kalmışlık ve iyi yetişmemiş olma durumundan dolayı, bütünleşme sürecine girmeye istekli kişilerin sayısı çok az. Üstelik bugüne değin bazı eyaletlerin bu konuda gösterdiği çabalar yetersiz ve başarısız oldu. Bazı eyaletler ise bütünleştirme politikasına tamamiyle karşı çıktıkları için yabancı gençleri ve çocukları Alman sınıflarından uzak tutarak topluma yabancı tutma yoluna gittiler. Böylesi gençler çalışma yaşına girerler zaman hiçbir yerde iş bulma olanağına sahip olamıyorlar.

Bütünleştirme politikasına karşı çıkanların ırkçı bir tutumdan yola çıkmaları da söz konusu. Bu günlerde elden ele dolaşan bir kitapçık var; 1980 yılı ortasından 1981 yılına kadar altı baskı yapmış kitapçığın, büyük bir Alman topluluğunun görüşünü yansıttığı açık (Ausländer-Integration ist Völkermord, Wolfgang Seeger, Verlag Hohe Warte Franz v. Bebenberg, 8121 Pähl).

Kitabın yazarı görüşlerini şöyle özetliyor: "Bugüne kadar uygulanan yabancıları bütünleştirme politikası, ırkın temiz kalmasında doğada dile gelen iradeye doğa yasalarına aykırıdır. İnsan doğa yasalarına göre kendine yön verir; ancak doğa yasalarına tamamiyle aykırı bir yol tutarsa, bu onu batışa götürür." Sonunda yazar Almanlara şu çağrıda bulunuyor: "Sözkonusu olan geleceğimizdir, çocuklarımızın geleceğidir! Kendinden sonra gelecek kuşağın Asyalı-bozuk derili bir melez topluluğu içinde batıp gitmesini istemeyen kimse, bu konuda herkesi aydınlatmaya çalışmalıdır!"

Yabancılar konusunda yazarın öne sürdüğü görüş, Almanların çoğunun düşündüğü gibi: "Ulus olarak yabancılar karşı hiç bir sorumluluğumuz yok; çünkü onlar daha çok para kazanmak için isteyerek geldiler, kimse onları buna zorlamadı."

Geçmiş yüzyıllarda bütünleşme politikası çerçevesinde çeşitli yabancı topluluklar bu topluma bütünleştiği ve Almanlaştığı halde -örneğin 18. yüzyılda Berlin

görülmemiş bir çözüm yolu öneriyorlar: İki kültürlü bir ortam içinde yetişmek ve yaşamak, Anlaşıldığı gibi, yabancılar kendi dilini ve kültürünü unutmayacak, ondan hiç kopmayacak, ama aynı ölçüde de Alman kültürünü ve toplumunu benimseyecek, o toplumdaki birisi gibi davranacak ve bu özelliği ile Almanlarla her ilişkide bulunacak.

Uzmanların bir kısmı bu görüşü bazı yetkililere kabul ettirmiş gibi gözüküyor. Çünkü bu amaçla okul kitapları hazırlamak, eğitimci yetiştirmek ve eğitim uygulamaları yapmak amacı ile çeşitli projeler, Sosyal Demokrat Partinin iktidarda olduğu bazı eyaletlerde uygulanıyor. Ancak son gelişmeler karşısında bu projelerin de kısa ömürlü olacağı görüşü yaygınlaşıyor.

Federal Almanya yetkilileri, iyice büyüyen yabancı düşmanlığı konusunda Alman halkını sık sık uyarma gereğini duyuyorlar. Gerçekten bu, artık iki taraf arasında eylemlerle saldırganlıkların başgöstermesine kadar varıyor. Yıllardır için için gelişen yabancı düşmanlığının saldırganlık noktasına gelecek kadar açığa vurmasının nedeni, 1980 yılında başlayan sığınmacı akını oldu. Özellikle Türkler, ülkemizde ekonomik toplumsal ve siyasal gidişin umutsuz bir çıkmaza girmesi ile birlikte Almanya'ya akın etmeye başladılar. Hedefin Almanya oluşu burada çalışan büyük bir Türk topluluğunun varlığı ve dünyanın en serbest sığınma ülkesinin burası olması yüzündendi. Vize yoluyla bu kapının Türklere kapatılmaması halinde, milyonlarca insanın buraya gelmesi önlenemezdi.

Türkiye de işsizlerinden biraz olsun kurtulmak istiyordu. Bunun sonucu olarak, yabancı deyince aklına Türkl eri getiren Almanlar şimdi de sığınmacı deyince de Türkleri düşünüyorlar. Yalnızca siyasal kovuşturmaya uğrayanlara tanınan bu hakkı, yoksul ülkelerin işsizleri kullanmaya çalışıyor ve bu konuda başlayan resmi işlemler sona erip de Almanya'dan çıkarılınca kadar burada gününü gün etmeyi bir kazanç sayıyorlar. Çalışmadan yaşayan, eyaletlerin bütçesinden verilen milyonlarca Mark'a mal olan bu kişiler, bu toplumda gerçekten büyük bir kin topluyorlar.

Son iki yılda sığınmak üzere ülkeye gelen yabancıların geldikleri ülkeye göre sayıları şöyle:

	1981	1980
Türkiye	4973	53058
Polonya	4697	1342
Pakistan	3227	5606
Afganistan	2693	4569
Sri Lanka	2353	2313
Gana	2314	2148
Hindistan	2179	5723

Bunun yanında Federal Almanya her yıl Polonya, Sovyetler Birliği ve Romanya'dan ortalama 100.000 göçmen kabul ediyor. Bunlar vaktiyle oralara yerleşmiş Alman asıllı kimseler. Bu daracık ülkeye bu kadar insanın akın etmesi ve burada geçinmek istemesi karşısında en hoşgörülü kişiler bile şu formülü öne sürüyorlar: Yabancı akınını tümü ile durdurmak ve buradaki yabancıları asimile etmek, toplum içinde eritmek.

ÖNLEMLER... ÖNLEMLER...

Baştarafı 1. sayfada

kitlesel yürüyüşlerle bu karar kınanmıştır. Buna karşın bazı eyalet hükümetleri, 16 yaş sınırını da yeterli görmeyerek Ocak ayı içinde bu sınır 13'e indirme kararı aldılar. Prencip olarak alınan bu kararın Nisan ayında kesinleşeceği tahmin ediliyor.

Öte yandan muhalefet partileri CDU ve CSU'nun iktidarda bulunduğu eyaletlerde yaş sınırının 16'da 13'e indirilmesini istemekteyler. Ancak tüm bu gelişmeleri yalnız CDU ve CSU'nun sirtına yıkmak konuya yanlış bir yaklaşımdır. Hatırlanacağı gibi, iktidardaki Sosyal Demokrat Parti SPD'nin en güçlü olduğu ve en yoğun yabancı işçi kitlesinin yaşadığı Kuzey Ren Westfalya Eyaleti Çalışma Bakanı Sosyal Demokrat Fahrtnann da daha ileri giderek yabancı gençlerin Almanya'ya gelişleri için saptanan yaş sınırının 12'ye indirilmesini istemiştir.

Tartışmalar sürdürülüyor. Eyalet İçişleri Bakanları Toplantısında da bu konu tartışıldı ve çeşitli görüşler sergilendi. Bizde bir deyim var. "Tilkinin kırk takla atması bir lokmanın başına!" Bunların toplantı üstüne toplantı, görüş üstüne görüş açıklamaları, bir takım kararlara varmaları hep Türkleri, Türkiye'li emekçileri Almanya'dan uzaklaştırmak. Tüm çabalarını da minareye kilif hazırlamak... Ha

deseler kovacaklar ama uygarlıklarına yediremiyorlar! Hiç aldanmayalım. sırası gelince onu da yapacaklardır. Sermayenin anası, babası, vatani ve acıması yoktur. Kimsenin gözünün yaşına bakmazlar.

Evet, önlemler birbirini izliyor. Çocuklardan sonra sıra eşlerde... Bu gidişle önlemler yatak odalarına değin uzanırsa hiç şaşmayalım. Diyelim, Almanya'da on yıl, on beş çalıştınız, çalışıyorsunuz, daha da çalışacaksınız. Oturma ve çalışma izininiz de sürekli. Bekarsınız, kendi ülkenizden evlendiniz! İşte o zaman ünlü önlemler çıkar karşınıza. Eşinizi getirmesiniz, bekleyeceksiniz. Önce bir yıld, sonra iki yıla çıkarıldı. Yani eşiniz Türkiye'de, siz burada Almanya'ya işinde ya sabır diyerek bekleyeceksiniz! Önlem bu!.. Şimdi de Baviera Eyaleti bu beklemeyi üç yıla çıkardı! Arkasından 4.5.6.7 diyerek zam üstüne zam gelecek ve sonunda da "Türkler kararını Almanya'ya getiremez" diye yeni bir önlem daha çıkaracaktır kuskusuz!

Demokrasi, insan hakları falan filan cümlesi yalan. Biz bu haklarımızı kendi hükümetimizle hesapladıktan sonra yabancı hükümetine ne demeye hakkımız var? Bunlar "gidin!" diyor, onlar "döviz!" istiyor, "daha daha!" diyor.

POLONYA GERÇEĞİ

Adem Kalfa

Kapitalist sömürü düzeninden yana kim varsa, bugünlerde Polonya'da işçi haklarının savunucusu kesildi. Reagan'ından, bizim boyalı basının cunta şakşakçısı kalemlerine kadar hepsinin kalpleri Polonyalı işçiler için çarpıyor. Bunlar emperyalist dünya sistemi içinde (Ankara'daki dahil) bütün faşist iktidarlara arkasız Polonya'da işçi haklarının savunuculuğuna soyunmuşlar, Jaruselski'ye düfür yağdırıyorlar.

Bu durum işçi sınıfı davasını yürekten benimseyenleri uyanık olmaya ve Polonya'da çatışma halindeki güçlerin sınıfsal niteliğini saptarken çok dikkatli davranmaya yöneltmektedir.

Polonya'da olan nedir? İlk bakışta bir yanda, yıllar boyu izlediği sağ sapma niteliğinde politika ile sosyalist kuruluşun gereklerini yerine getirmeyen ve sonunda emekçi yığınlarından koparak bir imtiyazlı bürokratlar, derneği durumuna düşen ve ülkeyi artık yönetemez hale gelen bir Polonya Birleşik İşçi Partisi var. Öte yanda bir işareti ile milyonlarca işçiyi harekete geçirebilen bağnaz katolik, Batı hayranı bir grubun yönetiminde siyasal parti gibi hareket ederek ülke yönetimine el koymaya kalkan Dayanışma (Solidarnost) Sendikası var.

Burada söz konusu olan Polonya'nın sosyalist dünya sisteminden koparılması ve bu sistemin bağrında batı emperyalizminin bir kalesi durumuna getirilmesidir.

kişi öldü. Feodaller koalisyon hükümeti, gerici unsurlardan destek görüyorlardı. Çiftçi Partisi lideri Mikolaycik'in başı çektiği bu sağcı grup toprağın, hatta fabrikaların bile eski sahiplerine geri verilmesini önerebiliyorlardı. Katolik kilisesi de bu gerici akımda yerini almıştır. Bu önemli bir destek idi. Katolik kilisesi yüz yıllar boyu esir yaşamak zorunda bırakılmış olan Polonya ulusunun birliğinin simgesi olmuştur. Papazların toplumda büyük etkinliği bu tarihsel geçmişten kaynaklanır. Birleşik İşçi Partisi saflarında bile papazların etkisine kapılmış olanlar vardı. 1948'de Boleslaw Bierut'un Parti önderliğine gelmesiyle bu sağcı unsurlar yenilgiye uğradı.

1950'de 6 Yıllık Planın uygulamaya konmasıyla Polonya işçi ve köylülerinin yaratıcı enerjileri tam seferber hale getirildi. Bu planla Polonya toplumunun tüm alanlarında sosyalizmin temelleri atılıyordu. O günlerde ülkenin şantiyelerinde çalışan Polonyalı işçiler yeni bir dünya kuranların esin ve coşkusu içinde yaratıcılıkta ve fedakarlıkta tüm dünyaya örnek oldular. Yaşamları mütevazı idi. Sosyalist kuruluşa katkılarında kaynaklanan devrimci gururları o mütevazı yaşamı mutlu kılmaya yetiyordu. O günlerin Polonyası ilk beş yıllık planlar dönemi Sovyetler Birliği ile kıyaslanabilir.

kenin özgül koşulları gereği kolektivistizasyon yavaş yürüyordu. Lenin'in deyimi ile durmdan kapitalist ilişkiler üreten küçük köylü ekonomisinden kaynaklanan görüşler siyasal üst yapıya yansıyor bazı parti kadroları arasında bile etkin olabiliyordu. Bu, bir yandan, uluslararası devrimci işçi hareketi içindeki gelişmeler öte yandan, Bierut'un 1956'da ölümünden sonra Partide bir sağa kayışa neden oldu. Tekrar politik hayata katılma olanağına kavuşan Gomulka bu yeni politikada başı çekti. Gomulka hızlı bir kolektivistizasyonu pahalı bir lüks sayıyordu. İlk iş olarak Kolektif çiftliklerin sübvansiyonunu kesti.

Köylüyü toprağı ile birlikte kolektiften ayrılıp özel mülkiyete dönmelerini serbest bıraktı. Güya böylelikle tarımda verim artacaktı. Bu özel mülkiyetçi tarım politikası öylesine başarılı olmuştur ki sonunda tarım ürünleri ihraç eden Polonya bu ürünleri ithal etmek zorunda kalmıştır.

Sosyalizm yolundan sapma demek olan özel mülkiyete dönüşüm yığınların bilincinde derin olumsuz etkileri olmuştur. Ve katolik kilisesi etkinliğini daha da arttırmak için bu ortamdaki yararlanmasını bildi. 1937'de Polonya'da yaklaşık olarak 7000 kilise vardı. 1969'a kadar bu sayı iki katına yükseldi: 14.000. 1937'de Polonya'da 17.000 rahibe vardı. 1969'da kutsal özel mülkiyetin bu dışı propagandacılarının sayısı 28.000'e ulaştı.

Gomulka'nın sanayi politikası da aynı paralel deydi. İşçileri gerçekleştirelmesi olanaksız vaatlerle oyalandılar. Pazar ekonomisinin, Tito Yugoslavyası tipi öz yönetimini yaygınlaştırma yolunu tuttular.

Gomulka'dan sonra gelen Gierk bunalım içinde bir ülke devralıyordu. O da acı bir denemeye, emperyalist ülkelerden, özellikle Batı Almanya'dan sağlanan kredilerle "sosyalist" kalkınma denemesine girişti. Emperyalistler Polonya'ya 27 milyar dolara varan krediyi verirken besbelli ki kendi çıkarlarına uygun bir iş yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Alman Şansölyesi Helmut Schmidt Polonya ekonomisine yardımın Alman federal cumhuriyetinin savunmasına katkı olduğunu, yani Alman emperyalizminin savaş gücünü arttırdığını söylerken pek yanılmıyordu.

İşte bilimsel sosyalizme sosyalist kuruluşun yasalarına düpedüz meydan okuma niteliği taşıyan bu sağcı politikalar ki işçi sınıfının önceliği olmak iddiasında olan ve öyle olması gereken bir partiyi emekçi yığınlardan kopuk, otoritesini ve etkinliğini yitirmiş bir imtiyazlı bürokratlar kulübü durumuna düşürmüştür.

Ve böylelikle ülke sosyalizm düşmanlarının serbest av alanı haline gelmiştir.

ASKERİ YÖNETİM ÇÖZÜM DEĞİLDİR

Sonunda, tarihte ilk kez, marksizm-leninizme sahip çıkan bir parti tarafından yönetilen bir ülkede ordu yönetime el koyuyor ve özünde skandal olan bu durumu, başka çıkar yol görünmediğinden, dünya devrimci işçi hareketi, kötülerin en az kötüsü olarak sineye çekmek zorunda kalıyor.

Tarımda kolektivistizasyon için ileri

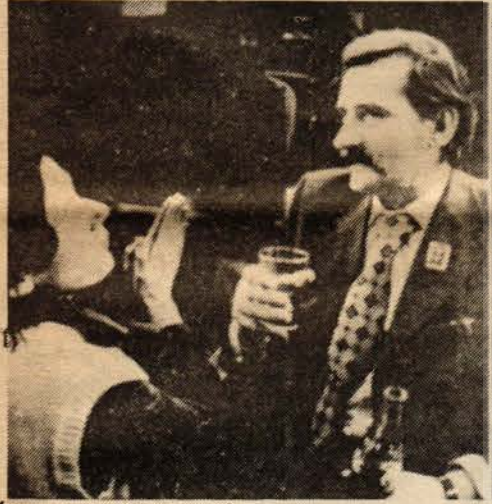

Elbette ki tüm Polonya, sosyalizm davasına sırt çevirmiş bürokratlar dan, emperyalizmin hizmetinde işçi lideri kisveli demagoglardan İsa odına özel mülkiyet savunucusu papazlardan ve bunların kandırabildiği bilingsiz kesimden ibaret değil. Olamaz.

Elbette ki bu ülkede uğrunda milyonların can verdiği sömürsüz, özgür ve mutlu bir Polonya için yürekleri çarpan sağlam unsurlar da var. Jaruselski önderliğindeki askeri yönetim bu sağlam unsurları birleştirerek hangi kisveye bürünmüş olursa olsun, emekçi halk düşmanlarını etkisiz kılacak, 1950'ler Polonyasının sosyalist kuruluş coşkusu yeniden canlandırabilecek, ülkeyi işçinin, köy emek-

çisinin ağırlığını koyabildiği gerçek sosyalist demokrasiye ulaştırabilecek mi?

Bu bir askeri yönetimin başarabileceği bir iş değil. Bu, ancak toparlanan yığınların gönüllü katkı sını sağlayacak yeni örgütlenmelere gitmekle ve yaratıcı bir tutumla ülke gerçekleri ve bilimsel sosyalizmin ışığında devrim yolunu saptamakla ve bu yolu yürekle izlemekle olabilir.

"Duacıyız Walesa"

Walesa Papa'nın elini öperken

Polonya'nın yakın tarihine bu açıdan bir göz atmanın gereği var. İkinci Dünya Savaşında Alman Nazileri Polonya'da bir soykırım politikası uyguladılar. Bu savaşta Polonya nüfusunun üçte birini (altı milyon insan) yitirdi. Naziler Polonya kentleriyle ülke endüstrisinin yüzde altmışını yerlebir ettiler. Polonya halkı kurtuluşa işte böyle koşullarda erişti. Ve bu halk büyük bir coşku ile, kolları sıvayarak sosyalist kuruluşa girişti.

O günlerde ünlü Lodz tekstil fabrikasının'daki durum bu yeniden kuruluş atılımı hakkında bir fikir verebilir: 1 Şubat 1945'de bu fabrikada yalnızca 882 işçi çalışıyordu. Bir ay sonra işçi sayısı 10.308'e yükseldi ve altı hafta sonra da fabrikada tam 72.176 işçi çalışmaktaydı. Halk demokrasisi düzeninin tüm ağır sanayi kurumlarını millileştirdiği ve orta endüstrinin de önemli bir kesimini sosyalist sektöre kattığı o umut dolu günlerde bütün ülkede durum Lodz'daki gibiydi.

Öteki Avrupa ülkelerinde yüz yıl önce ortadan kaldırılmış olan feodal mülkler Polonya'da hala varlığını sürdürüyordu. Köklü bir toprak reformu ile feodal ilişkilere son verildi. 1950'ye kadar 350.000 köylü ailesine 2,4 milyon hektar toprak dağıtıldı. En küçük köylü işletmesi 50 dönümün üstündeydi. Köylü nihayet toprağının sahibi oluyordu. Bu reform kan pahasına gerçekleştirilmiştir. 1948'e kadar feodallerin silahlı çeteleri toprak reformundan tarla alan köylüleri yıldırarak toprağı işlemekten vaz geçirmek için teröre başvurdu. Bu mücadelede 20 bin

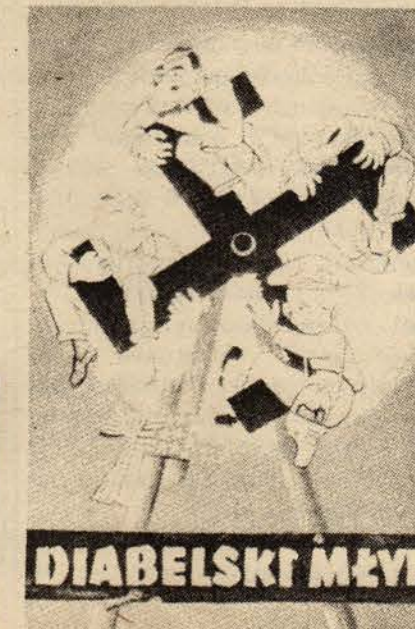
Sosyalist kuruluş yolunda seferber edilen işçi ve köylülerin bu yaratıcı enerjisidir ki Polonya'yı kısa zaman içinde dünya sanayi üretiminde onuncu sıraya, çelik üretiminde dokuzuncu sıraya, enerjide sekizinci sıraya yükseltti.

DÜŞMAN UYUMUYORDU

Ama sosyalist kuruluş yolunda başarılar sağlandıkça, mülksizleştirilen sınıf düşmanının direnişinin arttığı da bir gerçek. Sosyalizme karşı olan sınıf ve zümrelerin karşı - devrimci direnişi toplumsal yaşamın bütün alanlarında kendini duyuruyordu. Ül-

Köylülerin toprağı

DIABELSKI MEYN

Coşkulu günlerden

Hamburg'ta Yabancı Düşmanlığı Protesto Edildi

Hamburg'ta 30 Ocak 1982 günü düzenlenen "Yabancı Düşmanlığını Protesto Yürüyüşü"ne 4000 dolayında kişi katıldı. Yürüyüşü, 70'i aşkın Alman ve yabancı kuruluş ortaklaşa düzenledi. Yürüyüşte, yerli ve yabancı tüm ilerici güçler, gerici yabancılar politikasına birlikte karşı çıktılar. Aralarında Türkiye'li anti-faşist dernek ve kuruluşların da bulunduğu 70'i aşkın kuruluş, yabancı düşmanlığına karşı bundan sonra birlikte mücadele etme kararı aldılar.

Yürüyüş, Hamburg'un Dammtor semtinde başladı. Şehrin en kalabalık yerlerinden geçen yürüyüşçüler, yabancı düşmanlığını ve Alman makamlarının gerici yabancılar politikasını protesto eden sloganlar söylediler. "Kahr olsun gerici yabancılar yasağı", "Yabancılar içeri faşistler dışarı", "Yaşasın halkların dayanışması", "Yabancılar değil yabancıları sömürerler dışarı" sloganlarının sık sık atıldığı yürüyüş Hamburg'lular tarafından ilgiyle karşılandı ve izlendi. Yürüyüş, Hansaplatz'da çeşitli dillerden yapılan konuşmalarla sona erdi. Yürüyüşü düzenleyen ve destekleyen örgüt ve kuruluşlar şunlar:

Spanische Jugendinitiative e.V./Spanischer Elternrat e.V./Portugiesisches Freizeitzentrum e.V./Galizisches Zentrum/Chile Solidaritätskomitee (CSK)/Verein der Demokraten aus der Türkei e.V. (DIDF)/Altonaer Fraueninitiative e.V. (AFI)/WIR Internationale Zentrum in Altona e.V./INCI Frauen/HIGO (FIDEF) Hamburg/Bürgerinitiative ausländischer Arbeitnehmer e.V./Deutsch Ausländische Arbeitsgemeinschaft Harburg/Internationale Studentengemeinschaft

FHS/Ausländerinitiative St.Georg e.V./Fort-schrittliche Einheit aus der Türkei in Hamburg (HTIB)/Kultur- und Solidaritätsverein aus der Türkei (ATIF)/Deutsch-Türkischer Solidaritätsverein e.V./DEV İşçi/Progressive Volkseinheit aus der Türkei in Hamburg e.V. (THDB)/Arbeiter und Kulturverein aus der Türkei/Solidaritätskomitee mit den Völkern der Türkei/Türkei-Komitee Hamburg/Grün-Alternative Arbeitsgruppe Ausländer/Dir Grünen LV Hamburg/Bunte Liste Parlamentarischer/Gruppe Z/Grüne Eimsbüttel/Merhaba Deutsch-Türkische Initiative Norderstedt/MBSE Koordinationsgruppe Hamburg/Hamburger Arbeitskreis Asyl/Gemeinwesenarbeit St.Pauli Süd/Ausländeraus-schub der GEW LV Hamburg/Republikanischer Anwaltsverein/Die MOTTE/Jungsozialisten Hamburg/Komitee Asylsuchender in Hamburg/Alternative Liste Hamburg.Arbeitsgruppe Ausländer/Christen für den Sozialismus/KB/Volk-front/DKP Bezirk Hamburg/Griechische Gemeinde in Hamburg/Spatisches Zentrum/GIM/Nachbarschaftsheim DAB/Interessengemeinschaft der mit Ausländern verheirateten Frauen (IAF) e.V./VVN/Verein demokratischer Juristen (VdJ)/Ausländer in Altona (AIA)/Sozialistisches Büro (SB)/Arbeiterverein Kurdistan in Hamburg/Sozialistische Liga/BWK/Hamburger Friedenskoordination/Arbeiterverein aus Kurdistan/HWP Ausländerinitiative/HWP ASIA/SPD Eimsbüttel/KP Spanien (PCE)/DEV-SOL Halkder Hamburg/Arbeiterphotographie Hamburg/Schwerpunkt Ausländerarbeit FHS Hamburg

Ayrıca, yine Hamburg'ta yapılan ve Türkiye'li kuruluşların düzenlediği "İlticacılar Gecesi"nde ilticacıların sorunları dile getirildi ve bunlara insanca bir yaşama hakkının verilmesi istendi. Geceye 600'e yakın izleyici katıldı. Aynı amaçla 7 Şubat'ta bir gece daha düzenlendi.

EKONOMİ VE ÇALIŞMA

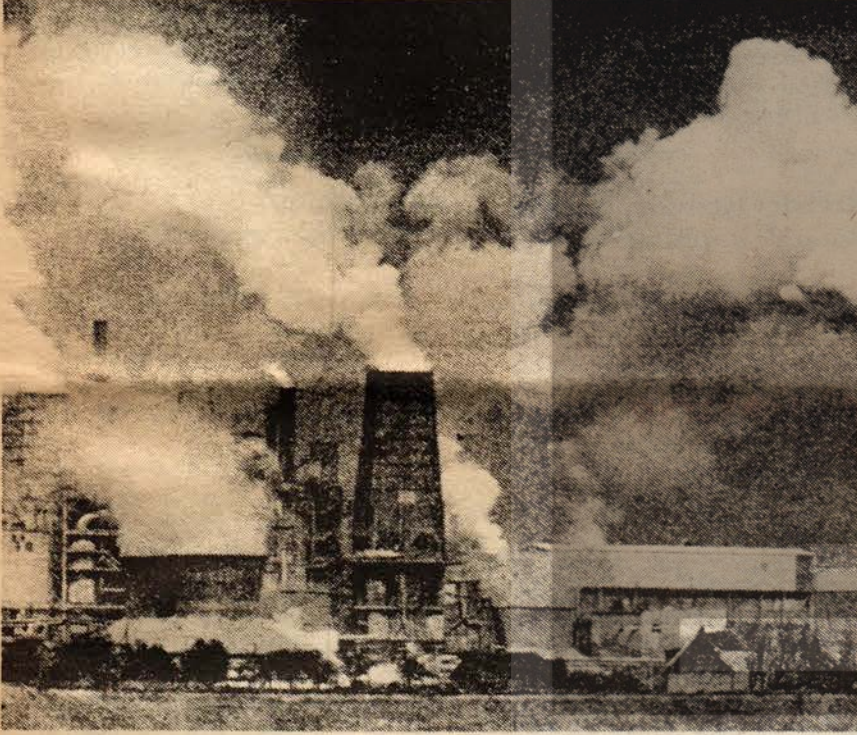
1982 yılı umutsuzluk ortamı

içinde başladı

Gerek Batı Avrupa ülkeleri ve gerekse bu ülkelere çalışmak için gelmiş bizler bakımından, ekonomi ve çalışma yaşamında gözlenen son gelişmeler, gelecek konusunda büyük bir umutsuzluk kaynağı. Özellikle işsizliğin hızla artması, bizlerin günlük yaşamında olduğu kadar gelecek içinde önemli sonuçlar doğuracağı benziyor. Fransa, İngiltere, Belçika ve Danimarka gibi, işsizliğin yaygın olduğu ülkelerin yanı sıra, son aylarda Federal Almanya ve Hollanda'da da işsizlerin sayısı büyük bir artış gösterdi. Federal Almanya'da işsiz sayısı iki milyona doğru yol alırken, Hollanda'da yarım milyon işsiz sayısı ile işsizlik oranı yüzde 11'e çıktı. İşsizlik oranının özellikle yabancı işçiler arasında çok daha yüksek olduğu çok düşündürücü. Gelişme böyle bir eğilim içinde sürüp gittiği takdirde, anayurda zorunlu dönüş hareketleri başlayabilir.

Federal Almanya'da hastalığın önlenmesi için birçok köklü reformlara gidilmesi isteniyor. Ancak bu değişimlerden sonra, vaktiyle dışardan durmadan işçi alan ülkenin, kendi işsizlerine iş bulabilecek duruma gelmesi bekleniyor. Yapılması gereken reformlar için ülkenin uzmanları şu önerilerde bulunuyorlar:

- İşverenle çalışanlar arasında, bugünkü ücret pazarlığı sistemine son verilmeli, firmaların gelirlerini ve karlarını dağıtma politikası için yeni biçimler bulunmalı.
- Bürokrasinin getirdiği kargaşa durdurulmalı, yasaların ve yönetmeliklerin sayısı zorunlu ölçüye indirilmeli.
- Devlet, ölüm döşeginde kıvranan sanayi kuruluşlarını ayakta tutmaya çalışacağına, yeni girişimleri desteklemeli.
- Açıkları devlet bütçesinden kapatılan Demiryolları İdaresi gibi işletmeler rasyonel bir sisteme kavuşturulmalı.

1981 yılının ikinci yarısında hızlanan ekonomik buhranın büyük bir olasılıkla 1982'de çalışanlar topluluğunu daha ağır bir biçimde etkileyeceğinden korkuluyor. Şimdiki belirtilere bakılırsa işsiz sayısı ile birlikte çalışanların gerçek geliri de büyük bir azalma olacak. Bunun yanında fiyatların, en başta da en çok tüketilen mal fiyatlarının yükselmesi, geçim koşullarını daha da zorlaştırıyor. Ekonomik buhranın nedenleri ise çok yönlü. Artan 'enerji maddeleri' fiyatları karşısında ekonominin yapışıl bir değişim göstererek yeni bir uyum içine girememesi, ham madde kaynaklarının azalmaya yüz tutması, fiyatlar ve ücretlere yapılan zamlar yüzünden sanayi maliyetinin yükselmesi, vergilerin türlü yollardan artırılması, toplumsal güvenlik için devletin gittikçe daha çok harcamalarda bulunması, zararına çalışan büyük işletmelerin açıklarının çalışanların verdiği vergi gelirleriyle kapatılması, yeni işletmelerin kurulmaması, yatırımların azalması, büyük firmaların sermayeyi üretim getirmeyen alanlara kaydırması gibi birçok nedenler sayılabilir. Federal Almanya'da bütün bunların yanında, bir de iflas eden firmalar var. Yalnız geçen yıl içinde iflas eden firmaların sayısı 11 bini buldu. Buhranın atılması için hazır formüller yok. Hiçbir batılı sanayi ülkesi böyle bir formül bulamıyor. Hastalığın önce nedenlerini sezip iyileştirme hedefleri saptamak gerekiyor. Böyle ağır bir hastalığın iyileştirilmesinde öyle kısa zamanda olamıyor, çok uzun bir süreyi gerektiriyor. İşte bu uzun süre içinde başa nelerin geleceği bilinmiyor.

A. Gelen

para bulundurma güçlerini büyütmek için ellerindeki ortaklık paylarının önemli bir kısmını satışa çıkardılar. Bunun sonucu olarak bütün borsalarda ortaklık paylarının fiyatları sürekli bir düşüş gösterdi. Bundan asıl büyük zaranda, ortaklık payı için ödediği parayı bile geri alamayacak duruma düşen küçük sermaye sahipleri çekiyor. Bu sonuç, yurtdışında çalışıp da kurulan yurt şirketlerine ortak olan bir kısım Türk işçilerinin başlarına gelenleri anımsatıyor. Bundan 20 yıl önce Federal Almanya'da genel para servetinin yüzde 22'sini şirketlerin ortaklık payları oluşturduğu halde bu oran şimdi yüzde 4,5'e düşmüştür bulunuyor.

Konut politikası kamuya yararlı mı?

Federal Almanya'da çalışanların ve az gelirli ana sorunlarından biri de konut konusu. Bu sorunun çözümüne yardımcı olması amacıyla kurulmuş çok sayıda kamuya yararlı konut yapım şirketleri var. Bunlar, kendilerine düşen görevi tersine, konut fiyatlarını yükseltici ve inşaat dalında işsizliği artırıcı bir işlev içine girmiş bulunuyorlar. Kamuya yararlı şirketler, kamu yararlılığını bir yana bırakıp çabalarını para yapma işine yöneltmişler. Örneğin Nürnberg'de bulunan "Gemeinnützige Volkswohnungsbaugesellschaft", piyasada en yüksek fiyat sınırı 300 Mark olduğu halde, elindeki ev arsalarını metre karesi 580 Marktan satışa çıkarıyorlar. Söz konusu şirketlerin en büyüğü olan ve sendikaların sahipliğinde bulunan "Neue Heimat", sahibi olduğu konutların kiracılarından, kamuya hiçe yararlı nitelikte olmayan kiralar alıyor. Kamuya yararlı şirketlerin sahipliğinde bulunan konutların sayısı 3,3 milyonu buluyor. Bu konutların 900 bin kadarı sosyal niteliğini yitirdiği için şirketler kiracılardan yüksek kiralar alıyorlar. Önümüzdeki yıllarda 1960'dan buyana yapılmış konutların çoğu bu nitelikten çıkınca, şirketlerin kira gelirleri yüksek rakamları bulacak. Kamuya yararlı diye kabul edildikleri için devlete vergi vermeyen bu şirketler, yeni paralar kazanmak için yeni yollar buluyorlar. Konut sıkıntısını çözümleneye yardımcı olacak yerde, birikmiş paralarını yüksek faiz karşılığında başka şirketlere kredi olarak veriyorlar. Örneğin Münih'te bulunan "Wohnungsfürsorge AG" kuruluşu sermayesinin 54 katını bulan bir para, 87 milyon Mark toplamı ve bununla iyi bir kredi ticareti yapabilecek. "Salzgrüner Wohnungs AG" 112 milyon, Hamburg'ta bulunan "Gemeinnützige Siedlungs AG" 120 milyon, "VEBA Wohnstaetten AG" 203 milyon Mark toplamı. Oysa bu paraların konut yapımına yatırılması gerekiyor. Ama parayı kredi olarak verip faiz almak daha tatlı geliyor.

İnsan ticareti gelişiyor

Oturma ve çalışma izni bulunmayan yabancılar kaçak işçi olarak kiraya veren bir şebekenin mahkemesi yakında Stuttgart'ta başlayacak. Bu konuda savcılığın yaptığı kovuşturma, insan ticaretinin nasıl yapıldığını açıklayıcı bilgiler veriyor. Stuttgart'ta ortaya çıkartılan kaçakçı şebekesi, kendini gizlemek için on tane sözde firma kuruyor. Bu amaçla firma sahibi görünen alman yurttaşlarını ücret karşılığı kiralyor. Çeşitli işleri arasında, şebekenin bir işi özellikle ilginç. Yugoslavya'nın Arnautluk sınırına yakın bir köyünden bütün erkekleri, bin tane yabancıyı topluyor ve bunları ya turist

olarak, ya da sığınmacı olarak Almanya'ya sokuyor. Bunları, kısa bir süre otellerde barındırdıktan sonra Federal Almanya'da dürüst diye tanınmış inşaat firmalarına kiraya veriyor. Kiralanan işçiler yıllarca sahte adlar kullanarak vergi ve sigorta ödenmeden çalıştırılıyorlar. Bunun karşılığında yapılan ödemeler peşin para ile ya da çekle oluyor, ödemelerin kesin hesapları gizlice gerçekleştiriliyor. Yapılan ticaretten tarafların hepsi hoşnut kalıyor: İşçiler saat ücreti olarak net 8 ile 12 Mark alıyor. İşçi kiralağanlar normal ücretin üçte birini aralarına ödüyorlar. Bu yoldan kaçırılan vergilerin ve sigorta kesintilerinin tutarı 3,3 milyon Markı buluyor. Savcılığın kanısına göre, Federal Almanya'da yasadışı kiracı firmalardan oluşan büyük bir şebeke var. Bunlar kısmen birbirleriyle sıkı işbirliği halinde, kısmen de aracı örgütlerin yardımı ile birlikte çalışıyorlar. Kaçak işçi çalıştıran firmalar, yakalandıkları takdirde 50.000 Marka kadar para cezası veriyorlar. Ama bunlar için önemsiz kalıyor. Yakalanan kaçakçı inşaat firmalarının bürolarında yapılan aramalarda, aracı firmaların adlarını taşıyan yazızsız kağıtlar, sahte hesaplar çıkarılmaması isteyen yazılı istemler ele geçiyor. Ayrıca savcılığın eline geçen belgeler, inşaat firmalarının yalnız aracı firmalarla değil, resmi makamlarda bulunan kişilerle, iş bulma dairesi, piyasa kontrolü ve polis gibi makamlarla ilişkisi halinde bulunduğunu da gösteriyor.

Avusturya başka yolda

Batılı ülkelerin çoğu, devlet borçlarını kısıtlamak ve enflasyonu önlemek için vergileri arttırıp işçi ücretlerini dondurma yoluna gidiyorlar. Yada hiçdeğilse ücretlerin enflasyon hızının altında tutulmasına çalışıyor, böylece istemi azaltarak fiyatların yükselmemesine çalışıyorlar. Bunun sonucu olarak da işsizlik büyüyor. Avusturya başbakanı Kreisky, yeni yıl başlarken, işsizliği önlemek için tersine bir politika izleyeceğini ilan etti. Buna göre, üretimin artmasına yardımcı iş yerlerinin kapanmaması için devlet yeni borçlanmalara gidecek. Devletin bütçesi büyük bir açık gösterdiği halde, işsizlik büyümesinin diye bu açığın büyümesinden çekinil-

meyecek. Oysa Avusturya'da işsizlik oranı yüzde 3 ; Batının en düşük oranı. Ülkede enflasyon oranı da yüzde 7. Federal Almanya'nın biraz üzerinde.

Danimarka'da iyimserlik var

Fiyat yükselmeleri ve işsizlik yüzünden ekonomisi perişan ülkelerden biri olan Danimarka için iyimserlik getiren bir gelecek tahmin ediliyor. Uzmanlara göre, Kuzey Denizinde bulunan petrol ve yerel gaz rezervlerinin yardımı ile devlet borçlarının azalması ve ödeme dengesinde düzeltilmesi sağlanabilir. Bu değerli enerji rezervlerinin işletilmeleri için yapılacak yatırımlar sayesinde ülkede yüzde 3 oranında bir ekonomik büyüme sağlanabilir. 1981 yılında Danimarka'nın brüt ulusal gelirinde yüzde 1,5 azalma oldu.

Kim daha güçlü?

Federal Almanya'da işsizliğin hızla artması çalışanlar arasında bir panik havası yaratırken, yıl başında bu ülkenin dünyadaki yerini saptamaya çalışan çeşitli ülkelerin tanınmış gazetecileri Almanya'yı "ekonomik bir dev" olarak tanımladılar. Dış ödeme dengesi açık vermekle birlikte, ihracat ithalatından hala daha oldukça yüksek olan Federal Almanya'nın enflasyon bakımından dünyadaki yerini aşağıdaki rakamlar daha iyi anlatıyor :

1981 yılında bazı ülkelerde enflasyon oranı :	Yüzde
İsrail	121
Arjantin	114
Brezilya	109
Yugoslavya	41
Türkiye	34
İran	29
Meksika	27
Yunanistan	24
Portekiz	20
İtalya	18
İspanya	14
Fransa	13
ABD	11
İngiltere	11
İsviçre	7
Federal Almanya	6
Hollanda	6
Japonya	4

Kaynak: IMF

Kurt - Kuzu Meselesi

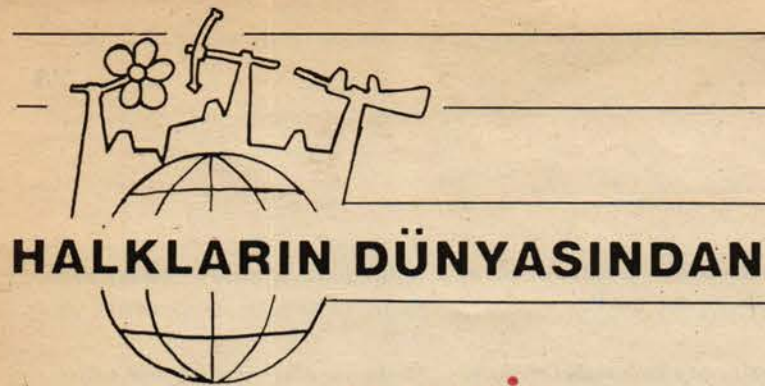
Süreyya Turhan

Geçtiğimiz yıl Almanya'da, yabancılar için hiç de uğurlu bir yıl olmadı. Alman yetkilileri, yabancıları ve yabancı işçileri ülkelerinden uzaklaştırmak, hiç değilse sayılarını azaltmak amacı ile bir yığın önlemlere soyunular. Eyaletler düzeyinde kararlar bir birini izledi, yasalarda değişiklikler gündeme getirildi. Bu önlemlerin hemen hepsinde de hedef Türkler. Yapılan işlemler insan haklarına, uluslararası sözleşmelere aykırıymış, çuymuş buymuş, hiç önemi yok!.. Yeter ki gitsinler bu insanlar!..

Oysa yıllar önce Türkleri ülkelere getirebilmek ve ucuz çalıştırabilmek için nice kolaylıklar, olanaklar sergilediler. Sonra da başvuranları bir bir sağlık muayenesinden geçirip, genç olanları, taşı sığa suyunu çıkaran sapaşşlam insanları, topalayıp getirdiler. 10 yıl, 15 yıl çalıştırılan en belalı işlerde. Bir bölümü saat kıldı, sağlığını yitirdi. Geriye kalanlardan da hayır kalmadı. Ama Almanların da artık yabancı işçiye pek ihtiyaçları kalmadı.

Şimdi de bu insanları kovmaya çalışıyorlar. Eşlerini çocuklarını sokmak istemiyorlar ülkelere. Aile parçalanmış, çocukların öğrenim hakları varmış hiç önemli değil. "İnsan haklarına saygı" dediğin böyle olur! Alman yetkilileri sanıyorlardı ki, getirdiğimiz işçiler, tek başlarına yarılar, bir kaç yıl geçtikten sonra da çeker giderler... Kazın ağağı hiçte öyle çıkmadı.

Önce işçiler geldi, peşlerinden eşleri ve sonra da Türkiye de bırakırları çocukları, yakınları... Bunlar sorunlarını da birlikte getirdiler. Ev istediler, çocuklarına okul, hastalarına hastahane... Üstelik ayrı kültür, ayrı yaşam biçimi, ayrı dünyaların insanları kaynaşamadılar ve yaratılan sorunlar sorunlar!.. Türkler pahalıya mal oluyordu Alman hükümetine... Bir de ekonomik kriz başlayınca dananın kuyruğu koptu ! İşte bu nedenlerden yeni kararlar, yasa değişiklikleri ve kopartılan kıyametler.. Yapılan işlemlere değişik kılıflar da giydireyorlar. "Yabancılar da yoksullaşma görülmekte- dir. Bu yoksullaşmayı önlemek için yabancılar sayısını indirim yapmak kaçınılmazdır. Artan işsizlik de bu indirimi zorunlu kılmaktadır. - Almanya'daki gerici ve ırkçılarda yabancı düşmanlığı gittikçe artıyor. Bu durum Alman faşistlerinin ekmeğine yağ sürmektedir. O nedenle tedbir almak zorundayız... ", gibilerden bir yığın gerekçe... Elbette tüm bunlarda gerçek payı vardır. Ama bu tuzu kuru savunmalarda, asıl amaç saklı... O amaç Alman ekonomisinin çıkarı, kendi çıkarları. Alavere dalavere Kürt Mehmet nöbete. Mesele kurt- kuzu meselesi. "Suyumu bulandırıyorlar !" diyorlar, hepsi o kadar. Ama bu olaylar karşısında bize, bizlere düşen görev yok mu ?... Ya siz ne dersiniz, işçi dövizlerini hesap edip duran T.C. Hükümeti ?

HALKLARIN DÜNYASINDAN

ARJANTİN

Faşistler ana karnındaki çocuğu fareye yedirmek istediler

Geçtiğimiz ay Fransa'ya sığınan Arjantin'li bir bayan, dünya kamuoyunun tüylerini ürperen açıklamalarda bulundu. 1979 yazında bir yıla yakın gözaltında tutulduğu bir askerî cezaevinde kendisine uygulanan işkenceleri anlatan bayan, ülkesinde "kaybolan" onbinlerce insanın uğradığı korkunç akibete de ışık tutuyor:

"1979 yazı, Arjantin'de bir askerî hapishane... 6 aydır, çınlıplak bir vaziyette penceresiz bir hücrede tutulmaktayım...Yine işkence saati geldi. İşkenceciler tarafından götürülüyorum... Her zaman yaptıkları gibi önce cereyan verecekler(Parillo). Tahtadan bir masaya sırtüstü yatırarak el ve ayaklarını bağlıyorlar...Önce göğüs uçlarına, daha sonra cinsel uzvuma, makatıma, koltuk altlarına, kulaklarıma, gözkapaklarıma ve ayak tabanlarıma bağladıkları kablolarla cereyan veriyorlar..."

Gözleri dönen faşist caniler elektrik işkencesinden sonra, hapishanenin "Çocuk Hücrelerinden" tutuklu bayanın 10 yaşındaki çocuğunu getiriyorlar. Tam 7 kez çocuğunun gözleri önünde kadının önce üzerine işiyor, sonra da tecavüz ediyorlar. Daha sonra getirdikleri iri bir sıçanı zorla, 3 aylık hamile kadının uzvundan

içeri sokuyorlar. Bu esnada çocuğu annesine yapılanları seyretmek zorunda bırakılıyor. Rahmin içinde adeta çıldıran sıçan kadının cinsel uzvunu kemirerek tamamen yiyor. Gözünü kan bürüyen yüksek rütbeli işkenceci subay, yanındakilerden birisine o haldeki kadına tekrar tecavüz etmesini emrediyor! Bağırsakların da parçalanması nedeniyle kokmaya başlayan organlar, işkencecinin midesini bulandırıyor, tecavüz etmek istemiyor. Yüksek rütbeli subay, "Emre itaatsizlikten" onu da hemen kadının yattığı masanın yanında elektrik işkencesine yatırıyor. Elektriğe dayanamayan işkenceci sonunda yüksek rütbeli subayın emrine uyararak o haldeki kadına bir kez daha tecavüz ediyor...

Koma halinde hastahaneye kaldırılan kadın üst üste yapılan 5 ameliyattan sonra kurtarılrken, karnındaki 3 aylık bebek parçalanmış bir halde çıkarılıyor.

Bugün Fransa'da siyasi mülteci olarak yaşayan Arjantin'li bayanın karın ve uzvunun yerinde büyük bir boşluk bulunmaktadır."

BOLİVYA

Yeni Darbe Ne Zaman?

Darbeler konusunda en tecrübeli ülkelerden biri Bolivya. General Garcia Meza, Temmuz 1980'de kanlı bir darbeyle yönetimi ele geçirdikten sonra yaptığı açıklamada, en az 20 yıl yönetimde kalacağını söyledi. Oysa son aylardaki gelişmeler, Meza'nın teşhisinde biraz aceleci davrandığını gösteriyor. 1981 yılı ilkbaharından buyana sayısız darbe teşebbüsleri birbirini izlemeye başladı. Ve nihayet 4 Ağustosta karahava ve deniz kuvvetleri komutanları ülke yönetimine el koyduklarını açıkladılar. Başkanlığa gelen General Celso Torrelío, 3 yıl önce devrilen Banzer'den buyana 7. cunta şefi oluyor.

Eroin ticaretinin resmen devlet eliyle yapıldığı Bolivya'da, herkes yeni yönetimin ne zaman devrileceği tahminlerini yürütürken, yeni başkan Torrelío'da geçtiğimiz Ekim ayında bir açıklama yaptı. 1984'e ülkede seçimlere gidileceğini söyledi. Bu açıklama halkta en küçük bir ilgi bile uyandırmadı, ülke başında da büyük bir yankı bulmadı. Kısa bir süre sonra "Huanini" de greve giden 2.000'in üstünde maden işçisi, sendikal örgütlenme hakkı istedi. Hükümet güçleri bölgeyi işgal ederek, grevci işçilerin büyük bir çoğunluğunu tutukladılar.

Bugüne değin, eroin ticaretinin bizzat devlet eliyle yapılmasından dolayı Bolivya'yı diplomatik olarak tanıyamayan ABD ise, nihayet 12 Eylül 1981'de başkent La Paz'a bir büyükelçi yollayarak Torrelío yönetimini resmen tanıdığını açıkladı. Öte yandan geçtiğimiz yıl sonunda Belçika'nın da 52 Starfighter savaş uçağını bu ülkeye satması, yeni Bolivya yönetiminin dış

politikada öncekilerden daha başarılı olduğunu gösteriyor.

Muhalefetin Durumu

Bolivya'da diktatörlük karşısında direnmekte olan sayısız küçük grup ve Partileri çatısı altında toplayan, işçi sendikaları konfederasyonu COB, ülkede toplumsal muhalefetin ana yönlendiricisi durumunda. Fakat bölgesel bazı illegal grevlerin ve pasif direnişlerin dışında eylemlerden kaçınan COB yönetimi, siyasal faaliyetin her türlü yasak olduğu Bolivya'da, yalnız ekonomik taleplerle sınırlı programıyla kitle tabanını sürekli kaybediyor.. Gittikçe kötüleşen yaşam koşulları ve bunun sonucu olarak yükselen toplumsal muhalefet, sürekli bir politik önderliğin arayışı içinde. Ve gözle görülen gerçek, COB'un dışında askeri cuntaya karşı politik mücadeleyi yürütecek bir alternatifin doğmakta oluşu. COB'dan ayrılan birçok muhalif grup, halen bunun hazırlığı içindeler. Bu grupların oluşturacakları birleşik muhalefet cephesinin kendisini ilan etmesi an meselesi. Böylesi bir gelişmenin COB'u askeri cuntaya mı yoksa devrimci güçlere mi yaklaştıracığı bugün tahmini zor bir soru. Zaman süreci içinde Bolivya'da hızla gelişen toplumsal olaylar bunun cevabını verecek.

Melike Demirağ Tekrar Kıbrıs'ta

Melike Demirağ ve Şanar Yurdatapan, Lefkoşe Film Kulübünün düzenlediği "Türk, Yunan ve Kıbrıs Filmleri Dostluk Haftası"na katıl mak üzere Kıbrıs'a gittiler. Bilindiği gibi, geçen yıl aynı toplantıya katılarak halkların dostluğundan bahseden konuşmalar yapmışlardı. Bu konuşmaların Türk basınında "Düşmanla İşbirliği" yaptıkları biçiminde yansıtılması üzerine "Yurttaşlıktan çıkarılacakları" ilan edilmişti.

Melike Demirağ, gazetemiz aracılığıyla okurlarımıza şunları söyledi:

"Türk, Yunan ve Kıbrıs halkları, barış içinde, dostça, kardeşçe yaşamak istiyorlar. Savaşlar bir daha olmasın, düşmanlıklar, kinler bitsin istiyorlar... Bu sözler kuru bir edebiyat değil.

Yurdumda olduğu gibi Yunanistan'da da, Kıbrıs'ın Kuzeyinde de Güneyinde de bu isteği dipdiri gördük, içinde yaşadık... Bu halkların birbirinden alıp vermediği birşey yoktur. Savaşı, düşmanlığı körükleyen emperyalizm ve emperyalizmin hizmetçileri ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sonunda halkların istediği olacaktır. Bize Kıbrıs'a gittik diye saldırdılar. İşte tekrar gidiyoruz. Barıştan, dostluktan bahsettik diye saldırdılar. İşte tekrar ve üstüne basa basa söylüyoruz, dilimiz döndükçe de söyleyeceğiz... Dönüşümüzde, görüp yaşadıklarımı, zaten yazı ailesinde olduğum DEMOKRAT TÜRKİYE gazetesinde anlatacağım."

Melike Demirağ'ın yaşamını - özellikle 12 Eylül'den sonraki anılarını - anlatacağı röportaj dizisini, gelecek sayımızdan itibaren gazetemizde bulacaksınız.

EL SALVADOR

Silahların Gölgesinde Seçim!

Cunta şefi Napolyon Duarte, 1981 yılı Mart ayında yaptığı açıklamada, El Salvador'un 4 ay içinde "teröristlerden" temizleneceğini ilan etti. Bu açıklamayı, etki gücü yüksek modern ABD silahlarıyla donatılmış 45.000 kişilik kara ve hava kuvvetlerinin, ülkenin yansını elinde bulduran Devrimci Demokratik Birleşik Muhalefet Cephesi (FDR/FMLN) 'ne karşı başlattığı "büyük taarruz" izledi.

Bu arada ülkedeki 52 Amerikan Harp Uzmanı tarafından oluşturulan Kontrgerilla örgütü "Atlatat", kırsal kesimlerde sivil halka karşı düzenlediği kitle katliamlarında 5.000'in üzerinde cana kıydı (Son olarak Aralık 1981'de ülkenin "Morazan" bölgesinde 650'si kadın ve çocuk olmak üzere 3 günde 1.300 sivil katletti)...

Başlattığı "büyük taarruz"un "büyük bir ricat" a dönüştüğünü gören ve "Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olacağını" anlayan cunta şimdi yeni bir oyun oynamaya hazırlanıyor.

Daha dün kadar ordusunu halka karşı taarruza geçiren, binlerce insanı faşist sürülere katlettiren, binlercesini de devrimcilere yardım ettiler gerekçesi ile ülkeden göçe zorlatan kendisi değilmiş gibi, geçtiğimiz yıl sonu yaptığı açıklamada, "yönetimin askeri değil, siyasi bir çözümden yana olduğunu" belirtti Duarte. Arındanda halkı, önümüzdeki Mart ayında yapılması düşünülen "demokratik seçimlere!" katılmaya çağırdı.

Bu olay, halen bütün şiddetle sürmekte olan kanlı bir dönemin perdesini açarken, şanlı bir direniş mücadelesinin de başlangıcı oluyordu. Devrimci Demokratik Birleşik Muhalefet Cep-

hesi (Frente Farabundo Marti) sayısı 4.000'e yaklaşan askeri gücüyle diktatör Duarte'nin modern ordusunu durdurmakla kalmıyor, karşı ataklarla orduyu büyük şehirlere geri çekilmeye zorluyordu.

Gerek kendi ülkesinde, gerekse dünya başında büyük ölçüde ciddiye alınmayan açıklamasında Duarte, "Gerillaların halkın desteğini artık tamamen yitirdiğini ve hükümet güçlerinin yakında, ülkenin işgal altındaki bölgelerini teröristlerden temizleyeceğini" söyledi.

Halkın desteği olmaksızın 4.000 kişinin bir yıldan fazla bir süre 45.000 kişilik tam teçhizatlı bir orduyu nasıl durdurduğunu ve geri püskürttüğünü ise sakladı, açıklamasında hiç yer vermedi Duarte.

Devrimci Demokratik Birleşik Muhalefet Cephesi, bu aldatmacaya karşı verdiği yanıtta, "Cuntanın ülkede yasal bir yönetim olmadığını ve halkı temsil edemeyeceğini belirtti ve savaş halinde bulunan iki tarafın uluslararası gözlemciler nezdinde görüşme masasına oturmasının mümkün olabileceğini" açıkladı....

Cunta ile halk güçleri arasında gittikçe keskinleşerek süren bu savaş, birçok batılı ülkeye de tavır almaya zorladı.

Meksika, Fransa, Yugoslavya ve Hollanda ise Muhalefet Cephesini ülkenin ve halkın temsilcisi olarak resmen tanıdıklarını ilan ettiler.

YILMAZ GÜNEY'DEN MEKTUP VAR

1 Ocak 1982,

Değerli Arkadaşlar,

Biliyorum ki, halkımız askeri faşist diktatörlüğün auması baskı ve terörü altındadır... Cezaevleri, idam sehpaları, silahlı baskınlar, iskence, günlük hayatımızın bir parçası haline getirildi. Devrimci, demokrat, yurtsever duygu ve düşüncelerin hayata geçirilmesi yasaktır... Ahlaki, insani ve kültürel değerlerimiz çöğnenmektedir. En sıradan muhalefet bile barbarca bastırılmaktadır. Bütün bu baskı ve zulümlere karşı, yıldırma ve sindirme çabalarına karşı, sesitli milliyetlerden yığıt halkımızın devrimci muhalefeti susturulamazdır... Susturulamayacaktır da... Ancak, bir gerçek ki, halkımız esas olarak örgütsüz ve öndersizdir... Bu koşullarda hayata atılacak bir derginin, ülkemiz ve dünya gerçeğinin bilincinde olarak, askeri faşist diktatörlüğe karşı güçlerin birliğine yardımcı olacağına, grupçuluğun yarattığı yekünleri onarmaya çalışacağına, anti-faşist duygu ve düşüncelerin derinleşmesine hizmet edeceğine inanıyor ve başarılar diliyorum...

Halkımız zulmi yenecektir...

Devrimci selamlar...

Yılmaz Güney

DEMOKRAT TÜRKİYE yazı kurulu ilk sayının hazırlıklarıyla uğraşırken postadan bir mektup çıktı. Devrimci sanatçı Yılmaz Güney'in imzasını taşıyan bu mektubun metnini olduğu gibi yayınlıyoruz. Adı ve Türkiye'den ayrılışı üzerine birçok dedikodunun döndürüldüğü Yılmaz Güney, ne düşündüğünü, ne yapacağını bu yazıyla kendi kaleminden özetlemiş oluyor. Biz, okurlarımızın bir bölümünün olayın geçmesini düzenli olarak takip edememiş olabileceğini düşünerek, yalnızca bugüne kadar olup bitenleri özetlemekle yetiniyoruz;

Sinemamızın kuşkusuz en ünlü sanatçısı Yılmaz Güney, hayatının en verimli yıllarını hapisanelerde geçirmiştir. Bütün devrimci sanatçılar gibi, o da, halk için çalışmanın bedelini, çeşitli nedenlerle hüküm giymekle ödedi. Son olarak 1974 yılı sonlarında, Adana'nın bir ilçesinde - tertip kokan bir olay sonucu - bir hakimi vurmaktan hüküm giymişti. 'Sürü', 'Düşman', 'Bayram' gibi filmlerin senaryolarını hapisanede yazmış, filmlerin hazırlanmasını yine hapisaneden yönetmişti.

12 Eylül 1980 darbesinden sonra, bu olanakları da elinden aldı, bir kapalı cezaevine nakledildi. Verilen ceza süresinin dolmasına 2 yıl daha vardı. İnfaz yasağının bazı hükümlülere sağladığı izin olanağından yararlanıyordu Güney. Ve bir gün, çıktığı zinden geri dönmedi. Haber, bir süre dedikoduya yol açtı. Çok kişi, Yılmaz'ın bir tuzağa düşürülerek öldürüldüğünden korkuyordu. Fakat birkaç gün sonra, eşi ve çocuğuyla birlikte yurtdışına çıktığı, sağ ve sağlıklı oldukları kesinlikle öğrenilince, onu yürekten seven milyonlarca kişi rahat bir nefes aldı...

Bu arada "büyük (!?) basın" boş durmuyor, bir yandan sansasyonel haberler uydurup satışını arttırmaya, diğer yandan da ipe sapa gelmez yalanlarla kafa karıştırmaya, halkın gözünde onu küçük düşürmeye çalışıyordu... Onu sevenlerin aklına şu sorular takılıyordu, şimdi de ;

Yılmaz Güney nerede?...
Ne zaman ortaya çıkacak, çıktuktan sonra ne yapmayı düşünüyor?
Yasal durumu ne olacak?
Türkiye'ye iadesi tehlikesi var mı?.

Bu soruları şimdilik bilebildiğimiz kadarıyla cevaplandırmaya çalışalım ;
Şu anda bulunduğu ülkeyi biz de bilmiyoruz, öğrenmeye de çalışmadık. Günlük ticari gazetelerin yazdıkları uydurmadır. (Yazdıkları yalanlara birkaç örneği aşağıda bulacaksınız).Yasal durumu çözümleninceye kadar bu durum böyle devam edecek. Gerektiğinde o bizlere ulaşabilir.
Ortaya çıkması, yasal durumunun kesin bir çözüme bağlanmasından sonra mümkün olabilecek. Ne yapmayı düşündüğünü kendi eliyle yazdığı mesajın cümlelerinden tahmin etmek hiç de güç değil.

Yasal durumu oldukça çapraşık. Türkiye'de "Adam öldürmek" suçundan hüküm giydiği ve bu suçtan hapsede yatmakta olduğundan, kağıt üzerinde "Adi Suçlu" olarak görünüyor. Ancak Türkiye ile "Adi suçluların iadesi" anlaşması bulunmayan bir ülkeden "Siyasal Sığınma" hakkı alması mümkündür.

Umuyoruz ki, bütün bu soruların cevapları çok geçmeden kendiliğinden verilmiş olacak. Önemli olan, insanlarımızın çilesini bütün dünyaya sanatıyla iletmeyi başaran Yılmaz Güney'in artık özgür oluşudur. Önümüzdeki yıllarda, faşizme karşı özgürlük mücadelesinde daha nice katkıları olacağına inanıyor, hepiniz adına ona Hoşgeldin diyoruz.

NEDEN BU YALANLAR?

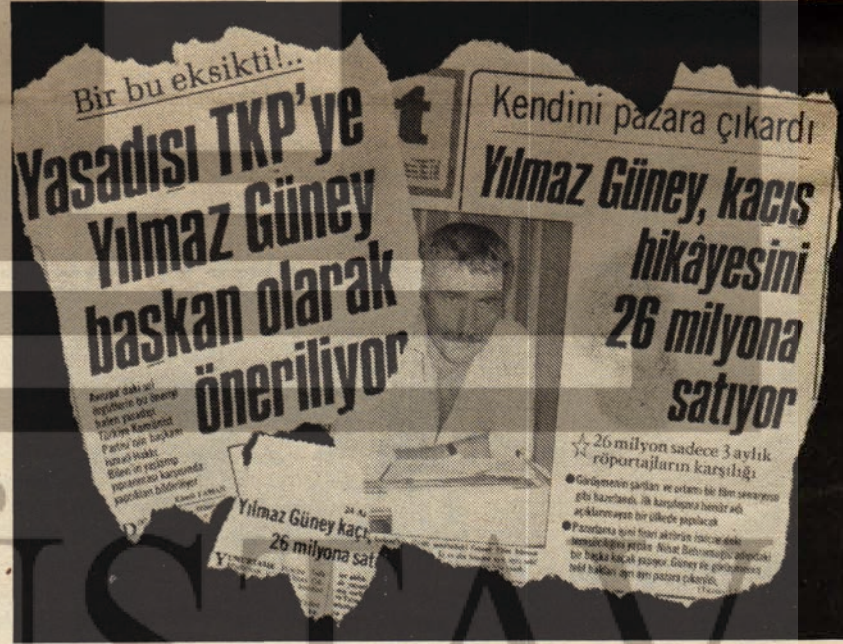
Bu yalan yanlış, uydurma haberlerin amaçları birden fazladır. Ama en önemli amacı, ilerici, devrimci, demokrat kişileri okuyucunun gözünden düşürmektir. Yılmaz Güney için yazılanlardan gelişigüzel seçtiğimiz üç tanesi, yazılan çizenlerin yalnızca birkaçı olduğu gibi, Yılmaz da, kendisine saldırılan, çamur atılan kişilerden bir tanesi yalnızca...Baskıya, sömürüye karşı çıkan, insanlarımızın ezilmesine boyun eğmeyen her kişi ve kuruluş, bu ve benzeri saldırılardan nasibini almıştır. Bu gibi saldırılar öyle ahlaksızca, öyle utanmazca yapılıyor ki, okuyucu herşeye rağmen "Acaba mı?" diyebiliyor zaman zaman...Şimdi iki örneğin altında yatan amaçlara kısaca bir göz atalım :

1.Örnek : (Kendini satışa çıkardı)

Amaç, Yılmaz Güney'i, her şeyi para kazanmak için yapan bir kişi olarak göstermek ve gözden düşürmek. Aslında batı dünyasında, herşey gibi haberlerin de, röportajların da para ile satıldığı, birer "Meta" olduğu, herkes gibi bu yazıyı yazan kişi tarafından da bilinir. Ama insanlarımızın büyük çoğunluğuna böyle bir satışın ters düşeceğini, Yılmaz Güney'i sevenlerin gözünde bir leke olarak görüleceğine inandıkları için bu çamuru atıyorlar. Keşke Yılmaz kaçış hikayesini satsa da, eline geçecek parayı Türkiye'deki durumu anlatan bir filme yatırsa...(Şimdiye kadar elindeki avucundakini hep böyle çalışmalar için kullanmadı mı?...)

2.Örnek : (TKP'ye başkan olacaktı)

Çocukların bile güleceği bu iddiayı birinci sayfada kocaman harflerle yazacak kadar cahil ve aptal olduklarını hiç bir zaman düşünmemeliyiz...Yıldırıcı çöğnene çöğnene sakız haline gelen eski oyunlarını gene ısıtıp ısıtıp halkın önüne koyuyorlar : "Bizim halk Komünizmden öcü gibi korkuyor. O halde filanca'nın komünist olduğunu yayarsak, herkes ona katılır düşmanı gözüyle bakar" mantığıyla gidiyorlar... Oysa köprülerin altından çok sular aktı.

Yılmaz Güney'li "Haberler"...

Yılmaz Güney Kimdir?

Türkiye Sinemasının adını dünyaya başarıyla tanıtan Yılmaz Güney (Pütün) yoksul bir ailenin çocuğudur. Sinemayla ilişkisi, genç yaşta, Adana'da bir film dağıtıcısının yazıhanesine işçi olarak girmesiyle başladı. İlkün ufak işlerde çalışan Yılmaz, bir süre sonra vurdu kurdul filmlerin aranması sanatçısı oldu. O günlerde bütün film sanatçılarının yakışıklı, resim gibi kişilerden seçilmesinin tersine, Yılmaz tamamen halktan bir tip olarak sevilirdi, "Çirkin Kral" diye tanınıyordu. Film sanayiinde yeterli üne ve olanaklara kavuştuktan sonra, kendi senaryolarını yazmaya, filmlerini kendi yönetmeye başladı. 'Ağıt', 'Umut' gibi filmleri başka ülkelerde de gösterildi, festivallerde ödüller kazandı.

1971 cuntası döneminde, "aşırı örgütlere yardım etmek" suçundan tekrar hapse atıldı. (İlk hapse girişi, çok yıllar önce, yazdığı bir yazı nedeniyle olmuştur.)

Birinci Ecevit koalisyonunun çıkarıldığı af yasasıyla hapisten çıkan Gü-

ney, kendi firması Güney Film'de, 'Arkadaş' adlı filmi yaptı. Ve 1974 sonbaharında ise, "Adam öldürmek" suçundan tekrar hapisaneye döndü. 'Sürü' dahil, bu yıldan sonraki bütün filmlerinin hazırlanmasını hapisaneden yönetti.

Yılmaz Güney, ayrıca yazıları ve hikayeleriyle de tanınır. Kitapları yayınlanmış, hikayeleri birçok dergide yer almıştır. Türkiye'de, sanat ve politik görüşleri yansıtan 'Güney' adlı bir dergi çıkarmaktaydı.

Güney dergisi'nde çıkan yazılarından dolayı hakkında açılmış olan davalar, Yılmaz Güney daha cezaevindeyken devam etmekteydi. Bunların ikisi Güney'in Cezaevinden kaçmasından hemen sonra sonuçlandı ve Yılmaz Güney, bu kez "siyasal yazılarından dolayı,, toplam on beşyüze mahkum oldu.

Türkiye'de hala devam eden davalarda, Güney hakkında yaklaşık 80 yıl hapis istenmektedir...

Güney Film'in Halkımıza Mesajı:

Yalan, Provakasyon İftira Bataklığı Faşizmin Gıdasıdır

Burjuvazi tarafından Yılmaz Güney'in Türkiye'den "kaçtığı" yolunda sürdürülen kampanya, Faşizmin tarihi boyunca devrimcilere ve halkın sanatçılarına karşı kullandığı provakasyon, yalan ve iftira tutumunun bir ifadesidir..

Yılmaz Güney kaçması, geçici olarak memleketinden ayrılmıştır. Çünkü memleketimizde bütün devrimci, ilerici, demokrat aydın ve sanatçılar gibi onun da düşünceleri ve davranış özgürlüğü yasak ve baskı altındadır.. Halkımız ve memleketimiz için yapacağımız şeyler Türkiye içinde mümkün değilse, bunu başka yerlerde yapmanın olanaklarını aramamız halkımıza ve memleketimize olan bağlılığımızın kuvvetli bir ifadesidir..

Burjuvazinin tutumu her dönemde aynı olagelmıştır.. Dün onlar, halklarına olan görevlerini yazık ki memleketleri dışında sürdürmek zorunda kalan Picaso'ya, Neruda'ya, Brecht'e, Nazım Hikmet'e... aynı yöntemle yanaştılar.. Tarih ve insanlık tanrıktır ki bu isimler halkların ve kendi ülkelerinin en yiğit, en fedakâr evlatlarıdır.. Aynı insanlık tarihinde faşizmin yeri ve yöntemleri ise lânetle anılıyor..

Yılmaz Güney halkımızın ve dünya halklarının bağrındaki sıcak izini derinleştirecek.. Faşizmin provakasyon, iftira ve yalan bataklığında eşelenmesi ve bu eşelenişlerinden yakamıza çamur sıçratacağı hesapları yapması nasıl da sefih bir çaba..

Bu çaba, bu hırıldanış onların gıdasıysa, bizim gıdamız dâ halkımıza olan sarsılmaz ıslıtlı bağlımız ve mücadele arzumuzdur.. Yaşasın halkımızın kurtuluşu için terleyenler.. Terimiz bu terin bir damlasıdır.

- GÜNEY FİLM -

